

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

biz bu çarkı türkçe, kürtçe, arapça, farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!..

Sayı: 40,
Ocak 2010-1,
3 TL,
-KKTC 3.5 TL-

ISSN 1307-072X

**BİZ ANLAŞTIK
ESRA HANIM!
EHEHE!**

**EVET,
HER KONUDA
ANLAŞTIK.
NİHEHE!**

kolaj: parça tesirli

VE PARAVAN AÇILDI!!

Bayrakları bayrak yapan, bayrak imalatçılarıdır;

Belki ocağa inerken yanındaki arkadaşına kahramanlık hikayelerini anlatıyorlardı, aldıkları 'kelle'leri, gittikleri operasyonları, vatana hizmetlerini. Ama işte vatanın onlara hizmeti de kendilerine mezar olan o dehlizlerdir en fazla!

Bir süredir televizyonlarda bir reklam dönüyor. Mutlaka dikkatinizi çekmiştir, papağan gibi 'tıkır tıkır' deyip duran adamlar ve kadınlar sırayla geçiyorlar ekrandan. İşler 'tıkır tıkır' yürüyormuş öyle diyorlar memleketin asıl ve en büyük sahipleri. Mustafa Koç, Güler Sabancı, Abdülkadir Konukoğlu, Erdoğan Demirören, Cem Boyner, İdil Yiğitbaş ve Bülent Eczacıbaşı demekteler ki, makineler dönüyor, her şey yolunda...

Haklılar. Sermaye için her şey yolunda hakikaten. Dağ başındaki jandarma karakollarında ölenlerin sıraları değil, yoksul çocukları ölüyor, onların işleri yolunda gitsin diye. Asker olmazdan önce muhtemelen işsiz olan ve askerliği sağ salım bitirebilse en iyi ihtimalle karın tokluğuna köle gibi çalışacak olan o gencecik çocukların kanlarıyla dönüyor 'tıkır tıkır' makineler. O çocukların cenazelerinde "Şehitler ölmez..." sloganları atan, Kürt kardeşlerinin kanına susamış yarı aç yoksullar döndürüyor Sabancı'ların makinelerini. "Vatan sağ olsun, bi evladım daha var onu da vermeye hazırım..." diyen ayakkabısı delik, elbisesi yamalı babalar anneler 'tıkırdatıyorlar' makineleri. Tokat'taki, Diyarbakır'daki asker nasıl ki makineleri tıkırdayanların, mesela İstanbul Sanayi Odası Başkanı'nın oğlu değilse, onun öldürdüğü ya da onu öldüren gerilla da Diyarbakır Sanayi Odası Başkanı'nın oğlu değil. Ve o Kürt emekçilerinin oğullarıyla Türk emekçilerinin oğulları birbirini öldürdükçe dönüyor o makineler tıkır tıkır. Gencecik çocukların

kanı o makinelere yağdır. Ve o tıkır tıkır dönen makinelerin, yoksullara kefen bezi dokuyan mekikleri, çarkları, dişlileri arasında devir daim eden yağ, patronların göbeklerini, banka hesaplarını ve iktidarlarını büyütüyor...

Bir işçinin hayatı

Yerin yedi kat altından kömür çıkarıyor binlerce insan 600-700 lira maaşa. Kim bilir, evde çocukları soğukta oturuyordur, parasızlıktan, kömürsüzlükten. Germinal koşullarındaki ocaklarda çalışıyorlar Allaha emanet... Grizu yaman patlıyor, bir lokma ekmeklerini kazandıkları dehlizler mezar oluyor işçilere. Kim bilir, Bursa'daki o ocakta 'şehit düşen' işçilerden bazıları da askerliklerini Tokat Reşadiye'de yapmıştır, ya da Cudi'de, Gabar'da, Dersim'de.

Belki ocağa inerken yanındaki arkadaşına kahramanlık hikayelerini anlatıyorlardı, aldıkları 'kelle'leri, gittikleri operasyonları, vatana hizmetlerini. Ama işte vatanın onlara hizmeti de kendilerine mezar olan o dehlizlerdir en fazla. Uğruna can alıp can verdikleri esas vatan, aslında makinelerin tıkır tıkır döndüğü patronların vatanıdır; keşke bunu bilselerdi, keşke anlatabilseydik. Onlar dağlarda ölüp öldürdükçe, o yer altı zindanlarına koyun gibi sürüldükçe, kömür karası kaderlerine razı geldikçe dönüyor o makineler tıkır tıkır...

Hürriyet gazetesine yarım sayfa ilan veriyor dehlizlerinde işçilerin kanından kömür damıtan patron. 5 bin liraymış bir işçinin hayatı, öyle diyor, "Beşer bin vereyim, unutun gidenleri," diyor, "Maksat makineler dönsün," diyor. Hürriyet bıçak gibi kesiyor

kaza haberlerini, Aydın Doğan'ın makineleri de dönüyor tıkır tıkır, bu yazı yazılırken istifa haberleri yayılan Ertuğrul Özkök, ölen işçilerin kanını hiç aklına getirmeden, rafine zevki icabı yudumluyor Fransız şarabını.

Makineler tıkır tıkır dönüyor. Tüfek çıkıyor, süngü çıkıyor, cop, gaz bombası çıkıyor, soruşturma evrakı çıkıyor makinelerin ağzından. 25 Kasım'daki greve katılan, o dönen arka çomak sokmaya niyetlenen 15 bin öğretmene soruşturma açılıyor İstanbul'da. "Bu ne cüret?!" diyorlar öğretmenlere, emekçilere. "Esas olan makinelerin tıkır tıkır işlemesidir," diyorlar, diğer her şey teferruat, açık yoksulluk hikaye...

Tokat'ta ölen ya da memleketin herhangi bir dağ başında ölmeye ve öldürmeye hazır bekleyen çocuklardan herhangi birinin babası, amcası, ya da abisi olması kuvvetle muhtemel Tekel işçileri günlerdir yağmur, çamur eylemdeler Ankara sokaklarında. Elleri ay yıldız bayraklar, biz de bu vatanın evladımız diyorlar ve patronların vatanı savunmak için besledikleri polis, jandarmayla, devletle karşı karşıya geliyorlar. Bilmiyorlar ki, vatan polis copuyla, jandarma dipçisiyle, zehirli gazla, kurşunla, bombayla korunan bir yerdir. Bilmiyorlar ki, vatan patronların makinelerinin tıkır tıkır işlediği yerdir. Ve kendileri, ellerinde al bayrak da olsa vatan hainidirler vatanın sahiplerinin gözünde, o bayrakların sopaları o nasırlı ellere müthiş yakışmaktadır zira. Bir bilebilseler, ihtiyaç duydukları şeyin sopaların ucundaki bayraklar

Kanlıosman adında bir köy varmış bizim Çorum'da. Burada yaşayanlar köylerinin adından fena halde rahatsız oluyormuş. Bıkıp usanmadan devlet katlarına dilekçeler yazıyor, köylerinin adının değiştirilmesini talep ediyorlarmış. Uzatmayalım, sonunda seslerine kulak veren bir yetkili bulunmuş ve köyün adının değiştirilmesi kararı alınmış. Köylüler sevinç içinde bu mutlu gün için bir tören tertip etmişler. Köy meydanına kürsü kurulmuş, herkes meydana toplanmış. Kaymakam mıdır artık, vali mi, her kim ise yetkili çıkmış kürsüye ve konuşmaya başlamış:

Kanlısına da, şanlısına da...

"Sevgili Kanlıosman köylüleri, yıllardır beklediğiniz gün geldi, köyünüzün adını değiştirdik... Bundan böyle köyünüzün adı Kanlıosman değil Şanlıosman'dır," demiş coşkulu alkışlar bekleyerek. Ama bırakın coşkuyla alkışlamayı köylülerin suratları daha da asıllırmış. İçlerinden bir ihtiyar hayal kırıklığı ve sinirle valiye seslenmiş: "Ha kanlı, ha şanlı ne farkeder? Biz asıl Osman'ı istemiyoruz!"

Onur Öymen'in tetiklediği 'Dersim krizi', hükümetin Alevi

açılımı, çalıştay falan son birkaç ayda memleketteki Aleviler üzerinden gelişen süreç bu hikayeyi çağırıştırıyor biraz da. Cumhuriyet tarihi boyunca, hatta çok öncesinden beri Kanlıosman adında bir köye mahkum edilmiş Alevi toplumu. Baskı, aşağılama, inkar, katliam hiç eksik olmamış başından, sürekli baş kaldırmış, sağa sola teller çekmiş, dilekçeler yazmış ama bir türlü değişmemiş makus talihi. Alışmış bu duruma, katiline aşık olmuş zamanla. Sonra hiç beklenmedik

bir zamanda umulmadık birileri çıkmış, değiştireceğiz demişler makus talihinizi, köyünüzün adını değiştireceğiz...

Köyün bir takım ileri gelenlerinin de işbirliğiyle diyorlar ki Alevilere, "Bu Kemalizm, CHP falan fena zulümler yaptı size, gayrı yeter. Gelin açılım yapalım, çalıştay yapalım, olmadı parti falan kurunkuralım sivilleşme sürecine, demokratikleşmeye falan, siz de katılın. Bakınız bütün olanaklarımız emrinize amade, yeter ki şu it dalaşında bizim tarafımızda saf tutun..."

Çalıştaylar düzenleniyor safları sıklaştırmak için, Kanlıosman'ın

toprak, uğrunda ölen varsa eğer, utanmalıdır!

Ama memleketin en büyük patronları dehşet senaryosu arası reklam kuşaklarında pişmiş kelle gibi sırtarak 'tıkır tıkır' deyip duruyorlar dalga geçer gibi. Kesinlikle dalga geçmiyorlar! Makineler tıkır tıkır dönüyor memlekette...

değil, bizatihi sopalara kendisi olduğunu. Bir anlatabilsek o bayrağın tıkır tıkır işleyen makinelere kol kanat germek için var olduğunu... Yavaş yavaş anlayacaklar, panzerlerden sıkılan tazyikli suların o eşsiz ayıltıcı kuvvetiyle...

Domuzların dünyası

Kuzu kuzu çalışırken, işsizliğe, açlığa boyun eğerken, vatanın bekası için can alıp can verirken kıymetli olan o işçiler ne zaman ki meydanlara çıkıyor o zaman makbul olmaktan da çıkıyor patronların ve devletin gözünde.

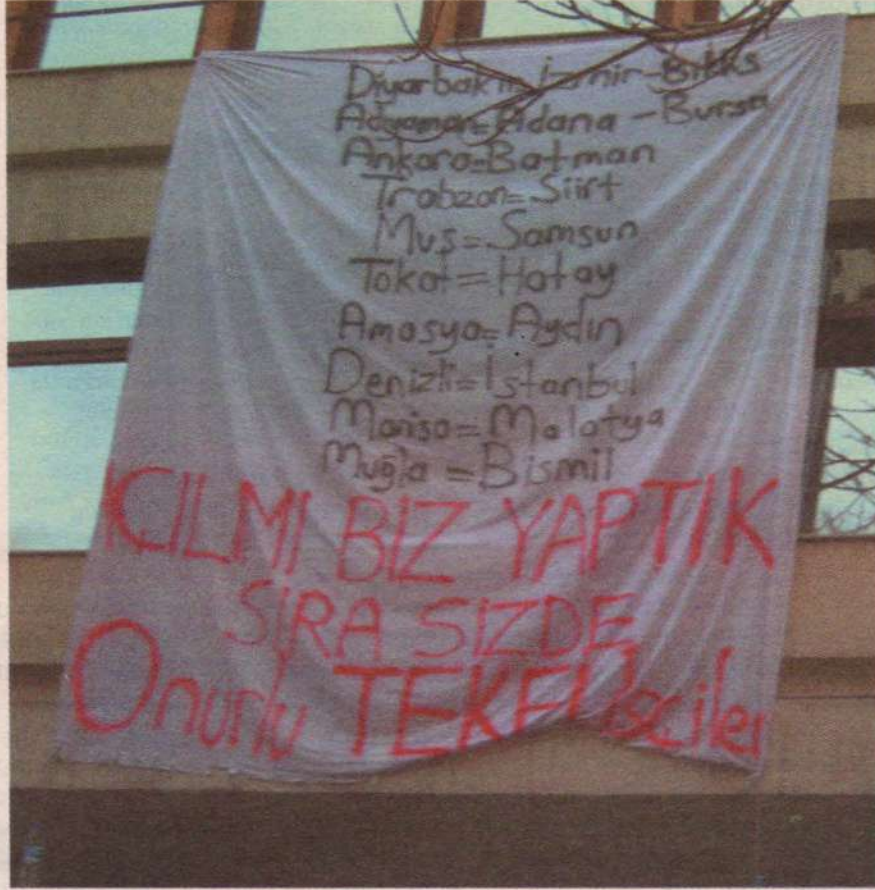
"Tüyü bitmemiş yetimin hakkını yedirtmem!" diye böğürüyor Tayyip Efendi Tekel işçilerine, "Devletin malı deniz, yemeyen domuz devri kapandı!" buyuruyor. Allah'tan da korkmuyor yetim hakkını ağzına alırken.

Oğullarının gemicikleri, damatların holdingleri, analarının ak sütü gibi helal ya! Zapsu'ları, Unakitan'ları, Ramzey'leri, Çalık'ları, ortaklıkları, şirketleri, yolluları, yolsuzları, anaları, ataları, danaları, sıpaları alın teriyle yaptılar ya o tıkır tıkır işleyen makineleri, o servetleri. Memlekette onur, şeref, haysiyet onlardan soruluyor ya, tüyü bitmemiş yetim hakkı, devletin malı onlara emanet ya... Peki, söyleyin şimdi, durmadan, aksırıncaya, tiksırıncaya kadar tıkanan domuzlar kim?

Ve fakat bunlar da teferruat tabii. Makineler tıkır tıkır dönüyor ya memlekette, esas olan o. Bakınız, memleket güya tarihinin en çalkantılı, en kritik döneminden geçiyor. Televizyonda haber seyrederken,

işbirlikçileri koşa koşa gidiyorlar katilleriyle barışmaya. Maraş'ın, Çorum'un, Sivas'ın esas sorumlularıyla iş tutmaktan utanmıyorlar da ipliği pazara çıkmış, teşhir olmuş bir katilin de oraya davetli olmasına artistleniyorlar yalandan. "Ökkeş Kenger gelirse biz gelmeyiz" miş, **sanki orada onlarca Ökkeş yokmuş gibi**, sanki onları davet edenlerle Ökkeş'i davet edenler başka başkaymış gibi. Bir katilin kucağından kalkıp öteki katilin kucağına oturuyorlar. Yazık, Ökkeş kadar haysiyet yok bunlarda...

Taraf gastesine demeç verip 'emperyalizm iyidir' diyen, 'Mahir Çayan da MIT'çiydi zaten' diyen

gazete okurken tansiyonumuz yükseliyor. Açık oturumların, tartışma programlarının kadrolu terör, strateji, siyaset falan uzmanları derin analizlerini attırdıkça dehşete kapılıyoruz, "N'oluyoruz lan!" diyoruz. Ama memleketin en büyük patronları dehşet senaryosu arası reklam kuşaklarında pişmiş kelle gibi sırtarak 'tıkır tıkır' deyip duruyorlar dalga geçer gibi. Kesinlikle dalga geçmiyorlar! Makineler tıkır tıkır dönüyor memlekette.

Hüseyin Ergün'lerle, Meclis'te Obama'yı ayakta alkışlayan, **Zaman** gastesinde tam sayfa demokratlık yapan Ufuk Uras'larla beraber Alevi Partisi kuracaklarını ilan ediyor Kanlıosman eşrafından bezirganlar. Düne kadar CHP'nin kürsülerinden

Açılım açılmış açılmamış, DTP kapatılmış kapatılmamış, Osman Baydemir 'Hassktir!' demiş dememiş, Arınç'a suikast mı planlanmış, sivil hakim 'kozmik oda'da arama mı yapıyormuş, imza yaş mıymış kuru mu, askeri vesayet mi varmış sivil demokrasi mi, Tayyip mi haklıymış Baykal mı?... Yeminle hepsi teferruat! Hatta üniter devlet mi olsun federal mi, eğitim dili Kürtçe mi olsun Türkçe mi, genel af mı çıksın, sıkıyönetim mi gelsin, ayrıntı bunlar. Yalnızca o

'Aman şeriat gelmesin' diye yaygara yapanlar, bugün Fethullahçıların kucağında, **Fethullahçı solcularla** beraber 'Kemalizm tu kaka, devrimcilik zaten darbeci, sivil olalım, demokrat olalım' masalları okuyorlar. Allahın günü **Zaman'da, Yeni Şafak'ta, STV'de** arz-ı endam ediyorlar. Kanlıosman'ı Şanlıosman yapmaya çalışıyorlar. Yok, o bile değil aslında, alet oluyorlar sadece Osman'a...

Beceremeyecekler!

Evet, içinden geçtiğimiz dönem tam da köy meydanına kürsünün kurulduğu köylülerin coşku ve umut içinde toplasıkları dönemdir.

sihirli kelimeleri 'istikrar' bakımından ilgileniyorlar bu tali meselelerle, yabancı sermaye ürkmesin, döviz dalgalanmasın, piyasalar panik yapmasın diye. Makineler tıkır tıkır dönsün de gerisi önemsiz. Dikensiz gül bahçesi olsun da dikenler nasıl budanmış olursa olsun.

Hele ki, millet aklıktan kırılıyormuş, okul, hastane paralı olmuş, iş güvencesi sigorta falan yokmuş, grizu patlıyormuş, işçiler göçük altında ölüyormuş, dağlarda birbirini vuran Türklerle Kürtler artık şehirlerde de kavgaya tutuşmuşlar kitleler halinde, ne ala memleket işte. Çarklarına dokunmasın kimse de, yesinler birbirlerini.

Bir tek şeyden korkuyorlar. Sınıf denince, sendika denince, grev denince, direniş denince kanları donuyor korkudan. Çarklarına çomak sokacak olanın işçiler olduğunu iyi biliyorlar. Kurdukları tezgahın aslında bi vuruşluk canı olduğunu da farkındalar. Boşuna değil Ankara'yı Tekel işçilerine zindan etmeleri günlerdir, o tıkır tıkır makinelerden çıkan gastelerin televizyonların bu büyük işçi mücadelesinden neredeyse hiç söz etmeyişleri boşuna değil. Şuursuzluğa mahkum ettikleri milyonları o derin şuursuzluğun içinde tutabilmek için atıkları taklalar boşuna değil.

Ama bu devran hep böyle gitmeyecek elbet. Bugün tıkır tıkır işleyen tezgahlar yarın cayır cayır yanacak. Germinal filmi seyretsinler, 'tıkır tıkır'ın yerini 'kıtır kıtır' alacak. Kin bileniyor zira, bıçaklar bileniyor...

Lakin, bezirgan eşraftan çok, haysiyetli, sağduyulu, direngen insanlar yaşıyor o köyde. Kanlıosman'ın da şanlıosman'ın da Osman olduğunu idrak edecekler er geç. 'Hökümeta' dilekçeler yazmakla hiçbir şeyin değişmeyeceğini anlayacaklar. Surat asıp üzölmek yerine o kürsüde pişkin pişkin konuşanı tepilemedikçe, kazmaya küreğe sarılıp yollara dökülmedikçe, diğer köylerin de haysiyetli namuslu insanlarıyla birlikte, 'Osman'ı sadece köy girişindeki tabeladan değil, kasabadan, şehirden, tekmiil memlekette silip temizlemedikçe kurtuluş olmayacağını görecekler. Yollarına dökülecekler...

Neyin malı denizmiş, kim yemezse

RED'de daha önce yayımlanmış olan Zenginleşmeye Övgü başlıklı yazıya, "İnsanlık açısından bütün insanlar, köleler bile eşittir, ama bir servete sahip olanlar diğerlerinden daha eşittir" cümlesiyle başlamıştım. Ve aynı yazıda Yunan-Roma'dan örnekler vererek, insanların neden zenginleşmeye ihtiyaç duyduklarını anlatmaya çabalamıştım.

Tayyip Erdoğan, ben o yazıyı yazmadan çok daha önce zenginleşmeye başlamış ve hatta hatırı sayılır bir servet biriktirmiş olduğu için, Tayyip'e yol gösterdiğim konusunda kendimden şüphe edemem. Ancak ortada net bir durum var ki, o da Tayyip'in diğer insanlardan 'daha eşit' olduğudur.

Topçuluk yaptığı sıralar ayağına

krampon alacak parası olmayan bu zatı muhteremin nasıl olup da villalar, gemiler, daireler, arsalar ve hatırı sayılır miktarda altın biriktirmiş olduğu ise, anlaşılması imkansız bir durumdur. Tüm servetini aldığı üç kuruş başbakan maaşıyla -aldığı maaş ile geçinemediğini kendisi beyan etmiştir- edinmişse bunun tüm iktisat fakültelerinde ders olarak okutulması ve Tayyip'e ekonomi dalında Nobel ödülünün verilmesi gerekir.

Yine de konuya ahlaki yaklaşarak

Tayyip ve hempalarının nasıl zenginleşmiş olduklarına sırasıyla bakmak gerekir.

Tayyip'in macerası Necmettin 'Hoca' tarafından İstanbul büyükşehir belediye başkanlığına aday gösterilmesiyle başlar; belediye başkanlığına seçilene kadar kendi

partisinin militanları dışında pek tanınan bir adam değildir, İstanbul'da tabiri caizse yıldızı parlar. Okuduğu şiir nedeniyle hapse

girmesi ise yaratılan mazlum imajının ötesinde bir şey değildir

ki, memlekette mazlum siyaseti her zaman kabul görür. Örneğin; 1961 ve 1965'de AP, 1973'de Ecevit ve 1983'de de Özal mazlum durumuna düşerek ya da düşürülerek seçimlerde büyük başarı kazanmıştır.

Yine de Tayyip belediye başkanlığı sırasında İstanbul halkına ait olan büyükşehir belediyesine ait yağmalanacak ne kadar değer varsa yandaşlarına, 'yoldaş'larına yahut yakınlarına yağmalatmaktan ve hatırı sayılır bir servet biriktirmekten imtina etmez. Milletvekili seçildiği sırada pek çok yolsuzluk dosyası nedeniyle hakkında yürütülen adli tahkikatlar olduğunu da hatırlayalım. Ancak dokunulmazlık zırhına kavuştuğu an zaman içinde bu soruşturmaların tamamı da ortadan kalkar. Yaşasın 'yüce meclis'!..

SPONSORLU BAŞBAKAN BUL..

Gerçekten de 20 yıl önce Başbakan, belediye başkanı olmadan önce, partisinin İstanbul İl Başkanı iken; tapusuz araziye ev yaptığı için kondusunu yıkmaya gelen dozerleri önce Atatürk posterleri ve Türk bayrağı göstererek; olmadı taş atarak, zırhlar giymiş çelik kalkanlı polisi de geri püskürterek korumaya çalışan, o da olmazsa çocuğunu alıp çatıya çıkan milyonlarca garip-gurebadan biriydi. 15 yıl önce

Kasımpaşa'da sahibinin adı Hasan Basri Yıldız -şimdi Denge Araştırma şirketinin Başkanı- olan iki katlı kâgir bir evde kiracı olarak oturuyordu. Sonra Üsküdar'a taşındı. Üsküdar'da Emniyet Mahallesi'nde partinin İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi ve gıda toptancılığından zengin

Reşat Sözen'in binasında oturmaya başladı.

1994 yılında Tayyip'in malvarlığı kendisinin aktardığına göre şöyleydi; "Üsküdar'da ruhsatsız bir bina, Sultanbeyli'de bir küçük arsa ve bir araba ile bir şirketin hissesi." Şimdiki durum ise Üsküdar sırtlarında tanesi 1 milyon dolar eden beş villa. Başbakan, "villaları bazı mülklerimiz sattık da aldık" diyor. Eğer fiyatları doğru ise 7,5 milyon TL yapıyor. 165 kilo altın eder bu. Tayyip Bey'in sadece villalarının ederi dudak uçuklatıyor. Başbakan'ın büyük oğlu Ahmet Burak Erdoğan 4 milyon dolar değerindeki Safran-1 isimli bir gemiye ve şirket hisselerine sahip. Akrabaları, yakınları, yandaşları ve damatları bile pek çok önemli göreve atanmış veya şirketlerin yöneticiliğine getirilmiş durumda. Onların ne kadar zenginlik biriktirdikleri ise muamma...

Yıllardır İslamiyet'in paylaşım, hoşgörü, eşitlik taraftarı, modernizm yanlısı, ilerici ve

daha onlarca iyi kabul edilen özelliği içinde barındıran bir din olduğu masalını anlatarak ve insanları Allah korkusu ile tehdit ederek iktidara geldi bu adamlar. Ve İslamcılarının en sevdikleri cümleyi, "Komşusu açken tok yatan bizden değildir," cümlesini o kadar uzun zamandır telaffuz ettiler ki, din ile uyutulmuş milyonlar bu adamların gerçekten söyledikleri gibi davrandıklarını sandı.

Ülkesi açken milyonlarca dolar servet

biriktiren bizden değildir demediler. Her biri kendi imkânları ile hatırı sayılır servetler biriktirdi. Ve yeni anlayışları, "Olanakları kullanarak servet biriktirmeyen bizden değildir," oldu.

Ramazan ayında üç beş tane gariban evine iftar sofrasına giderek ben de sizdenim

mesajı vermeye çalışan Tayyip ağanın öncelikle bizden olmadığını bilmesi gerekir, senin konuk olduğun evdeki eşyaların tamamı senin üzerindeki takım elbise ile aynı paraya mal olmuştur. Ancak sen bu farkı bile anlamazsın, ne de olsa üstündeki takım elbiseye de bir sponsor bulmuşsun. Yanına koruma ordusunu alarak, basına nereye gideceğine dair haber sızdırarak ve peşine kameramanları takarak üç beş eve konuk olman ise senin şovunun bir parçasıdır. Ezilmiş halkımıza ben de sizdenim mesajı vermek istiyorsan, haksız bir şekilde elde ettiğin milyonları, taşınır ve taşınmaz menkul ve gayrimenkulleri evine konuk olmaya gittiğin insanlara dağıt. O zaman senin ideolojinin adamı olduğuna inanırım.

Ne de olsa bulacağın yeni sponsorlar vasıtası ile çok kısa zamanda dağıttığından daha fazlasını edinecek beceriye sahipsin...

HAKİKATEN, NEDEN BE USTA?

Çocuklarının okul masraflarını bile sponsorlar karşılamıştı ne de olsa. Yine de onuruna düşkün bir insan bu durumdan utanır, çıkıp da, "Ben çocuklarımı birilerinin verdiği para sayesinde Amerika'da okutuyorum," demez. Ama bunu telaffuz eden ülkenin Başbakanı ise, o vakit sormak gerekir; bu adam veya adamlar ne karşılığında sana ve çocuklarına sponsor oldular? Biz arkeolojik kazılara sponsor olacak firma bulamazken -kazılara bağışlanan paralar doğrudan vergiden düşülebilmesine rağmen- sana verilen paralar vergiden düşülemediği halde, neden ihtiyaçlarını ve daha fazlasını sana veriyorlar?

İnsan şüphe duymadan edemiyor...

MİS GİBİ TATİL İMKANI...

Hatırlarsanız Başbakan ve ailesi, parası kimin tarafından ödendiği bilinmeyen pahalı bir tatile çıkmıştı. Başbakan'ın kalacağı Belek'teki Rixos Premium adlı oteldeki dubleks villanın geceliği 7 bin 600 Euro idi. Yani Türk lirası ile 14 bin liradan fazla. Hadi bir hafta kaldı diyelim 98 bin lira. Tamam, buna bir de 21 kişilik koruma ordusunun masraflarını, yemek ve herkesin içtiği meşrubatı ekleyin. İddia ediyorum ki, bu bir haftalık Erdoğan tatili 200 bin liraya mal olacak. Bizimki Suudi Kralını

örnek alıyor ne hikmetse. Dikkatinizi çekerim, sözünü ettiğimiz kişi, işçi, memur ve emeklinin paralarını kısan bir Başbakan. O kısan paralarla kendisi petrol şeyhleri gibi tatil yapabiliyor. Bu parayı devlet kesesinden ödüyorsa, bunun sorulması gerek. Yok, bu parayı otel sahibi almıyorsa, o da doğrudan devlet yetkililerine rüşvete girer ki, gene soruşturulması gerek. Bu parayı Erdoğan kendi kesesinden ödüyorsa, geçim sıkıntısı çeken zavallı Başbakan'ın bu kadar parayı nereden bulduğunu da açıklaması icap eder. Ha, diyeceksiniz ki, Başbakan tatil yapmayacak mı? Tabii yapacak ama benim ve sizin kesenizden bu tatili yapamaz. Bugüne kadar herkesin yaptığı gibi mütevazı kurallar içinde, İran şahı havasında değil. Bizim anlatmak istediğimiz bu. Bir gün birileri çıkar ve bunların hesabını sorar adama...

domuzmuş? Pardon? Pardon!..

Başbakan'ın ve hempalarının çok bilinen birkaç icraatına bakmakta fayda var durum şu:

Resmi Gazete'nin 18 Mayıs 2004 tarihli sayısında yayımlanan kararla 20 Mayıs-31 Ağustos 2004 tarihleri arasında geçerli olmak üzere mısır için 900 bin ton tarife kontenjanı açıldı. 3 ay 11 günlük süre içerisinde kontenjan belgesi olanlar için gümrük vergisi oranı yüzde 80 yerine yüzde 25 olarak uygulandı. Bu dönem içerisinde Kemal Unakıtan'ın oğlunun şirketi 582 bin 285 kilo mısır ithal etti ve yalnızca vergi oranındaki değişiklik sonucu yüzde 55 havadan para kazandı.

Fosforik asit üretecek şirketi için Abdullah Unakıtan'ın 79802 no'lu teşvik belgesiyle 2 milyon 544 bin

lira tutarında teşvik kredisi aldı. Ne ilginçtir ki, kuş gribi yüzünden insanların pastörize yumurtaya ilgi duyacakları sırada Kemal Unakıtan'ın oğlunun kurduğu tesis, piyasaya 'pastörize yumurta' satmaya başladı.

Vodafone yöneticileri ile Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın kızı Zeynep Basutçu Unakıtan, 14.Kasım 2005 günü 11:45 ile 12:

iletişim altyapı ihalelerinin (Milli eğitim, Adalet Bakanlığı, Türk Telekom, PTT vs) tamamına yakını

10 arası Telsim binasındadır. Vodafone ihale öncesi Cüneyt Zapsu'ya ihalede yardımcı olması için faks çeker. Ne ilginçtir ki, birkaç ay sonra Telsim ihalesini, Vodafone kazanır.

Ülker Grubu'na bağlı Data Teknik, son üç yılda yapılan kamu bilgisayar

kazanır.

Başbakan'ın Ülker'in bayisi olması ile, bu dönemde Ülker'in büyümesi arasında hiçbir ilişki kurulamaz! Gerek Albayraklar'ın gerek Ülker grubunun en büyükler arasına girmesi tamamen 'çalışma' sonucudur!..

Başbakan Erdoğan Lübnan'da Harriri Ailesine başsağlığı ziyaretine gider. Uzun süre aile fertleriyle baş başa görüşür ve Türk Telekom özelleştirme ihalesini Harriri ailesinin şirketi olan Oger Telekom kazanır. Tayyip Erdoğan'ın oğlunun nikâh şahitliğini Berlosconi yapar. Bu şahitlikten kısa bir süre sonra zor durumda olan ARİA, Türk Telekom'un GSM kuruluşu Aycell ile birleşir.

MÜBAŞİR! VEKİLLERİ ÇAĞIR!

Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu dönemde hakkında açılan idari soruşturmaların önemli bir bölümünü yürüten Mülkiye Başmüfettişi Hüseyin Avni Coş'un, AKEPE iktidarı döneminde önce Bingöl, sonra Aksaray ve şimdi de Kırklareli Valisi olarak görev yapması. Üsküdar Adliyesi'ndeki zimmet, sahtecilik davasının hâkimi İsmail Rüştü Cirit'in, AKEPE döneminde Yargıtay üyesi seçilmesi, Tayyip Erdoğan'ın malvarlığını haksız kazançla artırması ile ilgili davanın Hâkimi Mustafa Kozan'ın AKEPE

iktidarı döneminde Ankara Adliyesi'nde Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı olması gibi onlarca atama yapıldı. Yoksa bu tür atamalar sayın başbakanın 'minnet borcu'yla alakalı mı?

Dahası var: Haklarında yolsuzluk

davaları devam eden, bazıları hakkında da soruşturmalar süren İstanbul Belediyesi çalışanlarından dokuzu milletvekili, bazıları da bakan yapılarak dokunulmazlık zırhına büründürüldü ve yargılanmadan kurtuldu. Ve bunların suçları çeşitli kanunlarda

yapılan değişikliklerle af kapsamına alındı...

İMAM OSURURSA...

Necmettin Erbakan, 22 Şubat 2003 tarihinde oğlu Fatih ile Beyza Molu'nun düğününü yaptı. Molu Mücevherat'ın sahibi İlhan Molu'nun 22 yaşındaki kızı Beyza ile 24 yaşındaki Fatih Erbakan'ın 125 bin dolara (200 milyar lira) mal olan düğünü Çırağan Sarayı'nda yapıldı. Erbakan'ın küçük kızı Elif'i de evlendirdiği Çırağan Sarayı'nda, Fatih Erbakan ve Beyza

Molu'nun düğünü için hazırlıklar aylar öncesinden başladı. Düğünle ilgili hazırlıkları, Davet adlı organizasyon şirketinin 80 görevlisi yürütmüştü. Gelin ve damadın salona girerken altından geçeceği ışıklı ve çiçekli pist ile 50 santim yüksek olmasına karar verilen nikah standı özel yaptırıldı.

Davetlilerin buzdan kayıp düşmemesi için, bir kamyonet dolusu tuz getirildi. Öğleden sonra kar yağışının sona ermesini fırsat bilen görevliler, sarayın önündeki karları temizledi.

Davete katılan konuklara, zeytinyağı sebze tabağı, ıspanaklı mantarlı kış loren, salata, bonfile ızgara, limon sorbe ve şov kek ikram edildi. Çırağan Otelinde

hazırlanan özel süitte kalan gelinle damadın yanı sıra, uzaktan gelen davetliler için de otelde yer ayrıldı. Düğüne, yabancı liderlerden de katılan konuklar oldu. Gelinle damat, balayı için Dubai'ye giderek, 7 yıldızlı Burj Al Arab Otelinde kalacaklarını açıklamışlardı...

CEMAAT BÜYÜĞÜNÜ YAPAR!

Başbakan Erdoğan'ın oğlu Necmettin Bilal Erdoğan, Reyhan Uzun ile 2003'te Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'nda evlendi. Haftalarca konuşulan Reyhan-Bilal Erdoğan nikahına İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi, Arnavutluk Başbakanı Fatos Nano, TBMM Başkanı Bülent Arınç, Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül ve AKP Milletvekili Nevzat Yalçıntaş şahitlik yaptı.

Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'nda yapılan düğün için 4 bin polis görevliydi. 2 bin 500'ü resmi 4 bini aşkın polis, nikah öncesi ve sonrası bölgede geniş güvenlik

önlemi aldı. Bomba imha uzmanları, özel yetiştirilmiş köpekleriyle bölgede yer alırken, kapı yakınlarında 'akrep' adı verilen zırhlı polis araçları konuşlandırıldı. 7 bin dolara (yaklaşık 9 milyar 800 milyon lira) kiralanan

Kongre Sarayı'nın çevresindeki tüm yollar kesildi. Saat 16.00'dan itibaren davetliler, x-ray cihazlarının bulunduğu kapılardan geçerek, içeriye alındı.

Davetlilere içinde çikolata olan

gümüş kutular hediye edildi. 9 bin kişinin katıldığı Reyhan Uzun-Bilal Erdoğan çiftinin düğünü dünyaya 'Türkiye'de VIP düğün' diye duyuruldu. Amerikan haber ajansı Associated Press (AP), İstanbul'daki nikah için keskin nişancılar dahil 5 bin polisin görevlendirildiğini, Lütfi Kırdar Kongre Merkezi çevresindeki yolların trafiğe kapatıldığını kaydetti ve güvenlik kuşatmasını gösteren fotoğraflar geçti.

Daha pek çok AKEPE düğünü var, örnek olması için Erbakan'ın ve Tayyip'in oğlunun düğünlerini karşılaştırdım. Konuyla ilgisi yok ama nedense aklıma bir laf geldi: Nazar etme ne olur, çal çırp senin de olur...

DOMUZU DEŞİFRE ETMEK...

Aslında hepimiz önümüzde çok basit bir hesap çizelgesi görmek istiyoruz. Mesela, 2002-2009 döneminde, yıl yıl, ne kadar dış borç ödemesi yapıldı, bunun ne kadarı faizdi, dış borç yıl yıl ne kadar arttı? Bu üç değişkeni bir arada gösteren tek bir kurum yok. Anlaşılmaz istatistikler içinden kendiniz çıkarmak zorundasınız. Kısa kesmek ve kimseyi rakamlara boğmamak için şunu söyleyelim: **AKP'nin iktidara geldiği 2002'nin sonunda Türkiye'nin dış borcu 130 milyar dolarken, 2008 sonunda bu rakam 277 milyar dolara yükseldi. Yani ikiye katlandı, hatta iki katı da aştı!..**

Peki, her sene gerçekleşen dış borç anapara ve faiz ödemeleri ne kadar? 2002'deki ödemelerde 22.5 milyar dolar anapara ve 6.4 milyar dolar faiz olmak üzere 28.4 milyar dolar borç ödenmiş. 2004'te 22.8 milyar dolar anapara ve 6.8 milyar dolar faiz olmak üzere toplam 29.6 milyar dolar, 2006'da 8,1 milyar dolar faiz olmak üzere 38,9 milyar dolar dış borç ödemesi yapılmış... Bu böyle gidiyor... **Yani hem borç artıyor, hem borç ödemesi, hem de faiz ödemeleri...**

Hemen mikrofonu Recep Tayyip'e

uzatıyoruz ve muhalefete seslenirken kurduğu şu cümleyi bir kez daha hatırlatıyoruz: "Her zaman söylüyorum. Nerede, kaç tane çakılı, dikili ağacınız var? Neyiniz var? Sizler bize ne devrettiniz, biz ne yaptık? Ortada işte..." Ne yapmış? Çakılı, dikili şeyler yapmış... Fevkalade!..

Devam edelim... 2003'te Taksan, Gerkonsan, Taşucu Tesisleri, Merinos Halı tamamen, Sümer Holding, Seka, THY, TEKEK varlıkları parça parça 188 milyon dolara satıldı. 2004'te Esgaz, Eti Bakır, DİV-HAN, Bursagaz, Amasya Şeker, Eti Gümüş, Eti Krom, Çayeli Bakır, Kütahya Şeker, Eti Elektrometalürj tamamen, TEKEK, THY, Sümer Holding varlıkları parça parça 1.3 milyar dolara özelleştirildi. 2005'te Ataköy Turizm, Ataköy Otelcilik, Ataköy Marina, Eti Alüminyum, Kıbrıs Türk Hava Yolları, Türk Telekom ve Adapazarı Şeker Fabrikası'nı 8.2 milyar dolara özelleştirildi. 2006'da TÜPRAŞ, ERDEMİR, Başak Sigorta, Karadeniz Bakır, TEKEK ve Sümerbank taşınmazları, THY hisselerinin önemli bir bölümünü 8.1 milyar dolara özelleştirildi. 2007'de Halk Bankası'nın hisseleri, TEDAŞ'a, TEKEK'e, PETKİM'e ait taşınmazlar 4.2 milyar dolara özelleştirildi. 2008'de PETKİM

TEKEK SİGARA, Türk Telekom'un elde kalan hisseleri, diğer kamu kuruluşlarının arsaları, binaları 6.2 milyar dolara özelleştirildi. 2009'da da TEKEK ve TEDAŞ özelleştirmelerinden 3.6 milyar dolar gelir elde edildi. **Yani, 2002-2009 arasında aşağı yukarı 32 milyar dolarlık özelleştirme geliri var!..** (Bu özelleştirme süreçlerinde '0' bedelli devir diye bir şey de var, orası ayrı konu...) **Ve çarpıcı bir rakam daha: AKP döneminde yabancılara emlak satışı 15 milyar dolarcıvarında!..**

Bitmedi!.. Özel sektördeki duruma bir bakalım mı? Türkiye'de 2007 yılı içinde gerçekleşen toplam 182 adet birleşme ve satın alma işleminin 135'inin toplam işlem değeri 25.5 milyar dolar olarak gerçekleşti. Değeri açıklanmamış işlemlerle birlikte 2007'de Türkiye'deki 'şirket evlilikleri'nin 26,7 milyar dolar seviyesinde gerçekleştiği tahmin ediliyor. İşlem hacminin yüzde 34'ünün yerli yatırımcılar tarafından gerçekleştirildiği, bu işlemlerin açıklanan değerinin 8.6 milyar dolar olduğunu belirtmek gerekir. Bu önemlidir çünkü 2006'da yerli yatırımcıların payı sadece yüzde 9'dur. 2006 yılında toplam 18,3 milyar dolara ulaşan 154 adet birleşme ve

satın alma işlemi gerçekleşti; birleşme ve satın alma işlemlerinin 30,3 milyar dolar ile rekor seviyeye ulaştığı 2005 yılında da yabancı şirketlerin payı yüzde 57 idi... 2007'de yabancı yatırımcıların satın alma ve birleşmelerdeki toplam işlem hacmi payı yüzde 66 iken, bu oran 2008'de yüzde 73'e yükseldi. **Bütün bunlar ne demek? Türkiye'nin başta finans olmak üzere hemen bütün sektörlerinde uluslararası emperyalist tekellerin ağırlığı ele geçirmesi demek...**

Peki, bizim bu dış borçlar ve faiz ödemeleri niye hep büyüyor?

Domuz var domuz! Domuzlar yiyor da ondan... Türkiye sömürgeleşiyor, kamuya ait ne varsa, satılıp savılıyor, **muazzam hırsız tezgahları kurulmuş, büyük yağma yapılıyor, yetmiyor, alınan dış borçlar yine hırsızlara aktarılıyor...**

Ve Recep Tayyip çıkıyor, onurlarını, emeklerini, işlerini savunan işçilere, **"Yan gelip yatarak para kazanma devri geçti!"** diye bağıyor... Kendi muazzam servetini yalancılıktan bile olsa izah etme lüzumu duymadan!.. İşte yaşanan bu kepezeliğe karşı çıkmak bu yüzden öncelikle bir haysiyet sorunudur!.. **(Hakan Gülseven)**

Damat Çalık Paşa!..

“Kimin eli kimin cebinde belli değil,” derler ya, ellerin de ceplerin de apaçık belli olduğu bir durumu inceleyeceğiz bu ay. Ya da diğer bir adıyla, pamuk tüccarlığından, ‘az zamanda çok iş’ başarıp milyarlarca dolarlık serveti elinde bulunduran bir holding sahipliğine uzanan bir adamın hikayesinden bahsedeceğiz diyebiliriz. Kim mi bu adam? Sabah-atv grubunu satın alan isim olan, Çalık Holding’in sahibi Ahmet Çalık. Ya da diğer bir unvanıyla, Zaman gazetesinin imtiyaz sahibi olan Ali Akbulut’un kayınbiraderi de diyebiliriz. Çalık’ın sahibi olduğu holdingin CEO’su ise, bildiğiniz gibi başbakanın damadı olan Berat Albayrak. Tam bir aile şirketi yani, yoksa aile imparatorluğu mu deseydim? İmparatorluk diyorum; çünkü bir insan imparator olsa ancak bu kadar itibar görür.

Şimdi isterseniz gelin, cebinden beş kuruş çıkmadan holding sahibi olan bu insanın, piyasadaki son dönem faaliyetlerini yakından inceleyelim...

Çalık’ın bitmek tükenmek bilmeyen ‘enerji’si

Ahmet Çalık, piyasadaki yaşantısına tekstil sektörüne atılarak başlayan, bu sektörde kısa sürede yükselip, Çalık Holding’i kuran ve zamanla tekstil dışında da; inşaat, enerji, finans, telekomünikasyon vs... gibi alanlarda da faaliyet gösteren bir ‘işadamı’. Ancak esas yükselişleri, hepimizin bildiği gibi AKP’nin iktidara gelmesinden sonra gerçekleşti, hala da gerçekleşmekte. Hele bir de başbakanın damadı Çalık grubunun CEO’su, yani 1 numarası olduktan sonra, olay tamamen, ‘Yürü ya kulum’a dönmüş durumda...

Çalık’ın ismini sıkça duymamız da, başbakanın kendisini medya sektöründe de ileri sürmesine tekabül etmekte. Herkesin bildiği gibi, Sabah-atv grubuna geçtiğimiz yıllarda TMSF el koyduğunda, grubun satın alınması için ihaleye giren Çalık, kamu bankalarından aldığı kredilerle ihaleyi alarak, holdingine bir adet televizyon kanalı, bir adet de gazete eklemiş oldu. Ve böylece adına ‘yandaş medya’ dediğimiz grup, daha da genişlemiş oldu. Ama ‘yandaş medya ağı’nı genişletmek yetmezdi tabii ki, bir de bu ağın finansal dayanağını sağlamlaştırmak gerekiyordu. Bu noktada da Çalık grubu derhal enerji sektörüne yönlendirildi. Daha doğrusu Çalık’ın Türkmenistan üzerinden başlayan enerji işleri zaten vardı; ama iktidarın da kol kanat germeyle, ‘Çalık’ın enerjikliğini Türkiye’de de göstermesi istendi.

Tabii diğer yandan yandaş medyanın finanse edilmesi için neden enerji sektörünün seçildiğini anlamak da zor olmasa gerek. Özellikle ABD’nin Ortadoğu üzerindeki planlarını birçok ülkeyi işgal ederek iyiden iyiye yürürlüğe sokmasıyla, Türkiye’nin enerjide çok önemli bir bağlantı

noktası haline geleceği gün gibi meydana çıktı. Bu yüzden, “E hava şartları müsait, zemin de mükemmel, çıkalım o zaman sahaya” denildi ve Çalık’tan enerji işine enerji katması istendi.

Ankara, Ankara, güzel Ankaralı..

Bunu da Çalık Holding’in enerji sektöründeki faaliyetlerinin hep Ankara üzerinden yürütülmesiyle anlayabiliyoruz. Yani birinci dereceden başbakan ilgileniyor dolayısıyla faaliyetlerle. (Birinci dereceden yakın oldukları içindir belki de.) Özelleştirme İdaresi Başkanlığı, Enerji Piyasası Denetleme Kurulu, BOTAŞ, DSİ... Ülkenin başındaki isimle damat-birader yakınlığındaysanız, hiçbirinde önünüze bürokrasi çıkmıyor. İşler istediğiniz gibi tıkrır tıkrır işleyebiliyor. Çalık’ın enerji sektöründeki önlenemez yükselişini madde madde ele alırsak, siz de göreceksiniz:

- Çalık’ın Türkiye’deki enerji işine ayak basışı, Bursagaz’ın BOTAŞ’tan alınarak kendisine verilmesiyle başladı.

- Ankara yine devrede... Türkiye Kömür İşletmeleri’ne ait olan Çankırı-Orta linyit sahasının ruhsat devir ihalesini de alan Çalık, 2006’nın son ayında, termik santral işini de başlatmış oldu.

- Ankara’nın devreden çekildiği yok... Çalık, Enerji Piyasa Denetleme Kurulu’ndan hidroelektrik santrali lisanslarını da aldı. Tam 8 projenin lisansı adeta hediye edildi.

- Çalık’ın ve başbakanın damadının enerjisi bitmiyor, tükenmiyor... Yine bir Ankara kıyağıyla, 2006 yılının Haziran ayında Bakanlar Kurulu’ndan ‘Boru Hattı Belgesi’ de alan damadın şirketi, petrol ve

gaz olayına da giriyor. Böylece, Samsun-Ceyhan petrol boru hattı projesine de dahil olunuyor. Tabii bu projede, başbakanın Putin’le olan görüşmesindeki ve damadına ENI ve Indian Oil gibi güçlü ortaklar bulmasındaki hünerlerini de atlamamak lazım.

- Ankara, Çalık grubuna Ceyhan’da bir rafineri ve petrokimya tesisi için de lisans verdi. Fakat aynı lisansın, Doğan grubuna verilmediğini görüyoruz.

- Türkiye’de enerji işine BOTAŞ’tan Bursagaz’ı alarak giren Çalık grubu, BOTAŞ’tan Kayserigaz’ı da aldı. Diğer yandan Türkiye’de sıkıştırılmış doğalgaz sektöründe faaliyet gösteren ve Çalık Enerji’nin yüzde 50 hissesiyle kurulan Naturelgaz’ı da atlamamak lazım. Bugün Naturelgaz; Bursa, Adapazarı, Antalya, İzmir ve Balıkesir’de hizmet vermekte.

- Son olarak Çalık, Tuz Gölü çevresinde BOTAŞ’ın alanlarına hayli yakın bir bölgede doğalgaz depolama tesisi kurmak için de bir lisans almak üzere, Ankara’dan yine bir güzellik beklemekte...

Teminatsız kredi

Diğer yandan Sabah-atv’nin Çalık grubuna satılmasında yaşananlara başlı başına incelenmesi gereken ayrı bir vaka. Çünkü Ahmet Çalık’ın Sabah-atv’nin alımında kullanmak üzere Vakıfbank ve Halkbank’tan çektiği krediler için ne bir şahsi kefalet ne de bir şirket hissesi istenmediği ortaya çıktı.

Düşünün ki, Türkiye’nin iki büyük bankası, tarihlerindeki en büyük kredi miktarı olan, toplamda 750 milyon dolar miktarında bir kredi veriyorlar; fakat Çalık grubuna ait hiçbir şirketten hisse

istemiyorlar. Hatta Ahmet Çalık’ın şahsi teminatına bile gerek görmüyorlar.

Halkbank’ın bu duruma karşı ileri sürdüğü savunması da hayli ilginç. Halkbank Çalık’a verdiği 375 milyon dolar kredi için, “Esnaf ve küçük işletmeleri destekleme kapsamında verildi” diyor. Göz göre göre Çalık Holding; esnaf, küçük işletme olarak yutturulmak isteniyor yani.

Oysa biliniyor ki bankalar, esnaf ve küçük işletmelere kredi verebilmek için herhangi bir teminat gösterilmesini istememek bir yana dursun, tabiri caizse krediyi verene kadar adamın anasından emdiği sütü burnundan getiriyorlar. Kefil, tapu, mal mülk beyanı, anasının, babasının geliri, içtiği nüfus örneği, ne varsa istiyorlar.

Peki Çalık Holding’e toplamda 750 milyon dolar kredi veren bu iki banka, bu kredinin karşılığında ne istedi acaba? Hayır babasının hayrına 750 milyon dolar veriyorlarsa, bana da versinler. Cebimden beş kuruş çıkmadan bir televizyon kanalım ve gazetem olur ne güzel.

Üstüne üstlük, Çalık grubunun cebinden beş kuruş çıkmadan ve hiçbir teminat göstermeden aldığı 750 milyon dolarlık kredinin geri ödemesinde de, Çalık Holding’in cebinden yine beş kuruş çıkmayacak. Çalık, 750 milyon dolarlık krediyi iki bankanın reklamlarını yayınlamakla ödeyecek. Yani Vakıfbank ile Halkbank, bütün reklamlarını Sabah ile atv’ye verecek ve bu reklamların ücretini de kendilerine ödemesi lazım olan kredi taksitlerinden kesecek. Yani meselenin özü, Çalık Holding’in cebinden yine para çıkmayacak. Aldıkları 750 milyon dolarlık kredinin faizlerle birlikte ulaşacağı rakamı, 3-4 yıl boyunca yayınlacakları reklamlarla eritecekler.

İşte birileri devlet eliyle bir anda böyle zirveye çıkarılabiliyorlar. “Kimin eli kimin cebinde belli değil” diye bir şey yok yani, ellerin de ceplerin de kimlere ait olduğu belli işte. Bizim ceplerimizden çaldıkları paraları, kendi ceplerine böyle kolay yerleştirebiliyorlar. Çünkü bu ülkede zengin olmak içten bile değil. Onurunuzdan, haysiyetinizden vazgeçtiğiniz an zenginsiniz bu ülkede. Çünkü her türlü hırsızlığın, talanın, kokuşmuşluğun anayurdu haline getirdiler bu memleketi. Her yere hayasızca, aç kurtlar gibi saldıranlar, kendilerine cennet, hakları için direnen Tekel işçilerine cehennem ettiler bu güzelim memleketi. Ve bu memleketin onurlu, namuslu, güzel insanları gelecekları için birleşip, karşılıklı dikilemedikçe bu hırsızlıkların, sahtekarlıkların, kokuşmuşlukların; cehennemin dibini boylaması gerekenler cennette, cennetin gül bahçelerinde yaşamayı hak edenler cehennemde yaşamaya devam edeceklerdir. Bizlerin, bu ülkeyi, bu dünyayı cennete çevirmek isteyenlerin meselesi, işte bu kadar nettir!

CAFER KARATEPE

TAKDİR-İ İLAHİ!..

Takdir-i ilahiye inanmıyorsanız anlatacaklarımdan sonra mutlaka inanacaksınız...

Biz de, bir vakitler ailecek, ülkemizdeki çoğu insan gibi günübürlük yaşayıp gidiyorduk. Kuşlar gibi o gün kazanıp o gün tüketiyorduk. Askerden dönen oğluma iyi bir kısmet çıktı, evlendirdik. İşte ne olduysa o düğünden sonra oldu. Evlenenle ev yapana, "Allah kayırır," derler ya. Tahmin edeceğiniz gibi düğünü ilahi ile yaptık. Eş, dost, konu komşunun taktığı altınları sandığın bir köşesine attık. Birkaç ay sonra ne oldu dersiniz? Altın fiyatları fırladı. Biz de hemen altını satıp yerine dolar aldık. Allahtan bu ya, bu kez dolar iyi bir prim yaptı. Hemen dolarları satıp borsaya yatırdık, borsa o zaman çok düşüktü. Bendeniz borsaya para yatırmanın, bankaya faize vermenin günah olmadığına inanan Müslümanlardı. Bir arkadaşına ya da komşuna faizle para vermek elbette günah. Bankaya veya borsaya verdiğin paradan para kazanıyorlar ve kazandıklarının bir kısmını sana veriyorlar, bunun neresi haram olur? Neyse... borsa bir iki ay sallandıktan sonra yukarı doğru başını dikmez mi, Allahın takdir işte ne denir. Bekledik ve tam zamanında borsadan paramızı çektik; zira bizden sonra borsa aşağı doğru gitmeye başladı. Şimdi uzatmayayım; dövizdir, borsadır, altındır derken bizim azıcık altın Hızır uğramış gibi büyüdükçe büyüdü Allahın inayetiyle...

Bir ara para boşa kaldı, "Ucuz bir yer düşürürsek alırız," diye parayı günlük repoya vermeye başladım. Gene Allahtan olacak bizim belediye reisiyle karşılaştım, ayaküstü konuştuk. Yeni imar planı yapıyor, kimi tarla ve bahçeler imara açılacaktı. Onunla belediyeye kadar giderek imar müdüründen nerelerin imara açılacağını öğrendim. Tüm paramı ilçenin imara açılacak yerlerindeki tarla ve bostanlara yatırdım. Her ne kadar belediye

**ERDOĞAN'IN
SAATİ 10 BİN
DEĞİL 43 BİN
DOLAR**

**Saatin Türkiye
temsilcisi Tamince:
Saati ben hediye
etmedim**

başkanı çok para kazanacağını söylüyorsa da, içim kıpır kıpır, gözümeye uyku girmiyor, ya bir aksilik olur da benim aldığım yerler yeşil alana falan ayrılırsa diye ödüm kopuyordu. Sonunda plan belediyenin ilan tahtasına asıldı. Bütün tarla ve bostanlarım konut ve işyeri alanına ayrılmıştı. O gece evcek sevincimizden uyuyamadık.

O tarlaların parsellenmesi 6 ayı buldu; ama rahattım artık, iyi para kazacaktık. Hemen her parseli aldığımızın 40-50 katına sattık. İlk iş kendime ve oğluma birer cip, hanımla geline de küçük birer araba aldım. Ötesini anlatmak istemiyorum, işyeri, fabrika satın alma falan derken işleri ilerlettim. Geçen gün gazetenin birisi benimle röportaj yaptı, 'Krizde 80 milyon dolarlık ciroya ulaştı, 189 kişi istihdam etti...' diye. Ben fazlasını anlatmayayım, kendimi övmüş olurum ki Allahın gücüne gider. Televizyon reklamındaki ustalarımızın dediği gibi bizim cenahta işler 'tıkır tıkır' gidiyor anlayacağınız.

Konu komşularımız, akrabalarımız yan yan bakmaya, laf sokuşturmaya başladı. En çok da hanıma araba almama taktılar. Tabii biz de iş-güçten

dolayı eskisi gibi toplantılara gidemiyor, onları arayamıyorduk. Burnumuzun büyüdüğünden falan söz ediyorlardı ama aslı yoktu. Hatta birisi Allah'ı, peygamberi unuttuğumuzu söylemiş. Haşa huzurdan biz tüm paramızı yüce Allah'ımızın takdiri ile kazandık. O istemeze bir kuruşumuz olabilir mi? Tam tersine kendileri günaha giriyorlardı.

Biz de gittik güzel bir siteden müstakil bir ev aldık. Yolda-belde eski tanıdıklarla karşılaştığımızda cipime alıyor, hal hatırlarını soruyorum. Güç durumda olup da yanıma gelenleri boş göndermemeye çalışıyorum. Ramazan ayında fakir fukaraya paket dağıtıyorum, daha ne yapayım?

Dedim ya, her şey Allah'ın takdiriyle gerçekleşiyor. Doğumumuz onun takdiriyle oldu, ölümümüz de onun takdiriyle olacak. Benim gibi garip bir kulunu zengin etmek isteyince ona kim mani olabilir ki?

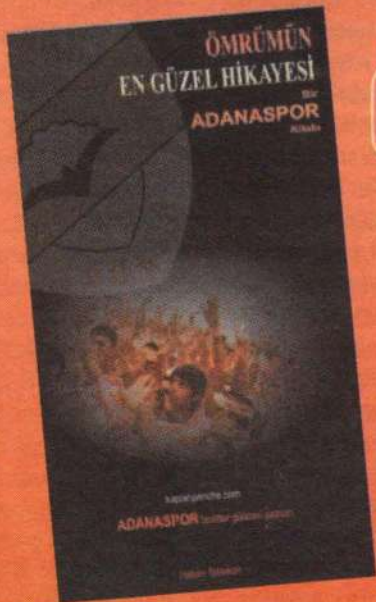
Şimdi bakın Tuzla Tersaneleri'nde ölümler oluyor. Basındaki kimi kötü niyetli, Allahını-peygamberini tanımayan, inanç sahi olmayan yazar-çizer takımı yaygarayı basıyor. Sanki onların ölümünü patronları

ya da hükümet istedi. Hayır! Daha onlar doğarken o tersanede ölecekleri alınlarına yazıldı. Kim bilebilir ki Artvin'in bilmem ne köyünde doğan çocuk onca hastalık ve beladan kurtulup İstanbul'a gelecek, bir tersanede işe başlayacak, sonra da denize düşerek ölecek? Böyle bir kaderi ancak Allah tasarlayabilir. (Bilinçli tasarımcı!)

Geçen gün televizyonu izlerken polislin tekel işçilerini topladığını, gazladığını gördüm. Önce polisleri kızdım ama hemen aklım başıma geldi. Demek kaderlerinde polisten dayak yemek vardı. Sen kalk Allahın kırından, kışta kıyamette çoluk çocuğu bırakarak ta Ankara'ya gel, arkadaşlarına uy, "Buradan gitmeyeceğim!" diye diret. Sonra Başbakan İçişleri Bakanı'na, İçişleri Bakanı Vali'ye, Vali Emniyet Müdürü'ne, Emniyet Müdürü polisleri, "Dağıt lan şunları!" desin... Olacak iş değil. Yüce Allahın takdiri olmadan o işçilerin kılına bile dokunamazlar.

Eğer hâlâ takdiri ilahiye inanmadıysanız size son olarak bir hikaye anlatayım; ama iman edenler için gerçek bir hikaye. Adamın birisi Azrail'le iyi arkadaşmış. Azrail ona demiş ki bir ay sonra arkadaşın Cafer'in canını alacağım. Adam hemen Cafer'e gitmiş durumu bildirmiş. Cafer de Azrail'den kurtulmak için Hindistan'a kaçmış. Azrail gelmiş adama, "Cafer'i arıyorum, canını alacağım," demiş. Adam alayla gülmüş, "O Hindistan'a gitti," demiş. Azrail gülümsemiş, "Onun canını Hindistan'da almam gerekiyordu zaten..."

Ya, işte kıymetli kardeşlerim, Başbakanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan da, zamanında ayağına giyecek krampon bulamazken, sağına-soluna binlerce dolarlık şeyler takarak dolaşıyorsa, bu işte takdiri ilahinin bir parmağı vardır. Aksini düşünmek, kadere rıza göstermemek olur ki, biz bilinçli Müslümanlar, asla böyle bir tongaya düşmemeliyiz!..

ÖMRÜMÜN EN GÜZEL HİKAYESİ

Yazarımız Hakan Tabakan'dan bir Adanaspor tribün kitabı...

Adanaspor, kent, Adanalılar... Hakan Tabakan'ın o samimi üslubuyla, kentin hakikatli atmosferi içinde anlatılıyor... Paranın egemenliğindeki stadlara, tribünün kurtarılmış bölgesinden haysiyetli bir bakış... Her tribünde inatla 'yeni çark'ı reddeden kahramanların Adana'ya has hikayeleri... Bir bütün olarak futbola 'bizden' bir siyasi bakış...

Adana'daki kitapçılar dışında piyasada satılmıyor, ancak kaplanpenche@gmail.com adresinden ve **RED kültür'den ulaşabilirsiniz...**

Gel vatandaş!.. Taze Aspirin var!..

Aslında bu yazı daha farklı olmalıydı. 'Neo-liberal politikalar'dan bahsetmeliydim girişte. Ardından 'ayrıcılık meslek grupları'nın ayrıcalıklarını yitirmesinin öyküsünü anlatmalıyım biraz. Sonra sağlık sisteminin içler acısı halini, Temel Demirel'den ve Türk Tabipler Birliği'nin internet sitesinden aşırıydım istatistiklerle göstermeliydim. Son olarak da eczacıların hemen hemen 'firesiz' yaptığı 'kepenk kapatma' eylemini biraz övüp, ardından da büyük puntolarla bir 'AMA' yazdıktan sonra, bu tepkinin, altının doldurulmaması; yani politikleştirilememesi halinde yalnızca bir ekonomik tepki olarak kalacağını ve bu hareketliliğin herhangi bir sonucunun elde edilemeyeceğini anlatmam gerekiyordu. Fakat kalem öyle yürümedi!

'Tanıdık gelecek' bir takım öneriler:

Diplomayı kapam eczacı, o diplomayı fotokopiyle çoğaltıp, istediği kadar eczane açabilsin... Tabii her şeyi de kapitalistten beklemeyelim. Bir düzine eczane açıp bunları zincir yapana, iki tane 'dayalı-döşeli eczane' de devlet açsın.

Artık ilaç fiyatları kafaya göre belirlenebilmeli ve bölgeden bölgeye, şehirden şehre ve sıkı durun; dükkândan dükkâna bile değişebilmeli bu fiyatlar, değil mi? İşte özgürlük budur; 'Bir malı istediğin

fiyattan satabilme özgürlüğü', daha ne isteyebiliriz ki bir toplumsal modelden?

'Çok önceden piyasalaşmış' olan hizmetlerle eşleştirence durum komikleşiyor iyice.

İlaç-matik

Bankamatiklerin hemen yanlarına 'ilaç-matik'ler kurmak... Böylece nöbetçi eczaneye son! Paranı at, ilacını seç...

'Eczane' lafı da, 'c' sinin telaffuzunun kılığı bir yana, oldukça keyifsiz bir isim, her şeyden önce 'fresh' değil!

Öneri: 'Schifa Markt' olabilir. Mekânın büyüklüğü ve içerisindeki ürün miktarına göre de başına 'Hiper', 'Süper', 'Mega' lafları yerleştirilebilir.

(İç ses) EcSane falan da olabilir mi acaba?

Neyse...

Sonracığıma...

Fabrikadan halka

İlaç tekelleri, binalarının önüne 'Fabrikadan Halka' tezgâhları açabilsin. Tıbbi mümessiller, doktorların ve müdürlerinin kıçlarını yalamak zorunda oldukları vakitlerin dışında, buralarda çığırkanlık yapsın.

Ardından, 'hangi ilacı alırsan bi milyon'cular da türesin işlek caddelere, Çin malı 'ucuz' ilaçlar buralarda alıcısını bulsun.

Hani kendini şu 'sigara saçmalığı'na kaptırmış liseliler, köşe başındaki bakkaldan 'dal sigara' talep ederler ya... Evet, 'tane ilaç' dönemi de başlar artık. Dur, dur daha iyisini buldum, hani şu 'açık deterjan'lar var ya, onun gibi olabilir. Aspirin olur mesela çuvalların içinde, daha önce ufalanmış, kilo işi satılır...

Örnekler: "Bana 200

gram Aspirin", "Abi 50 kuruşluk Vermidon alabilir miyim?"

Sonra...

Reklamları da olmalı ilaçların. Mesela 'son model bir kadın' dışarı çıkık ve kalın dudaklarının arasında 'Apranax'...

Ya da 68 kuşağı ODTÜ'lülerin 'steril'lerini toplayıp, stadyumdaki 'DEVİRİM' yazısının üzerine 'Lamisilin' yazmak gibi fikirler çıkabilir. Geçmişin komünisti olup da bugün 'doğru yol'u bulan aslan reklamcılara çok iş düşebilir bu anlamda.

Hiç biri olmazsa Zülfü Vodafonelu'dan -pardon Livaneli olacaktı- bir şarkı ister Eczacıbaşı. O da kırmaz herhalde!

Sonra şaklabanın biri, isminin önüne 'araştırmacı-gazeteci' yapıştırsın ve, Parol mucizesi isimli bir kitap yazar. Bu kitap, 'çok satanlar' bölümünde raflanıp, böylelikle hakikaten de çok satması sağlanabilir. Tabi ilacın da...

Best of tansiyon

'Best of' ilaçlar falan da çıkabilir. Yani bir kutunun içinde bir tane aspirin, bir doz Aferin, bir tablet novalgin... Hatta çoklu hastalıklara özellenir; kalp, şeker, tansiyon sorunları için paket1, baş ağrısı, stres için paket...

İkinci el ilaç...

"O kadar da olmaz artık," demeyin, Mesela internet ilanları falan; sahibinden az kullanılmış aşılardır...

Ne hayal gücü, ne de hayal!

İKİ RECEP ARASI SAĞLIKSIZ DİYALOGLAR

Recep Akdağ, Recep Tayyip Erdoğan'ın evine misafirlğe gider...

(...)

- Recepcim elimiz boş gelmeyelim dedik sana...
- Niye zahmet ettiniz Recepcim. Emine terlik getir Recep'e!

- Bu ne Recep?
- Aşı getirdim sana Recepcim.
- Oğlum olmayacağız dedik ya!
- Abi aşılardır elimizde patladı,

herkes beceriksizliğimizden bahsediyor. İkinci parti mal bunlar abi; sağlam. Şöyle geç karşıya, sen de geç Emine Abla, yaptırıyormuş gibi yapaalım bari, beraber bir poz verelim, pa-ta-tes falan... Ha?

- Yok dedik ya Recep, yaptırıyoruz ailecek.

- Yahu Recep sendeki inat, vallahi Tekel işçilerinde yok! Koruyucu sağlık hizmeti verelim; insanlık yapaalım dedik. Sana da yaranmıyor. Peki, sen söyle o zaman Recep, bu aşılarda ne yapacağım ben?

- Aşı işi bitti artık Recep, geliştir kendini, bütün dünya tedaviye yöneldi, onu da en iyi bizim Medical Park... E... Şey... Bizim hastanelerimiz yapıyor...

- Ayıp abi ya, bari bu yazının içinde yumurtlamasaydın!
- E, oğlum sıkıştırıyorsun!

TV'ye çıkıp çay içen badem bıyıklı bakandan, "Aşı olmam!" diyen 'tüccar-imam hibrit çalışan' başbakana kadar çok şey değişti tabii Türkiye'de. Yeni burjuva adayları siyasal iktidarla kol kola çıktılar tekelleşme merdivenlerini üçer beşer...

Tayyip Erdoğan çaktırmadan aşısını olmuş mudur bilmiyoruz ama Medical Park'ın internet sitesine girildiğinde kendiliğinden açılan pencerede domuz gribi kontrolü yapmaya başladığını açıkça görüyoruz. Ne alakası var?

Medical Park'ın ortaklarından birisi Ethem Sancak; Hedef İlaç Dağıtım Grubu'nun kurucusu ve yaklaşık yarısının sahibi. Emine Erdoğan'ın toprağı...

- Bırak şu hemşeri

komplaculuğunu!

- Peki, bırakalım şimdilik!

Diğer ortak ise Muharrem Usta; Tayyip'in İmam Hatip'ten kankisi... İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Çevre ve Sağlık Komisyonunda, 2003-2009 arasında AKP'li bir İBB meclis üyesi olarak yer aldı. Göztepe'ye kurulan Medical Park'ın yapım izni ile ilgili 'olumsuz' raporu görmezden gelen komisyonun içindeydi.

Özel hastaneler, Belediyelerin belirlediği 'özel sağlık alanları'na, 'kullanım kararı' çıktıktan sonra kurulabiliyor. Yani düşünsenize, İstanbul'da bir yere özel hastane

açmak için, Medical Park'ın ortaklarından ve onların partidaşlarından izin almanız gerekiyor. Hani şu kendi hastane inşaatlarının kuralıslıklarının hasıraltı edenlerden... Hani benzin istasyonunun hemen yanına hastane kurmaktan çekinmeyen arsızlardan...

Hâlâ mı olmadı?

Devam...

AKP ne zaman iktidara geldi?

2002... (Merak etmeyin, "Çıkarın sıfırları!" diye başlayarak, Devlet Bahçeli'nin zekâ katkısı eksik esprilerine benzer bir şey yapmayacağım!)

Medical Park ise, 1995'te kuruluyor.

2003'te 70 yatak kapasitesi bulunan Medical Park, AKP iktidarı döneminde 20 kattan fazla büyüyor. Şu an Türkiye'deki zincirde 13 tane hastane var. Yetmiyor, 'sağlık turizmi'ne de el atıyorlar. Sağlık satıyorlar!

'Sıkı cemaatçi' doktor-hemşire kadrolarıyla dolup taşan, Gönderdiği cep telefonu mesajlarına, "Cep telefonumu nereden buluyordun anlamıyorum", kerizliğindeki vatandaşımızın dahi, küfürü eksik etmediği Medical Park. Hırsızlar dolaşıyorlar, hırsızlar...

(...)

Anasına küfür ederler çiftçinin, sonra da satarlar anasını sağlığını!

Tayyip-Emine ikilisinin, Medical Park açılışlarını kaçırma pek de niyetleri yok gibi... Açılışlara, 'kulaklıkları' ızbandut korumaları ve 'şak-şak gazeteciler' ordusuyla katılması, yaptıklarının ne kadar hesap verilemeyecek boyutta olduğunu göstergesi. Ama Tayyipcim maalesef kaçış yok... Bak Berlusconi yedi yumruğu!

O MÜMİNLER YEDİKÇE YOKSULLAR AÇLIKTAN GEBERİYOR!

ASLAN GİBİ KÖŞKÜN ASLAN GİBİ SAHİBİ..

Müflis burjuva Halis Toprak'ın malına mülküne TMSF tarafından el konulmasıyla başlayan süreç enteresan gelişmelere sahne oldu. El konan mülk arasında, Sarıyer İstinye'deki Aslanlı Köşk de vardı ve devletin Halis Toprak'tan alacağını tahsil etmek üzere satışa çıkarıldı. Köşke biçilen değer, ekspertiz raporuna göre 140 milyon liraydı. Medyada Aslanlı Köşk'ün satışıyla ilgili ihale sürecinde Rus milyarder Roman Abramovich'in köşke 150 milyon dolar teklif ettiği yazıldı. Ne var ki, ihaleye sihirli bir el değdi ve köşkü 23,8 milyon liralık teklifiyle 'işadamı' Remzi Gür aldı. Peki, Remzi Gür kim? Recep Tayyip'in çocuklarının eğitimine 'sponsor' olan yakın ahbap!

Aslanlı Köşk'ün metrekaresatış fiyatı 1.470 dolara karşılık gelirken, TMSF tarafından 58 milyon lira bedelle Suzan Sabahcı'ya satılan Ahmet Afif Paşa Yalısı'nın metrekaresatış fiyatı 16 bin 200 dolara denk düşüyor. Afif Paşa Yalısı'ndan neredeyse 5 kat daha fazla arsaya sahip Aslanlı Köşk'ün satış fiyatı ile Afif Paşa Yalısı'nın satış fiyatı arasında farkı kimse izah edemiyor...

Bir gazete haberi: "Düğün telaşesiyle yoğun günler yaşayan Emine Erdoğan, işadamı Remzi Gür'ün hanımı Nevin Gür ile birlikte 'Fairline' isimli yatla adaya geldi. Emine Erdoğan, daha sonra Gür ailesinin villasında istirahate çekildi."

AÇIN CEO BERAT'IN ÖNÜNÜ! YA DA PAMUKÇU ÇALIK'IN MİLYAR DOLARLARI

İhalesiz olarak Çalık Enerjiye verilen ve Türkiye'nin enerji koridoru olduğu ifade edilen Samsun-Ceyhan boru hattına Indian Oil Company de ortak. Samsun-Ceyhan Boru Hattı Projesine 26 Eylül'de Shell'in de katılacağı açıklandı. Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu (EPDK), Ceyhan'da rafineri kurmak için başvuruda bulunan Çalık-Indian Oil Company ortaklığına rafineri lisansı vermeyi kararlaştırdı ve böylece EPDK'ndan ilk özel rafineri kurma ruhsatını Çalık aldı. Çalık'ın Indian ortaklığı ile kuracağı rafinerinin Ceyhan'da, yıllık 10 milyon ton petrol işleme kapasitesine sahip olacağı belirtiliyor. CHP İzmir Milletvekili Selçuk Ayhan, Meclis Başkanlığı'na sunduğu soru önergesinde Başbakan Erdoğan'a şu soruları yöneltti:

"Ülkemiz toprakları ve karasuları içerisinde son 7 yıldır

petrol arama ruhsatı verilmiş ya da ruhsat aşamasına gelmiş şirketler var mıdır? Varsa, bu şirketler kimlerdir? Bu firmalarla sözleşmeler hangi tarihte imzalanmıştır? Çalık Enerjinin Irak'ta, Shell'le ortaklık fırsatını yakalamasında hükümetinizin bir katkısı ve tavsiyesi olmuş mudur? Olmuş ise, bu katkıda, Başbakan Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak'ın etkisi olmuş mudur? ABD Ticaret ve Kalkınma Ajansının Çalık Enerji AŞ'ye 562 bin 317 dolar hibe vermesinde hükümetinizin bir etkisi olmuş mudur? Hibe şeklinde sağlanan yardımların verilmiş amacına uygun kullanılıp kullanılmadığının kontrolü hangi kuruluş ve kuruluşlarca yapılmaktadır? Önce Kürt Açılımı, bilahare Demokratik açılım, son olarak da Milli Birlik projesi olarak adlandırdığınız açılım politikalarının, Başbakan Erdoğan'ın damadının Genel Müdürü olduğu Çalık Holdingin Irak'ta sürdürdüğü iddia edilen iş ilişkileri ile bir ilişkisi var mıdır?"

YÜZYILIN HIRSIZLIK HAREKETİ...

AKP döneminin en büyük hırsızlık hikayelerinden biri, hiç kuşkusuz Deniz Feneri... Almanya, Deniz Feneri'yle ilgili çok ciddi bir dosyayı Türkiye'ye gönderdi. **RED** Yazışları Müdürü Hakan Gülseven de, konu gündeme geldiğinde, Deniz Feneri'nin hem

Almanya, hem de Türkiye örgütlenmeleri için, köylerde dolaşp, isim listeleri oluşturup, sahte imzalarla sahte makbuzlar kestiğini kanıtlarıyla ortaya koydu. Ne var ki, Almanya'nın yargılanmak üzere Almanya'ya gönderilmesini istediği Zahid Akman, RTÜK'te iktidar partisi temsilcisi olarak görevine devam ediyor. Deniz Feneri'nin hırsızlıkları için bir dava açılması şöyle dursun, 'Yüzyılın iyilik hareketi' diye yutturulmaya çalışılan bu hırsızlık hareketi, son olarak kurban paralarını da iç etti.

Öte yandan, İSMEK ihalelerini AKP'li kadrolara veren, Metrobüs ihalelerinde milyon dolarlık vurgun yaptığı öne sürülen, AKBİL skandallarıyla gündeme gelen, lalelere milyon dolarlar yatıran İstanbul Büyükşehir Belediyesi, son olarak 'itfaiye skandalı'yla, itfaiye çalışanlarını da AKP mağdurları arasına kattı. AKP'li İstanbul Büyükşehir Belediyesi, itfaiye hizmetlerini sessiz sedasız bir şekilde özelleştiriyor.

Milliyet Gazetesi'nin ortaya çıkardığı habere göre, itfaiye hizmetlerinin özelleştirilmesi ihalesinin altından yine Kanal 7 televizyonunun sahibi Zekeriya Karaman çıkıyor. Deniz Feneri Derneği Davası'nda da adı geçen Karaman'ın ihaleyi aldığı görülüyor. İtfaiyeciler ise özelleştirme politikasını eleştirmek ve işsiz kalmamak için yaptıkları gösteride, polisin 'tazyikli su'yla müdahalesine maruz kalıyor. AKP, kendisine karşı kimsenin ses çıkarmasına tahammül edemiyor. TEKEK işçilerine biber gazı, itfaiyecilere su sıkıyor!..

ONU ZATEN HERKES BİLİYOR...

O hep ağlaya zırlaya vaazlar veriyor ama maaşallah enternasyonal bir sermayenin üzerinde oturuyor. Fethullah cemaatinin olduğu herkesin malumu olan Bank Asya son sene içerisinde yüzde 50 gibi normal mantığın kabul edemeyeceği ölçüde büyüdü. Cemaate bağlı 'işadamları demeği'nde yüzlerce şirketin kaydı var. CIA'nın kendisine kefil olduğu Fethullah Gülen, ABD'de dev bir komplekste Amerikan devlet korumasında yaşarken, 'eğitim kurumları' CIA istasyonu gibi çalıştığı için pek çok ülkeden kovuluyor...

EY TANRI! SÖYLE ŞİMDİ CENNET ANNELERİN NERESİNDE?

BÖYLE HIZLI BÜYÜMELERİ, İMAN ETMELERİNDİR!..

Tayyip Erdoğan'ın sık sık ağırlandığı **Rixos oteller zincirinin Fethah Tamince** diye bir sahibi var. Abdullah Gül'ü de teknesiyle dolaştırıyor. Verdiği röportajlarda Fethullah Gülen'e olan 'hayranlığını' sık sık dile getiriyor. Dini bütün ya, feyz alıyor. Gelin görün ki, yapılan aramalar sonucu, bu arkadaşın 'her şey dahil' sistemle işleyen otellerinde bir sürü sahte içki bulunuyor 've olaylar geliyor'... Ne diyelim, Allah ne muradı varsa versin... de, **13 yıl önce Kapalıçarşı'da tezgahtarlık yaparken, bu sıçramayı nasıl gerçekleştirmiş, onu bilemiyoruz...** Öyle böyle değil, otel zinciri!.. Bu memleketin emekçi halkı, kapısına takacak zincir alamaz hale gelmiş, Tamince otelleri tespih gibi arka arkaya dizmiş...

Albayrak Grubu AKP döneminde yakaladığı 'fırsat'larla holdingleşti. 2001 yılında 150 milyon olan cirosunu beş yılda tam beş kat artırıp, 2007 yılında 750 milyon

dolar ciroya ulaştı. Albayrak Grubu'nun inşaatı traktör sanayiine, tekstilden filo kiralamaya kadar 20'den fazla şirketi bulunuyor.

Koza Davetiyeleri'nin sahibi Akın İpek, şirketi 50 yılı aşkın süredir matbaa sektöründe olmasına rağmen, biz onun adını **Kanaltürk** televizyonunu Tuncay Özkan'dan aldığı duyduk. Bir aile şirketi, Bergama'da toprağı zehirleyen altın

madenini aldı. Ardından, AKP yanlısı bir medya grubu kurdu. Son olarak **Star tv, Milliyet ve Vatan gazetelerine talip oldu.** Mis gibi bir musluk bulmuştu...

Nahit Kiler, 1994'te tek bir marketle İstanbul Bakırköy'de bodrum katında faaliyete geçti. Bitlis'ten gelen Nahit, Vahit ve Ümit Kiler kardeşler 2006 yılını 520 milyon lira ciro ile kapattı. 2007

yılını ise 700 milyon lira kapatıldığı tahmin ediliyor. **Son 5 yılda yüzde 50 büyümeye yakalayan grup**, 2007 yılında 37 yeni mağaza açtı ve 30 milyon dolarlık yatırım yaptı. Günde 25 bin kişinin alışveriş yaptığı Kiler mağazalarının 2012 yılına kadar tüm Türkiye'yi kapsamı hedefleniyor.

Başbakan'ın kuyumcusu olarak tanınan Cihan Kamer, şirketinin cirosunu 2000-2007 yılları arasında 10 kat artırdı. Kuyumculuk, gayrimenkul ve sivil havacılık sektörlerinden inşaat, enerji, eğitim ve turizme de sıçradı ve 'milyar dolarlık Türkler'den biri haline geldi!..

Ethem Sancak, 1987'de küçük bir ecza deosuyla başladığı 'iş' hayatında, AKP döneminin başında 700 milyon dolarlık ciroya ulaşmıştı. Bugün ise 6 milyar dolarlık ciro olduğu tahmin ediliyor.

İktidarın yakın sermayedarlarından **Hızır Demir (KC GROUP)** 2004'te 50 milyon dolar ciro yapıyordu, 2007'yi 600 milyon dolarla kapattı. Asıl hamlesini 2004'te Eryaman TOKİ ihalesi olarak yaptı!..

YOKSUL YIĞINLAR İŞSİZLİĞE, SEFALETE VE YOZLAŞMAYA MAHKUM EDİLİYOR!

Evet, iktidar yandaşları, cirolarını üçer beşer kat artırırken, yeni dolar milyarları ortaya çıkarken, bizzat Recep Tayyip ve AKP'li şürekası dolar milyarlığına doğru hızlı adımlarla ilerlerken, ülke ekonomisi her geçen gün daha da berbat ve içinden çıkılmaz bir noktaya geriliyor. Bu durum, yoksul halkın sırtına bindirilen dolaylı vergilerin sürekli artmasını, eğitim ve sağlık hizmetlerinin gün geçtikçe daha fazla kişi için ulaşılmaz hale gelmesini, en önemlisi, açlık tehdidini beraberinde getiriyor.

İşsizlik ülke tarihinde belki de hiç görülmediği kadar ciddi bir sorun haline geldi. Temmuz-ağustos-eylül döneminde işsizlik oranı yüzde 13,4 olarak açıklandı. Tarım dışı işsizlik oranı resmi rakamlara göre yüzde 4 arttı, yüzde 17'ye ulaştı. Genç nüfustaki işsizlik oranı yüzde 23,5. Erkeklerin işsizler ordusundaki oranı yüzde 70. Bu, gerçek rakamlara kadın işsizliğinin neredeyse hiç yansımadağı gösteriyor. İşsizlerin yüzde 30'dan fazlası eşi, dostu aracılığıyla iş arıyor. Bir yıl ve daha uzun süreden beri iş arayanların

oranı yüzde 27'den fazla. İşsizlerin yüzde 24'ü zaten geçici olan işini kaybedenler, yüzde 25'i işten atılanlar, yüzde 9'u iflas sonucu işsiz kalanlar. Rakamlar, her gün 2 bin 500 kişinin işsiz kaldığını gösteriyor.

Ve tekrar vurgulayalım, bunların tümü resmi rakamlar. Gerçek hayatta ise durum çok daha vahim.

İşsizliğin ve sefaletin katlanılmaz boyutlara ulaşması, ülkedeki suç oranını patlattı. 'En mümin' iktidar altında, en derin insani yozlaşmaya tanık oluyoruz.

Ve gelecek için umutlu olmamızı gerektirecek tek bir sebep bile yok. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, yeni vergiler geleceğini açık açık ilan etti. Doğalgaza yüzde 15, sigaraya yüzde 40 zam geliyor. Akaryakıt, elektrik, otoyol ücretleri, trafik cezaları, toplu taşıma, ekmek... Hepsi zamlanıyor. Bu temel ürünlere zam gelmesi demek, hayatın her alanında yeni zamlar demek... İktisadi çöküşle birlikte, toplumsal alanda da çok daha vahim bir manzarayla karşı karşıya kalacağız.

İşte 'mümin' iktidarın icraatı budur. Yoksul ve emekçi yığınlar, iktidarın sahte gündemiyle oyalanıp, kendi onurları ve gelecekleri için harekete geçmediği takdirde, büyük bir insani çöküş kaçınılmazdır...

'AKP'yi bitirme planı'mız...

Patronlara ama özellikle Müslüman sermayedarlara ve şeriata özlem duyanlara olduğu kadar; bölgemizde uzun vadeli planları olan emperyalistlere ve ABD'ye de 'üstün hizmet' sunan bir partidir AKP, ve Truva atına benzemektedir...

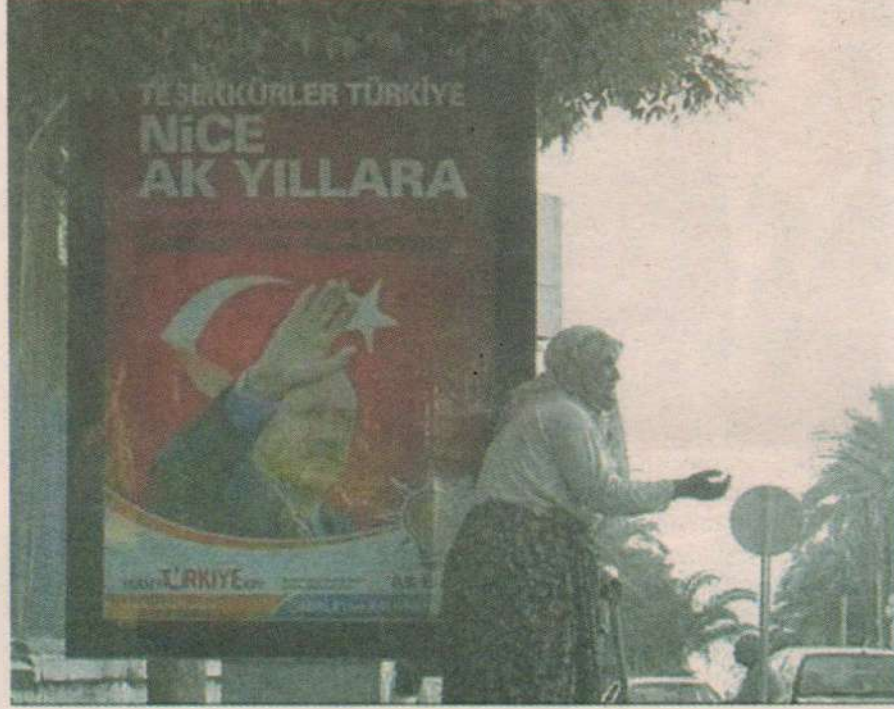
"Ya bir yol bul, ya bir yol aç, ya da yoldan çekil!" (Konfüçyus)

Bazı AKP'lilerce, geçtiğimiz yıllarda dillendirilen, ama partililerin hepsince sahip olunan, bu ülkenin, kendi iktidarlarından önceki döneminin, '80 yıllık karanlık' ve '80 yıllık pislik'ten ibaret olduğu ve kendileriyle birlikte 'ülkenin ışıyacağı ve temizleneceği' düşüncesi; bizim tespitlerimizle de çelişmeyen bir ifşaat aslında. Tabii, bizim düşüncemizin onlarıkiyle benzeşen yönü, işin 'karanlık' ve 'pislik', 'ışık' ve 'temizlik' iddialarıyla ilgili değil; AKP ile birlikte 'yeni' bir 'dönem'in başlamasına dair. Evet, uzunca bir süredir, hangi konuda konuşuyor olursak olalım, şunu fark ediyoruz ki, 'artık hiçbir şey eskisi gibi değil' ve 'yeni dönem', 'yeni insan', 'yeni toplum', 'yeni devlet'; siyaseten temel söylemlerimiz... Her şeyde bir 'yeni'lik var, eskisinden daha kötü; her 'yeni'likte bir kötülük var, eskisinden daha 'şey'...

Yedi yıl oldu tam, AKP iktidar olalı. Bunun; bu olayı, 'burjuva devriminin tamamlanışı' veya 'çevrenin merkeze taşınışı' gibi cehalet örneği tezlerle kutsayan liboşların, yıllardır özlemini duydukları 'ikinci cumhuriyet'in habercisi olduğunu, yani, o tarihte, 'yeni dönem'in fiilen başlatıldığını, memlekette olup bitenlere bakarak, rahatlıkla söyleyebiliyoruz artık.

Bahsi geçen süreçte olanları, **Fatih Yaşlı Hoca'nın** bir makalesinden kısa bir alıntıyla somutlaştıralım:

"AKP, geride kalan yedi yılda, dışarıda uluslararası sisteme ve içeride ise Türkiye burjuvazisi ve askeri/sivil bürokrasiden müteşekkil iktidar bloğuna eklenilebilmek için üç temel başlıkta tam bir uyum ve uzlaşma siyaseti izledi. Başlıklardan ilki, neo-liberalizmle ilgiliydi ve AKP, önce IMF gözetiminde ve şimdilerde ise bu gözetim olmaksızın, IMF/Dünya Bankası orijinli ve Türkiye burjuvazisinin mutlaka uygulanması gerekir dediği neo-liberal politikaları, daha da derinleştirerek devam ettirdi. İkinci başlık, Soğuk Savaş'ın bitiminin ardından yönsüz kalan Türk dış politikasının 90'ların ortalarından itibaren temel strateji olarak belirlediği AB'ye eklenme projesi ile-ilgiliydi ve AKP, özellikle iktidarının ilk döneminde bu eklenme ile ilgili olarak hayli yol kat etti. Üçüncü ve sonuncu başlık ise özellikle NATO üyeliğini içeren ama onu da aşan ABD müttefikliğine ilişkindi. AKP, bu ilişkileri de derinleştirmeyi

başardı ve geline nokta bir süredir yeni-Osmanlılık olarak adlandırılıyor."

Bu üç başlık da, ayrı ayrı ve uzunca değerlendirmeler gerektiriyor; fakat şimdilik, bunlara dair söyleyebileceğimiz ilk şey, üç başlığın da altının, dincilik ve piyasacılığın temel belirleyen olduğu 'AKP paradigması'nın ilgili konulara uygulanışı ile doldurulduğudur. Peki, yine üzerinde sık durduğumuz bu kavramlar, veya 'yeni paradigma', neden bizim için bu kadar 'önem' arz ediyor ya da etmeli?

Bakın, kamu kurum ve hizmetlerinin tamamen piyasaya devredilmesini ve sonucunda, emekçilerin iliklerine kadar sömürülmesini 'sağlayan' neo-liberalizm, emperyalist kapitalizmin en son ve en kapsamlı saldırı politikasıdır. Ve dincilik, bu politikalar uygulanırken, savaş gerekiyorsa savaş, 'barış' gerekiyorsa 'barış' yaratabilecek; bu özelliği sayesinde de, egeyenler açısından gayet işlevsel olan bir sosyo-kültürel olgudur. Bugün, bölgemiz ve ülkemizde, yapılan ve uygulana gelen her 'plan'ın, bunlar üzerinden şekillenmesi ise asla tesadüf değildir. Dincilik ve piyasacılık, **Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın 'Batı gericiliği'** dediği emperyalizm ve '**Doğu gericiliği'** dediği saltanatın günümüzdeki temsilcilerinin ittifakının tezahürüdür. Bu ise, AKP'ye hem büyük bir misyon biçmiş, hem de büyük kolaylık sağlamıştır. Her ne kadar Demokrat Parti ve ANAP'ın mirasçısı ve devamı olarak nitelense ve bu tespitler doğru olsa da; **AKP, öyle klasik bir sağ iktidar değildir! Bu parti, bu toprakların yobazlarının 'tarihi fırsatı'dır. 1908 ve 1923'teki**

burjuva devrimlerini, birçok alandaki reform hareketlerini içine hiçbir zaman sindiremeyenlere, 14 Mayıs 1950'den bu yana, arada kesintiye uğramışsa da, devam ede gelmiş 'karşı devrim' sürecinin destekçilerine, sosyalizm düşmanlarına, tarihsel olarak ABD'ci ve şimdi de AB'ci olanlara, ikinci cumhuriyetçilere, patronlara ama özellikle Müslüman sermayedarlara ve şeriata özlem duyanlara olduğu kadar; bölgemizde uzun vadeli planları olan emperyalistlere ve ABD'ye de 'üstün hizmet' sunan bir partidir AKP, ve Truva atına benzemektedir... Dincilik ve piyasacılık, işte bu yüzden bu kadar önemli ve AKP, bu sebepten bu kadar 'tehlikeli'dir!

Cehalet mi, cesaret mi?

Bahsettiğimiz 'tehlike'nin, sosyalistler olarak, farkındayız. Bununla beraber, bu farkındalığı, toplumun her kesimine yaymakla mükellefiz. Zira AKP'nin hedefindekiler, başta emeğiyle yaşayan insanlar olmak üzere, 'herkes'tir! Geçtiğimiz ay, bir 'gemi indirme' töreninde konuşurken, hatırlayın, kendisini protesto eden TEKEK işçilerine neler söylüyordu Tayyip:

"Türkiye'de bugüne kadar, ne yazık ki bazı bu tür unsurlar ortaya çıkıyor. Bu tür unsurlar bu ülkede çalışmadan, yatarak para kazanmak istiyorlar. Biz artık yatarak para kazanma dönemini kapattık. Bu yok. Üreteceksin, kazanacaksın. Üretmeden vermek yok. Her zaman söylüyorum; bir özel sektör işvereni düşünün. Çalışmayana

para verir mi? Çalışmazsa ne yapar, tazminatını öder..."

Cehalet mi yoksa cesaret mi desek şimdi bu sözlerle? Keza, Alevilere ve Kürtlere dair açılım muhabbetindeki saçmalıklar... "Biz, sizi de düşünüyoruz," palavrasıyla, bu kesimlere yaklaşan ve maalesef az da olsa bunda başarılı olan AKP'nin politikalarına ne demeli? Kürtlere hoş görünmek için, 'açılım konuşması'nda Ahmet Kaya'ya değinen Başbakan, araya Said-i Nursi'yi de sokuşturuyor! Alevi çalıştay denendi toplantıya, Maraş katliamının bir numaralı sanığı davet ediliyor! Bu ne biçim hikâye lan böyle?

Yinelemekte fayda görüyorum, ortada gerçekten büyük bir 'tehlike' var; bunu abarttığımız da sanılmasın asla ve şu da bilinsin ki, bu 'tehlike' yalnızca ekonomik, politik alanla sınırlı değil. Şu an iktidarda bulunmaları ve bu sayede devletin hemen her kurumunu ele geçirmiş olmalarından kaynaklı, kendilerine pek iş düşmüyor ama; 6-7 Ekim'deki IMF ve DB karşıtı protestolarda, Tophane mevkiinde, içlerinde kardeşimin de bulunduğu devrimci gençlerin maruz kaldığı ve AKP'lilerce başlatılan 11nci girişimi ortada. '**Kanlı Pazar'ı, Sivas katliamını hâlâ unutmadık.** Yani bu konularda, İslamcılarının sicili de en az milliyetçilerinki kadar bozuk!

Toparlarsak, bu tespitleri yapıyor oluşumuz, tüm bu ahval ve şeraite rağmen, bize önemli görevler yüklüyor. Acilen, AKP'nin yürütücüsü olduğu tüm 'plan'ları bozacak bir plana ihtiyacımız var; bu ülkenin tüm ezilen insanlarını kapsayacak, kapitalizm, emperyalizm ve faşizm karşıtlığının başat özellikler olduğu, içi boşaltılmamış, sulandırılmamış bir laiklik ve bağımsızlık anlayışına uygun, devrim ve sosyalizm perspektifli, AKP'yi, kendi karanlığında ve pislğinde boğacak bir plana! (Buradan da, kendimizi ihbar etmiş olalım!)

Peki, bu planı nasıl ve kimlerle uygulayacağız? 'Nasıl?' sorusuna vereceğimiz cevap, işçilerin örgütlü, ve asgari de olsa politik bilince sahip olarak mücadele etmesini sağlamaya, çalışarak ve gerektiğinde sokakta taşla, sopayla, sapanla dövüşerek. 'Kimlerle?' sorusunun cevabı ise, **Yavuz Alogan'dan** alıntılırsak, '**bütün çalışanlarla, işçi ve öğrenci hareketleriyle, saçları özgür kadınlarla**'dır.

Eğer bunları yapabilirsek, AKP'ye vuracağımız her fiske, Türkiye burjuvazisinin ve ABD'nin yavaş yavaş tokat olarak patlayacaktır, emin olun...

İki 'kahraman' öylece saadet içinde, yan yana, 'el ele' (el ele işte)... tebessümle... Hey ya Rabbim...

Recep ile Hüseyin...

(Bu yazıyı okurken **Kapılmış gidiyorum bahtımın rüzgârına** şarkısını Bülent Ersoy'dan dinleyebilirsiniz... Mırıldansanız da olur.)

Recap ile Hüseyin'in şu fotoğraflarını görünce lisedeyken dinlediğim bir hikâye geliverdi aklıma, "Elinin yumuşaklığından..." diye bağlanıyordu sonuç bölümü. Galiba arada âmâ bir karakter vardı ve ötekini tanımada bir ölçüt olarak kullanıyordu elinin yumuşaklığını. Hay Allah, durum elbette öyle değildir! Baksanıza, gayet samimi bir fotoğraf, nasıl da dostane, doğal, kimsede bir riya yok. Ama işte orada 'el ele' bir duruş...

Mesaj net aslında, öküz altında buzağı yumurtlatmanın âlemi ne? Bir de heceleyerek yazayım durumu idrak edemeyen kendime: **Sa-mi-mi-yet**, iyi niyet fotoğrafı. "Biz dostuz. Birimiz ezilen bir halktan, diğerimiz tıktış tıktış yolculuklarda ezilen halkın İETT şoförlüğünden geldik." (Bu arada Kibariye'nin annesinin o eski televolelerde, "Şofeeer, şofeeer!" diye ünlediğini duyar gibi oldum). "Geldik ve el ele verdik..." deniyor. O enstantanede muhakkak ki kimsenin aklına, "**Bugün elini veren...**"lı sosyal, tarihsel ve de ekonomik saptamanın (öngörü mü deseydim?) ilk bölümü gelmiyordur. Haddizatında biz galiba şöyle bir 60 sene kadar önce yine demokrasi yıldızlarından biri aracılığıyla vereceğimizi verdik, kullanım haklarıyla. (Yahu, acaba bizimki mevzuu toparlama çabasında mı yoksa... Bir 'atın intikamı' kompleksi... Kim bilir, ama hadi bakalım!) Bakın yine lise muhabbeti... Gerçi mecazlı konuşuyoruz...

Neyse... Ama Melih Cevdet yazmıştı zaten *Mikado'nun Çöpleri*'nde, "İnsan akli namussuzun tekidir, her şeyi düşünür," diye... Tamam, her şeyi düşünür de her düşündüğünü yapmaz, söylemez herhalde, mecaz veya başka bir şey. Haddimi aşmayıp ben konuyu başka bir mecraya akıtayım.

Him, ne konuşuluyordu da orada öyle keyiften gevşemiş haller çıktı ortaya? **Bakışmakla oluşmaz o durum**. Yoksa çevirmen kafasına göre takıldı da eğlendi, eğlendirdi mi? Ama bahse girerim ki o an memleket meseleleri konuşulmuyordu. Şahsi bir şeyler olabilir. Örneğin bizimki şöyle diyor:

- Bak Hüseyinciğim, sen yenisin, bilmeyebilirsin, o koltuk oturduğun

gibi değildir.

Kaba etini yayınca oraya öylece, beyaz adam gibi düşünmeye

başlarsın, değişirsin... Demedi deme. Bak bana... Baba! Bildiğin şofördüm. Mazlumun sesi ve vicdanı olacak idim. Şimdi eş dost işlerinden başımı kaşıyamıyorum.

Öteki de duruma uygun bir cevap veriyordu mutlaka. O tarz bir olası uyarıya Adana'da olsa net bir cevap verilirdi yiğitliğe bok sürdürmeyecek. Lakin o tür cevabı ne ben yazayım ne de editör düzeltmek zorunda kalsın. Ki anlaşıldı zannedirim. Sonra bizimki bir şeyler daha demiştir belki hatiplik sanatına ve öfkeye veya emeğe, hak ederek kazanmaya, adalete, hukuka, özgürlüğe dair, öteki de gülümseyivermiştir tatlı tatlı...

Biraz abarttım değil mi? Ama canım orada koca koca

adamları el ele görünce öylece... İki başkanı, dünyanın kaderini ellerinde tutan iki kudretli insanı... Birinin eli kolçakta, ötekini eli kolçaktaki o elin üzerinde, berikinin öteki eli de kolçaktaki kendi elinin üzerindeki elin üzerinde... **Ah o C. Çandar'ın gözleri bu sahneyi görünce dolmuştur.** İki kahramanı öylece saadet içinde, yan yana, 'el ele' (el ele işte)... tebessümle... Hey ya Rabbim...

Fotoğrafları bizim Köşker Kaskas'a gösterdim, Kasap Zihni'ye. Biri; "**Ne olduğunu bilen,**" dedi üç nokta. Öteki, "**Anlayanın,**" dedi, yine cümle sonunda üç nokta.

Ben aslında başka bir yazı yazacaktım; Calıklara, ekonomiye,

adamcılığa, siyasete, kronik krizlere, genel gündeme, aslında saray kâtiplerinden birinin vaktiyle yaptığı "**Hüseyin gibi geldiler, Corç gibi oldular,**" analizinin fotoğrafın diğer tarafında da vuku bulduğuna dair bir yazı yazacaktım. Lakin olmadı. Enteresan bir hal... Dengem bozuldu, ritmimi mi kaybettim ne, bir yerden sonra yazı kendini yazdırdı.

Şu fotoğraf meselesini ve yazıyı şöyle bağlayayım:

Bizim mahallenin (Adana/Akkapı) eski kabadayılardan Ustura Kemal bir akşam, Hadırlı'da içer. Eve dönecektir. Ama, "Önce bir kahveye uğrayayım," der. Asker Bilal'in kahvesine iskeleden yanaşır. İner arabadan. "Selamünaleyküm, aleyküm selâm," şeklinde akşam serinliğinde kahve avlusunda oturanlarla bir girizgâh... Ahalide bir kıkırdama. Lan ne oluyor, demeden Ustura Kemal, arabayı gösterirler. 1960'lardan bilmem kaç model bir şavrole, yani Ustura'nın arabasını. Motor kaputu yoktur. Meraklı mahalleliye muhabbet de lazım, hem kafalar da iyi.

- Yav Kemal Abi, motor kaputu yok...

- Heye, yok a... koyim. (Bu arada Ustura Kemal elinde sigara, olmayan kaputun yarattığı boşluğa dalıp gitmiştir.)

- Kemal Abi, motor kaputunu oradan uçarken görmedin mi?

-Görenin a... koyim.

- Abi nereye düşmüştür, gidip alsak...

- Bilenin a... koyim.

- Peki Kemal Abi yav, o koca kaput oradan nasıl çıkıp düşer ki?

- Anlayanın a... koyim!

Mesele budur!

O motor kaputu bizde seneler seneler önce düştü de... Anlamakta sorun yaşıyoruz, yoksa el ele fotoğraflar dert değil, vallaha değil...

(**Editöryal not:** Yazar yazıyı göndermiş, küfürlü hikaye münasebetiyle mümkünse editöryal bir sansüre rıza göstereceğini belirtmiştir. Bu konuda tavrımız şudur: Erkek egemenliğine, bunun yeniden üretildiği dilde de karşıyız ve 'küfürbaz' bir dergi yayınlamamıza rağmen, erkek egemen küfür diline yer vermiyoruz. Ne var ki, bu yazının bütünlüğünü ve hikayenin Adana gibi müstesna bir kentimizde geçtiğini dikkate alarak, yazıya dokunmadık. Hatta konuyu değerlendirirken, birbirimize bakıp şöyle dedik: Dokunanın da...)

Amerikan köpekliğinin kısa tarihi

“2 3/6/2003 tarihli ve 2005/5755 sayılı kararnameye ektir; Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin (BMGK) Irak'ın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü teyit eden, istikrar ve güvenliğin sağlanması, yeniden yapılandırılması ve bu ülkeye insani ve diğer yardımların ulaştırılabilmesine ilişkin kararların uygulanmasına dair faaliyetler kapsamında, Genelkurmay Başkanlığı'nca belirlenecek ilkeler ve usuller ile tespit edilecek liman, havaalanı, tesis ve üslerin, BMGK'nin kararlarında öngörülen amaçlar doğrultusunda dost ve müttefik ülkelere askeri malzeme/teçhizat ve personel naklide dahil lojistik destek maksadıyla kullanılmasına izin verilmesine ilişkin 22/06/2004 tarihli ve 2004/7515 sayılı Bakanlar Kurulu kararında öngörülen sürenin, 23/06/2005 tarihinden itibaren bir yıl uzatılması, Dışişleri Bakanlığı'nın 22/03/2005 tarihli ve 99748 sayılı yazısı üzerine, Bakanlar Kurulu'nca 18/04/2005 tarihinde kararlaştırılmıştır.”

Yukarıda okuduğunuz genelge **İncirlik Hava Üssü'nün ABD tarafından daha rahat kullanılması için Bakanlar Kurulu'nun aldığı ve ne Meclis'e taşıdığı ne de Resmi Gazete'de yayınladığı belgelerden sadece biri.** Türkiye 1948 Marshall yardımı ile birlikte –ki öncesi de vardır bunun ama bu tarihten itibaren artan bir şekilde- Amerikan emperyalizminin boyunduruğu altına girdi. 1948 yardımı ve onun karşılığında alınan destekle birlikte sömürge olma yolunda büyük bir adım atıldı. Nazım'ın **23 Sentlik Asker** şiiri

ile isyanını belirttiği bu durumu dönemin Amerikan Dışişleri Bakanı, **“En ucuz askeri Türkiye'den aldık,”** sözleri ile özetledi.

Tabii alırsınız, çünkü bu ülkeyi yönetenler sizin uşağınız olmaya o zamandan beri istekli. Şu anda Türkiye, dünyanın en önemli Amerikan üslerini barındıran ülke. Nereden bakarsanız bakın, ne söylerseniz söyleyin, Türkiye 'Küçük Amerika' olma hayalini gerçekleştirmese de, onun kölesi olmayı başardı.

Resmi pezevenklik!

Çocukluğumuzda ilkokul ve ortaokul sıralarında milli savunma, coğrafya ya da tarih derslerinde Türkiye'nin jeopolitik öneminden, iki kıtayı birbirine bağlamasından, boğazların öneminden bahsedilirdi. Belki bazılarımız bunların saçma ve faşizan bir eğitim sisteminin propagandaları olarak görüyordu ancak bu söylenenlerin tamamı doğrudur. Türkiye hem coğrafik hem de jeopolitik anlamda dünyanın merkezi bir noktasında duruyor. Türkiye denetim altında tutulamadığı takdirde, Kafkasya, Ortadoğu ve bir bütün olarak Doğu Akdeniz denetlenemez. Bu bölge, dünyanın en önemli enerji kaynaklarının bulunduğu yerdir...

İnönü iktidarı, İkinci Savaş'ın galibi ABD ile 'işbirliği'ni benimsedi ve **ABD hiçbir sorun yaşamadan, hiç zorlanmadan bu ülkenin topraklarının ırzına geçmeye başladı.** Karşılığını ufak jestlerle veriyordu elbette: ABD, tam da o dönemde yaşamını yitiren ABD Büyükelçisi Münir Ertegün'ün cenazesi için donanmasının

en büyük gemisi olan Missouru zırhlısını görevlendirmeyi hiç sorun etmedi. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmemeliydi...

Amerikan hayranlığının tavan yaptığı o yıllarda PTT, Missouri için hatıra pulu bastırdı; kaderin acı cilvesine bakın ki, bugünlerde Ankara'da kararlı direnişleri ile anılan TEKEK işçilerine o zaman Missouri adında sigaralar yaptırıldı; İstanbul genelevleri temizlendi, Amerikan askerleri ülkede bulunduğu süre zarfında T.C. vatandaşı erkeklerin geneleve girişi yasaklandı. **Devlet kararnamesiyle pezevenklik işleri ilk kez o dönemde başladı...**

İşler o kadar çığırından çıkmıştı ki, Amerikan askerleri sokaklarda gördükleri kadınlara rahatça sarkıntılık yaptı, bir teki dahi gözaltına alınmadı. Çünkü o sıralar **hükümet ABD askerleri ne yaparsa yapsın, hiçbir şekilde müdahale edilmemesi emri vermişti.**

Elbette Missouri vakası münferit değildi; **resmi kerhaneciler**, Missouri vakasından sonra da, Amerikan askerlerinin ve görevlilerinin yaptıklarının asla medyaya yansımaları için yoğun çaba harcıyor, bunu da **'komünist propaganda'ya alet edilmemesi** gerekçesine dayandırıyor, memleket topraklarında Yankilerin her rezaletinde hem sanıkların, hem de mağdurların isimleri özellikle saklanıyordu. Aşağıdaki kutuda, kısaca bazı Amerikan görevlilerinin ne tür rezaletler yaptığına dair kısa bir özet var. Burada, trafik kazalarında Amerikalılarca öldürülmüş onca kişinin listesi ya da daha 'sıradan' yüzlerce vakaya

yer verilmiyor!..

Ancak sakın bunların adli vakalar olduğunu falan düşünmeyin. **Bunları yapanlar, bu halkı köle, bu ülkeyi sömürge olarak gören ve öyle 'kullanan' emperyalist Yankilerdir.** Dünyanın dört bir yanında aynı rezaletleri gerçekleştirmektedirler. Onlara bu hakkı veren, Amerikan emperyalizmi ve onun uşaklarıdır.

ABD bir dönem 'komünizm tehlikesi' bahanesiyle, bir süre sonra da başka bahanelere Avrupa ve Asya ülkelerine açık-gizli üsler kurmaya başladı. Türkiye ise bu ülkeler içerisinde ABD' nin en çok önem verdiği ülkelerin başındaydı.

ABD öncelikle borçlandığı ülkeleri daha sonra kendi topraklarına katmaya başlıyor. Şu an Türkiye de gizli açık bir çok Amerikan üssü ve bunlara bağlı olarak çalışan binlerce Amerikalı asker, ajan var. 2004'te Amerikan Savunma Bakanlığı'na ait bir rapora göre, ABD' nin dünya üzerinde 5 bin 458 adet üs veya tesisi bulunmakta. Bunlar, tüm dünyada Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunuyor ve bulundukları ülkelerde baskı oluşturuyor.

Köpeğin kendi alanı

Amerikan hükümeti, kurduğu üslerle sadece o bölgedeki çıkarlarını korumakla kalmıyor, üs kurduğu ülkeleri birer sömürge haline getiriyor. ABD, bu topraklarda kurduğu üs ve tesisler sayesinde, Ortadoğu'da ciddi bir sömürgeci güçtür. Köpeğin kendi alanını belirlemek için etrafa işemesi gibi, üs ve tesislerini kurup,

'Hoşgeldin ya şehri tecavüzcü!..'

1946 - Missouri zırhlısı için camilere **'Well Come Missouri'** yazılı mahyalar asıldı. Olayın ilginç yanı, zırhlının geliş sebebi olan cenazeye kimse ilgilenmemiş, Büyükelçi cenazesinin ne zaman, nasıl çıkartıldığını kimse görmemişti.

1950 - Ankara Yenışehir'de Amerikalı bir uzman, **11 yaşındaki bir çocuğu**, yeni aldığı **motosikletin çamurluğuna dokunduğu için vurdu**, gelen polise görevde olduğunu söylediği için serbest bırakıldı.

1953 - Amerikan Kongresi üyelerinden Mr. Sonston **Kongre'de** yaptığı konuşmada Türkiye'deki Amerikalıların sekreter adı altında metres tuttuklarını söyledi.

1955 - Samsun'da on kadar sarhoş Amerikan askeri ara sokaklarda nara atarak gezerken kadınlara **sarkıntılık** yaptı. Kendilerini önlemeye çalışan **mahalle bekçisini** dövdüler. Amerikalı askerler kendilerini önlemeye gelen jandarmalara da saldırıp **bir jandarma eri ve bir bekçi**yi ağır yaraladı. Çünkü karşılarındaki erler ve bekçiler aldıkları emir nedeniyle Amerikalı

askerlere zor kullanamıyordu. Sonunda halk galeyana gelerek Amerikalı askerlerin hepsini dövdü. Yine aynı yıl, bir Amerikalı Hilton Oteli asansöründe görevli genç kadına **tecavüze yeltendi**. Çılgınlık üzerine yetişenler genç kadını kurtardı.

1957 - Ankara, İzmir ve İstanbul'da yalnız **erkek çocukların çalıştırıldığı ve Amerikalıların devam ettiği fuhuş evlerinin** çoğaldığı tespit edildi.

1959 - Bill adındaki bir Amerikalı 15 yaşındaki bir kıza tecavüz etti. Aynı yıl, Amerikalı bir çavuşun evini randevu evine çevirdiği tespit edildi Amerikalılar fuhuşta yakalandı. Ve yine aynı yıl, Amerikalı çavuşların yönettiği büyük bir kaçakçılık çetesi yakalandı. İki Amerikalı general ve iki albaydan oluşan bir heyet Türkiye'ye geldi. Bu heyetten sonra bir başka heyet daha Türkiye'ye gelerek olayın basına yansımaları için uyarıda bulundu. Heyet hükümetten bu işi kapatmasını istedi. Mahkemeye yayın yasağı kondu. İki Amerikalı mahkeme esnasında tanıkların önünde Mustafa Kemal'e küftü. Bütün bu olanlara ve tanıklara rağmen, tabii

sıradan vatandaşların mahvedileceği şu Mustafa Kemal'e edilen küfürle rağmen, Amerikalılar delil yetersizliği gerekçe gösterilerek bütün suçlardan beraat etti. 1959'da Türkiye'de serbestçe çalışan dört Amerikan mahkemesi vardı. Amerikalılar Türkiye'de 300'den fazla suç işlemişti. **1961** - Amerikalı astsubay Calvin Hubert yol dışındaki bir çimenlikte uyumakta olan bir Türk askerini cipiyle kasten çiğneyerek öldürdü. Gelen polisler görevi olduğunu söyleyerek serbest bırakıldı... **Evinde fuhuş yaptırın bir Amerikalı** karakola gelmeyi reddetmişse de polis kendisini karakola götürdü. Amerikalının **küçük yaşta kızları çalıştırdığı** tespit edildi... Amerikalılar plajda halka ellerinde saldırımlarla hücum ettiler. Gelen polisler

ise görevleri başında olduklarını söylediler. Ceza almadılar.

1962 - Adana İncirlik Üssü Sendika Başkanı Canan Bıçakçı bir açıklama yaparak üste çalışan Türk görevlilere Amerikalıların kötü davrandığını **sürekli hakaret** bulunduklarını ve **küfür** ettiklerini söyledi.

1963 - İzmir'de radar üssünde görev yapan Amerikalılar **seks partisi** düzenledi. Camlar açık olduğu için halk ortalıkta dolaşan çıırıklı kadınlar görünce polise haber verdi. Amerikalılar gelen polisler görev başında olduklarını söyleyince polis müdahale edemedi. Polis araştırmalarında **15 küçük yaşta kız çocuğunun zorla orada tutulduğu ve tecavüz edildiği** ortaya çıkarıldı ancak askerler **görev başında** olduklarını söylediği için gözaltına dahi alınmadı.

1964 - Amerikalı Wilbur Martin **"Bütün Türkler orospu çocuğudur!"** diye hakaret ederek Türk bayrağını yırttı. Yine aynı yıl, bir Amerikalı asker Türk kadına **cebran tecavüz** etti. Adana'da John adındaki bir Amerikalı çavuş mahalle bekçisini

ve 'stratejik işbirliği' masalı!..

askerlerini o ülkelerin yasalarından muaf tutmakta; her şeye karar vermekte ve ülkelerin tepesine kendine kayıtsız şartsız biat eden kuklaları yerleştirmektedir.

Amerikan hükümeti, zamanında bizzat Amerika'da uyguladığı kölelik politikalarını şimdi tüm dünyaya yaymış durumdadır. Öte yandan, yerleştiği her yere büyük bir tehdidi de beraberinde götürmektedir: Bu tehdidin adı nükleer felakettir.

Türkiye'deki Amerikan üslerinde pek çok nükleer başlıklı füzel bulunmakta, bu ülkede yaşayan nüfusun söz konusu kitle imha silahları üzerinde hiçbir tasarrufu bulunmamaktadır. Bırakın savaş tehdidini, ufak bir kaza bile, nükleer silahların bulunduğu bölgeyi tamamen insansızlaştıracak ve sonuçları daha sonraki nesillere kadar ulaşacaktır. Şu an itibarıyla Amerikan hükümeti gözetiminde 480 nükleer başlıklı füze bulunmakta ve bunların bir çoğunun İncirlik Hava Üssünde tutulduğu söylenmektedir. Tekrar vurgulamak gerekir ki, **Türkiye'de yaşayan koskoca bir nüfusa, bu füzelere ilişkin hiçbir açıklama yapılmamış ya da itiraz hakkı tanınmamıştır!..**

Sömürgecinin daniskası!

Türkiye'nin giderek sömürgeleştiğini kabul etmek istemeyenler, bu üslerin sayısına, etkinliğine, bölge halklarına yönelik katliamlarına ve Amerika'nın hükümetinin taleplerinin nasıl yerine getirildiğine bir bakıp tekrar düşünmelidir. **Her gün 'ulusal egemenlik' nutukları atılan hangi ülke topraklarında, emperyalizmin onlarca üssü**

ve personeli cirit atıyor, rezalet çıkarıyor ve bunlardan sorumlu tutulamıyor?

Arada verdiği ve elbette faizini kat kat çıkardığı borçlarla ne kadar 'iyi bir efendi' olduğunu gösteren ABD, artık bu ülkeyi kendisine en sadık uşak olarak

Türkiye'deki NATO üsleri

- İncirlik Hava Üssü nükleer silah deposu olarak da kullanılmaktadır. Irak işgalinde ciddi bir önemde olmuştur. ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli dayanağıdır.
- Türkiye'de NATO'ya bağlı en eski üs olan İzmir Hava Üssü, son zamanlarda ciddi bir önem taşımaktadır. 11 Ağustos 2004 yılında LANDSOUTHEAST karargahı, 1 Ocak 2006 yılında ise Amerikan 16. Hava Filosu Almanya'dan buraya taşınmıştır.
- Konya 3. Ana Jet Üs Komutanlığı; Irak işgali sırasında AWACS' lar buradan

gördüğünden hiçbir şeyi gizli saklı da yapmıyor. ABD'ye kayıtsız biat, Menderes'in Marshall yardımı zamanında yaptığı 'asker gönderme'yle ayyuka çıkmıştı; şimdi Obama da, el ele tutuştuğu Tayyip'ten, Afganistan'daki 1500'ün üzerindeki

havalanmıştır.

- Şile Üssü
- Balıkesir 9. Hava Jet Üssü
- Muğla Aksaz Deniz Üssü
- Bunların dışında; Ankara-Ahlatlıbel, Amasya-Merizfon, Bartın, Çanakkale, Diyarbakır-Pirinçlik, Eskişehir, İzmir-Bomova, İzmit, Kütahya, Lüleburgaz, Sivas-Şarkışla, Iskenderun, Ordu-Perşembe, Rize-Pazar, Erzurum ve Mardin de NATO'ya bağlı Birleştirilmiş Hava Hareket Merkezleri (CAOC6) bulunmaktadır.

'Mehmet' yetmiyormuş gibi, daha fazla ve savaşıcak asker istiyor. **Tabii ya, burada 'analar ağlaması' demagojisiyle 'açılım' yapılabilir; iş Afganistan'da stratejik müttefikimiz için savaşmaya gelince, analar pekala ağlayabilir!..**

Bu ABD de 'özgürleştirecek' her yeri illa! Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla birlikte, zamanında Sovyetler'e karşı kendi yarattığı El-Kaide kuklasını defedip Afganistan'ı özgürleştirmek üzere işgalden bile kaçınmadı! Şimdi de Nobel Barış Ödülü sahibi Obama, çok doğal bir olaymış gibi, Recep Tayyip'i çağırıyor, "Bana savaşıacak asker yollayın, icabında ölsünler," diyebiliyor. Karşılık olarak da, "Al gülüm, dükkan senin," cevabını işitiyor. **'Al gülüm, ver gülüm' işte buna deniyor!..**

Efendiler kendi çıkarları doğrultusunda binlerce insanın ölmesini umursamıyor bile. Türkiye'nin Afganistan topraklarında ne işi olabilir? Halkıyla hiçbir sorunun yaşanmadığı bir ülkede, sırf efendisi istediği için binlerce askeri ölüme göndermek nasıl izah edilebilir? Bu devlet, Kore'de, Somali'de yaptığının aynısı yapmakta, hiçbir açıklayıcı neden öne sürme gereği duymadan Afganistan işgaline destek vermektedir.

Afganistan Obama'nın ve kendilerini dünyanın efendileri olarak gören emperyalistlerin yeni Vietnam'ıdır. Vietnam'daki gibi orada da yenilgiyi tadacaklardır. Çünkü koskoca bir halk emperyalizme karşı kendi toprağı ve kurtuluşu için, kendi onuru için savaşmaktadır. Onursuzlar bu savaşın anlamını asla bilemez!..

Emperyalist it!.. Evine git!..

vurdu. Bekçi Resul ağır yaralandı. Bir Amerikalı çavuş zorla genç bir kızın evine girmek istedi. Mahalle halkı kızın bağırması üzerine olaya engel oldu.

1966 - Ankara'da çavuş Glen mahallenin gözü önünde bir kadının kapısına dayandı ve kırmak istedi vatandaşlar olaya engel oldu. Büyükkada'da ise otuz sarhoş Amerikan askeri etrafa saldırdı vatandaşları dövdü sarhoş **Amerikan askerlerine polis müdahale edemedi.**

...
16 Haziran 1996 - İncirlik Üssü'nde görevli ABD'li astsubaylar Donald Graves ve Zachary T.Myers, Harb-İş Sendikası Adana Şube Başkanı Mustafa Acet'in astığı **grev kararı duyurusunu yırttı.** ABD'li askerlerin sendikacılar ve işçilerin yanında, **"Türk halkını sinkaf ederim, sendikanızı da sinkaf ederim!"** diye hakarete bulunduğu daha sonra hazırlanan iddianamede de yer aldı. İki ABD'li asker, nöbetçi mahkemede ifadeleri alınıp **serbest bırakıldı.**

26 Nisan 2003 - İncirlik'te görevli 22 yaşındaki çavuş Matthias Arnt, eşi Latasha tarafından öldürüldü. Ancak ABD olayı beş

gün sakladı. Olay, çavuşun Pennsylvania eyaletindeki babası, yerel gazeteye, "Oğlum cinayete kurban gitti. Kimse açıklama yapmıyor," demesiyle duyuldu.
10 Temmuz 2003 - Üste öğretmen olarak çalışan Jonathan Smith'in Cemalpaşa Mahallesi'nde kiraladığı **dairede Çağ Üniversitesi öğrencisi İlker Altuğ'un cesedi, boğazı kesilmiş halde bulundu.**
25 Ekim 2004 - İncirlik Hava Üssü'nde görevli Amerikalı çavuş 20 yaşındaki Christopher Anthony Shumaker'in kullandığı otomobil, iki kişiyi taşıyan motosiklete çarptı. Motosikletteki **hamile kadınla eşi öldü.** Er Shumaker'i cezaevine girmekten ABD yetkililerinin mahkemeye verdiği taahhütname kurtardı. ABD'li erin ülkesine tayin edilmesi üzerine ifadesinin alınması için ABD'deki en üst askeri makamdan izin alınması gerektiği bildirildi...
17 Eylül 2005 - İncirlik Üssü'nde eşiyle birlikte otomobille evine giden Binbaşı Ferih Dinçer, Amerikan askeri devriyeleri tarafından yaka paça otomobilden çıkarıldı. Şaşırان Meltem Dinçer de otomobilden dışarı çıkarak, "Ne yapıyorsunuz? Bu kadın

kocam!" diye bağırıldı. **Evlü çift köpekli ABD'li askerler tarafından elleri arkasından kelepçelenerek yere yatırıldı.** Kari-kocanın sırtına ayaklarıyla basarak küfür eden ABD'li askerleri, bir Türk uzman çavuş durdurmak istedi ancak ABD'li askerler, uzman çavuşu da tartakladı... Üs komutanı Tuğgeneral Levent Türkmen, Binbaşı Dinçer'den bu olayın üstünü kapatmasını istedi. Ancak, şoku üzerinden atamayan Meltem Dinçer eşinin uyarılarına kulak asmadı Adana Cumhuriyet

Savcılığı'nın yolunu tuttu. Yaşadıklarını gözyaşları içinde savcıya anlatan Meltem Dinçer, son anda gelen bir telefon üzerine dilekçesini geri çekti. Binbaşı Ferih Dinçer ise Ankara'ya geçici görevle tayin oldu olayın örtbas edilmesine kızdığı için ordudan istifa etti. Basının konuyla ilgili olarak aradığı ABD Büyükelçiliği, **"Bu soruya Türk Genelkurmay'ı yanıt versin,"** diye açıklama yaptı.

1 Nisan 2006 - 19 yaşındaki Hakan Özduvan ile 20 yaşındaki Abidin İnanc Ülkubey, ABD'li kız arkadaşlarını İncirlik Hava Üssü'ne götürürken ABD'li astsubay 24 yaşındaki George Lopez tarafından dövüldüler. **Ülkubey'in çenesi kırıldı.** Gençler şikâyetten vazgeçirildi, Lopez'e 10 ay hapis cezası verilip ertelendi. ABD'li asker beş yıl içinde Türkiye'de benzer suç işlerse cezaevine girecek.

18 Eylül 2008 - Amerikan San Antonio savaş gemisi Marmaris'e geldi. Amerikan askerleri, sabaha kadar alkol tüketerek zil zurna sarhoş oldu, yollara kustular, çevreye laf atıp tacizde bulundular!..

Ve daha yüzlerce vaka!..

Bu 'açılım' domuz gribi

Açılım yürümedi, topalladı, hastalandı, tıkanıp, hapşırıp, öksürdü, domuz gribi oldu, öldü, zaten masaldı vs. vs... Memlekette politikayla ilgili cem-i cümlelerin duygu ve niyet yüklü çözümlemeleri bunlar... Bütün bu çözümlemeleri enteresan kılan şey ise, aslında bu süreci ABD emperyalizminin planlandığını ve devlete uygulattığını söyleyerek, daha sonra yukarıdaki sözlerle bitirmeleri. 'Emperyalizm istiyor'la başlayıp, 'Geberdi'yle bitirmek de tuhaf tabii. Yahu madem ABD emperyalizmi planladı, diğer emperyalist güçlerle mutabakat sağlandı ve devlete uygulama görevi verdi, o zaman 'Bitti!' demek için ABD'nin bir tavır ya da planlama değişikliğine gitmesi ya da emperyalistler arası mutabakatın bozulması gerekmiyor mu? Yani Öcalan bir açıklama yaptı diye ya da iktidarın biraz sert yönelmelerinden kaynaklı olarak, nasıl oluyor da ABD planları suya düşüyor? İnsan sormadan edemiyor doğrusu...

Son günlerde olana bitene bakarak, başına bir sürü şey konsa da sonu 'açılım' olarak kodlanan sürecin bittiğini söylemek, yeniden eskiye dönüleceğini düşünmek doğru değil. Gündelik olaylara ve burjuva medyada köşe tutmuşların yorumlarına göre süreci tahlil etmek, yanlıya açılan kapıdır. Bu 'açılım'ı bitirecek tek koşul, emperyalizmin bölge politikalarında yapacağı değişiklik olabilir. Şimdilik böyle bir durum yoktur ve süreç işleyecektir. Hayale dalmanın lüzumu yok...

'Açılım' denilen sürecin bitmeyeceğini ve eskiye dönülmeyeceğini bize gösteren iki ana unsura bakmak lazım: Birincisi, bu süreç, emperyalistler arası mutabakata Türk devletinin mecburi olur vermesiyle sürdürülüyor; başka

deyişle, Türkiye Cumhuriyeti devletini ve onun hükümetini aşan, onlara müdahale şansı tanımayan bir nitelik taşıyor bu süreç. Genelkurmay'ı ABD'yle anlaşıp, iktidarı zaten uyurgezer bir biçimde ABD'nin peşinde dolaşan bu 'devlet'in bölgesel politik çıkarları emperyalizmin bölge politikalarına uyduruldu. Önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi, AKP bu süreçte sadece kendisine verilen rolü oynuyor ve şimdilik 'icraatları' emperyalizm açısından tatmin edicidir. Verilen rolü oynayamadığı ve emperyalist ağababalarını tatmin edemediği noktada rolünden olur ve bir başka aktör rolü kapar.

Yedekler ısınıyor...

Türkiye burjuva siyasetinde emperyalizmi tatmin etmek için sıra bekleyen pek çok aktör var: Gerçek isminin 'Dönis' olduğu, daha küçücük bir bebek iken ABD derin devleti tarafından Antalya sahillerine bırakıldığı, ismi sonradan Deniz yapılarak Türkleştirildiği iddia edilen Baykal; keza, "Ülkücü harekete beyaz çorap giydirtmem, gece gündüz kelle paça içirtmem," diyerek onları merkeze çeken, 2002'de talimatla durduk yere seçim tarihi vererek koalisyonu bozduran ve AKP'nin iktidar yolunu Baykal ile birlikte açan Bahçeli; samimiyezsizliği her tarafından akan, plazalara verdiği ruhsatlarla milyon dolarlık vurgunlara adı karışan düzenin Sarıgül'ü ve daha geri planda bekleyenler... Liberal solcuların figüranlıkta öte rol kapma şansları olmadığından isimlerini zikretme gereği duymadım, herkesin malumudur...

İkincisi, Kürt hareketi, koşullar ne olursa olsun -kitle yapısı itibarıyla politik bir geri dönüş yaşama dinamiği

taşıya bile- merkezi düzeyde böyle bir niyet taşıyor. Yaşadığı derin kopuş, onu artık bir muhalefet hareketine dönüştürdü. Keza DTP'nin kapatılma kararı açıklanmadan bir hafta önce, avukat görüşmesinde Öcalan'ın açıklamaları niyetin ne olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Öcalan, DTP'nin kapatılmasının çok önemli olmadığını, demokratik mücadelelerini vereceklerini söyledi. Gerek hükümetin gerekse Kürt muhalefetinin yaşanılan bütün gerginliğe rağmen sürecin devam edeceğini söylemesi mutabakatın sürdüğünün bir işareti...

Peki, ortaya çıkan son durumu ve tıkanmanın getirdiği sertleşmeyi nasıl okuyabiliriz?

Karşılıklı restleşmelerden ve sertleşmelerden çıkarılması gereken anlam şu: **Devlet Kürt hareketinin 'rahatsızlık verici' yanlarını tasfiye edip, Öcalan'ın belirleyiciliğini yok ederek bu süreci sonucuna vardırma istiyor; Kürt hareketi de tasfiye sürecine karşı Öcalan'ın belirleyiciliğini devlete kabul ettirmeyi hedefliyor. Açılım süreci bu yüzden aksıyor.**

AKP aslında Öcalan'ı muhatap almaya çoktan razı. Ancak bugüne dek kendini devletin sahibi olarak gören geleneksel devlet 'sınıf'ları -ordu, yüksek bürokrasi, yüksek yargı- Öcalan'ın siyasi bir müdahil olmasını sindiremiyor ve bu konuda, bir direnç gösteriyor. İkincisi, koca koca komutanlar, hakimler, mülki erkan, koltuklarının badem bıyıklılarına devredildiğini görerek ayrı bir hazımsızlık yaşıyor. İş sadece bıyık tarzında bitmiyor, devlet iktidarı el değiştiriyor...

AKP, ilk iktidar döneminde aldığı gazla başlatmış olduğu ABD patentli, Fethullah destekli Ergenekon

operasyonu ile geleneksel devlet sınıflarına cepheden savaş açtı. Belirli ölçüde temizlik sağlandıktan sonra, gelinek noktada savaşın şiddetini düşürmek ve bir anlamda uzlaşmak durumunda kaldı. 'Büyük birader' ABD'nin bölgesel çıkarları, çocukların kendi arasında nihai bir hesaplaşmaya girmesini, şimdilik, engelliordu. Ünlü 'Dolmabahçe sırları'nın sırrı buradadır.

Devlet kimin elinde?

AKP açısından daha fazlası demek kendisinin de zayıf olması demekti. Cephe savaşı kolay değildir; azdan az, çoktan çok gidermiş. Bıçağın kemiğe dayandığı noktada, gelebilecek karşı saldırıyı kaldırabilecek gücü yoktur. Çünkü geleneksel devlet sınıfları ne kadar bastırılırsa bastırılsın hâlâ devlet mekanizmasında belirgin bir ağırlığa sahiptir. Sembolik önemdeki cumhurbaşkanlığının, hükümetin,

belediyelerin, yargının polisin ve YÖK'ün ellerinde şeydir ama her şey değil, bürokrasinin bir kısmı hâlâ karşı cephe dedir, dirençlerini gösterebilir.

ABD açısından ise, A ile elde ettiği mevziler her şey değildir. Çünkü politikalarında Türkiye önemli kılan şey hâlâ, ordusudur. Askeri gücü olmayan bir Türkiye, A değersizdir. Irak işgali 1 Mart tezkeresinin red gerginliğinin temelinde, tamamen hakim olan ABD'nin bölge politikaları menfaatine olmadığını Genelkurmay ikinci bas yaptığı bir konuşmada dillendirdi ve Avrasya hedef gösterdi. 'Çuval

Kulübelere değil saraylara!..

göbeğinde hem de yaşamak için hayallerini süsleyen Paris'te- yaktıkları arabaları ya da Yunanistan gençliğinin Atina'yı cehenneme çeviren eylemlerini, yudumladıkları içkiler eşliğinde huşu ile selamlarken, Kürt yoksullarının eylemlerine burun kıvrırlar.

Bunlar sadece bedensel olarak iş göremez değildir, kafaları da Kemalizm'le inmeli olduğu için yüzde yüz sakat raporları vardır. Sahip oldukları Kürt fobisinin sosyo-psişik arka planında kafalarının Kemalizm ile inmelenmesi ve devlet üretme çiftliklerinde yetişmiş olmak vardır. Bu zevat, Avrupa Birliği'nin 'özgürleştiriciliği'ni ve 'emeğin Avrupası'nı savunur ama Kürt yoksullarının sokak öfkesini,

içki şişelerinde boğuverir. Onları ancak meyhanenin yan masasında oturan diğerleri duyabilir, önemsizdirler ama aramızda bunları dikkate alanlar varsa diye uyarmak gereği hissettim. Konumuza dönelim

Bizim meseleye bakışımız başkadır.

1. Yüreğinden gelen bir devrimci refleksiye sahip herkes, her şeyden önce, ilkesel olarak, dünyanın neresinde yapılsa yapılsın, emperyalizme ve kapitalizme karşı bütün sokak eylemlerini meşru görür.

2. Ancak bir olgu olarak bu eylemleri meşru görmek, olayları ve olanları tasvip etmek anlamına gelmez, gelmemeli. Her şeyde olduğu gibi yapılan bu eylemlerde de

gözetilmesi gereken ilkesel ve ahlaki duruş, vazgeçilmezdir.

3. Yapılan eylemlerin karakterini belirleyen temel unsur, kimlik eksensiz olmasıdır. Oysa ki, eylemlerin temel hedefi, sermaye devleti ve patronlar iktidarı olmalıdır. Çünkü Kürt halkının kimlik gaspının müsebbibi bu iktidar yapısıdır.

4. Eylemlerde hem Kürt milliyetçiliğini hem de Türk milliyetçiliğini körükleyecek söz ve davranışlardan uzak durulmalıdır. Eylemlerin böylesi bir zemine altlık olması ve Kürt yığınlarının haklı duruşunu dinamitleyecek bir hal alması politik açıdan kazandırıcı olmayacaktır.

5. Eylemler genellikle yoksulların, emekçilerin yaşadıkları mahallelerde yapılır. Böyle olunca dikkat bir kat daha artmalıdır;

Domuz gribinden ölür mü?

geleneksel devlet
eden savaş açtı. Belirli
sağlandıktan sonra,
savaşın şiddetini
anlamda uzlaşmak
'Büyük birader'
çıkartmaları, çocukların
ihai bir hesaplaşmaya
lilik, engelliyordu. Ünlü
rılarının sırrı buradadır.

İmin elinde?

n daha fazlası demek
ayiat vermesi demektir.
lay değildir; azdan az,
rmış. Bıçağın kemiğe
ada, gelebilecek karşı
bilecek gücü yoktur.
el devlet sınıfları
ırsa bastırılın hâlâ
masında belirgin bir
Sembolik önemdeki
ğının, hükümetin,

belediyelerin, yargının alt bölümünün,
polisin ve YÖK'ün ellerine geçmesi bir
şeydir ama her şey değildir. Ordu, yüksek
bürokrasinin bir kısmı ve yüksek yargı
hâlâ karşı cepheledir ve gerektiğinde
dirençlerini gösterebilecek güçleri vardır.

ABD açısından ise, AKP ve Fethullah
ile elde ettiği mevziler bir şeydir ama
her şey değildir. Çünkü ABD'nin bölge
politikalarında Türkiye'yi kendisi için
önemli kılan şey hâlâ, esas olarak,
ordusudur. Askeri gücü yanında
olmayan bir Türkiye, ABD açısından
değersizdir. Irak işgali öncesi oynanan
1 Mart tezkeresinin reddiyle yaşanan
gerginliğin temelinde, o dönem devlete
tamamen hakim olan geleneksel kanadın,
ABD'nin bölge politikalarının Türkiye'nin
menfaatine olmadığını düşünmesi yatıyor.
Genelkurmay ikinci başkanı sıfatıyla
yaptığı bir konuşmada Tuncer Kılıncı bunu
dillendirdi ve Avrasya eksenine katılmayı
hedef gösterdi. 'Çuval operasyonu'yla

düğüme basan ABD, Ergenekon'la
operasyonu derinleştirdi, karşı cepheyi
ciddi ölçüde sarstı. Ancak bunu 'kurum'un
değil, kurumlar içindeki 'millici' unsurların
tasfiye süreci olarak görmek icap eder;
aynı şey, tezkereye parmak kaldırmayan
AKP'li vekiller için de geçerlidir.
Bir dahaki seçimlerde bir teki bile
milletvekilliğine aday gösterilmemiştir!..

Küçük Bush'un ikinci başkanlık
döneminde BOP'un yeniden
düzenlenmesiyle şekillenen yeni
politikalar, ABD'yi Türk devletiyle yeniden
sıcak ilişkilere itti. Yeni Genelkurmay
başkanının ABD ziyaretleri boşuna
değil. ABD Genelkurmay Başkanı'nın,
omuzuna el atarak, "İlker'i çok severim,"
demesi de kuşkusuz cinsel bir mana
içermiyor... Peki, Cumhurbaşkanı'nın,
kurumlar arası mutabakatın hiç bu kadar
iyi olmadığını söylemesinin anlamı ne?
Bu uyumu açılıma indirirsek, ABD'nin
bu süreci AKP'ye değil, devlete ihale
ettiğini anlamakta zorlanmayız. Olan,
sadece mevcut iktidar kavgasının 'açılım'a
yansıyan yanındır. 'Açılım'ın kendisine dair
bir ayrı düşme yoktur. Bu süreç devlete
havale edilmiştir ve Tayyip'in, "Açılım
bir devlet projesidir ve devam edecektir,"
sözü boşa söylenmiş bir söz değildir.

DTP'nin kapatılmasından ya da zaman
zaman çıkabilecek çatışmalardan hareketle
açılımın bittiğini düşünmek ham hayal
görmektir. Olaylardan hareketle süreci
irdelemek, haftada bir görüşlerinizin
değişmesini getirir ve bu da hiç hoş
bir tablo çıkartmaz ortaya. Diyelim ki
Mahmur'dan, Kandil'den ya da Avrupa'dan
bir yeni grup geldiğinde -ki çok sürmez
yeni bir grup gelir-, bitti dediğimiz açılıma
başladı mı diyeceğiz? Yasalarda yapılacak
bir düzenlemeyle cezaevlerinden
tahliyelerin sağlanması sonucunda

tahlillerimizi yeniden mi yapacağız?
Zarfa değil, mazrufa bakmak gerekir.
Emperyalizmin bölge politikalarında
köklü değişimler olmadığı sürece bu
açılım süreci ve sonuna varacaktır;
süreci götüremeyen aktör tasfiye edilecek,
yeni aktörlerle süreç işletilecektir.

Düğüm Öcalan...

Oluşan gerginlik ortamı yumuşuyor.
Medya, ortaya çıkan bu sertliği topyekün
kitlesel bir tepkiye dönüştürmemek
için gerekli çalışmayı yapıyor.
Medya, bu ülkenin kartelleşmiş en
önemli sektördür. Büyük bölümü
Fethullah sermayesinin kontrolüne
girmiştir ve kitleyi yumuşatma işini
görecektir. Önümüzdeki günlerde
tersten bir ajitasyonla, açılımın devam
etmemesi halinde şiddetin her yanı
saracağını söyleyerek genel kitle
eğilimini belirleyecekler. Muhalefetin
etkileyebileceği kitlesel tepkiler ise çok
önemli değil ve süreci tersine çeviremez.

İkincisi; görülen o ki, meselenin en
can alıcı kısmında, yani Öcalan'ın ve
PKK yönetici kadrolarının durumunun
ne olacağı kısmında düğümlenme
oldu. AKP'nin bayramlık hediye misali
vereceğini dillendirdiği ve ağzında çok
gevelemekten şekeri kaçmış sakıza dönen
şeyler, süreci nihayete erdirmeye yetmiyor.
Hükümet radikal adımlar atmazsa,
üzerinde yürüdüğü cambaz ipinden
düşer. ABD kestaneleri AKP'ye aldırıyor;
AKP alabilirse de yanacak, alamasa da.
Ne var ki, AKP liderliği bunu anlayacak
basirette değil. Onlar, kısa zamanda
doldurmuş oldukları ceplerindeki
sıcaklıktan mayışmış, avuçlarındaki
ateşten habersiz... Sabih Kanadoğlu
muadilleri, ellerinde Deniz Feneri'nden
dokunulmazlıkla yırttıkları yolsuzluk

davalarına kadar bir sürü dosya ile çıkıp
geldiğinde, arenadaki zavallı kurbanlara
dönüştüklerini anlayacaklardır. İmralı'da
bir yeni mahkum rotasyonu neden
olmasın ki? Bu memlekette hiçbir şeye
şaşırmaz. Altın kural budur!..

Neyse... Vaka şu: DTP kapatılmıştır.
Öcalan'ın da dediği gibi mevcut 'yedek
parti'yle (BDP) 'demokrasi mücadelesi'ne
devam ediyorlar. Çünkü üzerinde
durulan ideolojik-politik hat bundan
ötesine geçmez. Dikkatli gözlerden
kaçmamıştır, Halkın Emek Partisi (HEP)
sonrası, Kürt siyasal hareketinin kurduğu
bütün partilerin isminde 'demokrasi'
sözcüğü vardır. Bu zemini terk etmeleri
söz konusu bile değildir. Sokakta atılan
taşlar yere düştü, taşlar yerine oturdu,
Meclis'te 'demokratik mücadele' kaldığı
yerden devam ediyor.

Burada hem düzen cephesinin hem
de liberal 'solcu' Ufuk Uras'ın 'yapıcı
çabaları' ve 'parlamentar demokrasi'yi
rahatlatıcı girişimleri manidardır.
Elbirliğiyle, bir 'siyasal kriz' yaratma
girişimlerine müsaade edilmedi. Uzun
lafın kısası, bu 'açılım' domuz gribinden
ölmez. Çünkü ABD'den ithal edilen özel
bir aşı her daim zerk edilmektedir...

Al gülüm, ver gülüm hesaplarını
bozacak nesne, memleketin dört
tarafından Ankara sokaklarına gelip,
"Türk-Kürt burada, AKP nerede?"
diye slogan atan, dondurucu soğukta
tazyikli sulara göğsünü açan, ekmeği için
kavga veren Tekel işçisidir, proletaryadır.
'Demokratik haklar' yekiyle, şeşiyle bir
biçimde çözüldükten sonra, Diyarbakır
sokaklarındaki aç yığınlar, İstanbul'da
işinden olan yüzlerce itfaiyeciyi sınıf
köprüsünü kurmakta zorlanmaz.
Panzerin karşısına taşla dikilmeye alışmış
eller teslim alınabilir mi sanıyorsunuz?

gözetilmesi gereken ilkesel ve ahlaki duruş
vazgeçilmezdir.

3. Yapılan eylemlerin karakterini belirleyen
temel unsur, kimlik eksenli olmasıdır. Oysa
ki, eylemlerin temel hedefi, sermaye devleti
ve patronlar iktidarı olmalıdır. Çünkü Kürt
halkının kimlik gaspının müsebbibi bu iktidar
yapısıdır.

4. Eylemlerde hem Kürt milliyetçiliğini hem
de Türk milliyetçiliğini körükleyecek söz ve
davranışlardan uzak durulmalıdır. Eylemlerin
böylesi bir zemine altlık olması ve Kürt
yığınlarının haklı duruşunu dinamitleyecek
bir hal alması politik açıdan kazandırıcı
olmayacaktır.

5. Eylemler genellikle yoksulların,
emekçilerin yaşadıkları mahallelerde yapılıyor.
Böyle olunca dikkat bir kat daha artmalıdır;

öfke kontrolü ayarlanmalı, halka zarar
verecek slogan ve davranışlar terk edilmelidir.
İçindeki emekçi insanlar gözetilmeden etobüs

taşlamak ve yakmak, bir emekçi çocuğu
olan Serap'ın ölümüne neden olmak, küçük
esnafın işyerine zarar vermek, devrimcilere
ait kurumlara zarar vermek asla doğru
bir tarz olamaz ve kabul edilemez. Vakıf,
yoksulların, emekçilerin yaşam alanlarını
değil, patronların saraylarını cehenneme
çevirme vaktidir.

6. Kürt emekçilerinin, yoksullarının en
temel müttefiki Türkiyeli emekçiler ve
yoksullardır. Yapılan eylemlilikler gösterdi
ki, yapılanlar müttefikler arasında derin
uçurumlar açmaktadır. Bu anlamda Kürt
siyasi aktörleri, "Kitleyi kontrol edemiyoruz,"
söyleminden vazgeçip, istenildiğinde her
daim kontrol edilebilen kitleyi kontrol etmeli
ve emekçi halka zarar verici ve tepki toplayıcı
söz ve davranışların önüne geçmelidir.

7. Kürt siyasi aktörleri, insan olmanın
en tabii ilkesi olan kimliğine sahip çıkma
hakkını Türk emekçilerine ve yoksullarına
anlatabilmenin politik araçlarını geliştirmeli,
söylem ve eylem bu temelde yürütülmelidir.

8. Türkiye devrimci hareketiyle olan
husumet sonlandırılmalı, açılan mesafe
hemen kapatılarak sağlıklı zeminde ilişkiler
yeniden üretilmelidir.

Sonuç olarak, bu toprakların yoksullarının,
emekçilerinin bütün sokak eylemlilikleri
bizim için meşru ve haklıdır. İsrarla ve hiç
usanmadan, hangi millettten, hangi dinden,
hangi mezhepten olursa olsun, her tür
milliyetçiliğe karşı durarak, bu ülkenin
emekçilerinin kardeşleşmesini ve eylemlerde
ortaklaşarak sömürü düzenine yöneltmesinin
çağrısını yapıyoruz...

SİNEMADA AÇILIM HALLERİ ya da

"Sosyal mevzu film yapıyoruz biz yine; ama politik diil.."

Sinemamız saadet devrini yaşıyor! İlk filmlerini çeken yönetmenler bile milyonlarca izleyiciyi salona toplayan işler yapıyor. Çekirdek çıtlayıp, patlamış mısır kemireceğiniz komedi filmlerinin yanında, 'toplumsal' olma iddialı konuları ele alan filmler de yapıyor.

"Sosyal mevzu film yapıyoruz biz yine; ama politik diil" nidalarıyla sinemacı olduklarını zanneden yeni yetme 'filmci'ler, egemen sömürücü takımın sofralarına

doğradılar film karelerini. İcazet, teslimiyet ve onursuzluğun küreselleşme sözlüğündeki karşılığını 'aferin' olarak okuyan bu 'filmci'lerin, son dönem yaptığı işler, zengin ekmeğine yağ sürerken dökülen kırıntıları yoksula reva gören işler olarak adlandırılabilir.

Zeki Ökten, Ahmet Uluçay gibi yönetmenler hastalıklarından ötürü ölmedi. Medyayı peşine takıp, kırmızı halılı galalarda magazin sayfaları ve programları için poz veren 'dahi yönetmenler'i görünce sinema aşkına kahırlarından öldüler.

Sanatın, özde sinemanın; yaşamın

gerçekliğinden alınan kesitlerle, yaşamın gerçekliğini tayin eden koşullar üzerinden, yeniden üretimi olduğunu görmezden gelen 'eleştirmenler', son dönem çekilen ve toplumsal içerikte olduğu iddia edilen filmlere çarşaf çarşaf methiyeler dizdi.

Yılmaz Güney'in senaryosundan çektiği *Sürü* filmine imza atan ve bu coğrafyada Kürtler üzerindeki sömürüyü, gerçekleri saklamadan, değiştirmeden aktaran; setlerde salçalı bifttek yiyerek değil, peynir ekmek yiyerek kahrı çeken Zeki Ökten ve diğer sinema emekçileri, Kürtler üzerinde uygulana gelen politikaları, egemen

sömürücü takımın isteğine göre biçimleyip pazarlayan ve kırmızı halı üzerinde yavaşça yürüyen sinemacıları görünce, kahırlarından ölmesinler de ne yapsınlar?!

'Kürt Açılımı' adı ile emperyalizmin bölgesel çıkar düzeneklerini yeniden organize eden ve toplumsal muhalefetin sınıf çelişmeleri üzerinden değil, verilecek birkaç kimlik hakkı üzerinden yürütülmesi propagandasına sinema tarafından destek veren işlerden olan *Nefes* ve *Güneşi Gördüm* adlı filmler yazının konusudur...

Nefes adlı 'şey'

Çetin doğa şartları içindeki bir karakolda, bir komutan ve 40 askerin öykülerinin anlatıldığı *Nefes* adlı filmde, sinemanın etkileyicilik öğeleri kabartılarak, izleyici üzerinde psikolojik bir etki yaratılmaya çalışılıyor. Tayin edilmiş duygu alanlarında herhangi bir dramatik örgü olmadan ilerliyor.

Nefes'in yönetmeni şöyle özetliyor filmi: "Bize göre o bölge ne Vietnam'dır ne de en taze örneği ile Irak. Kendine özgü dinamikleri olan, üç beş kelimeyle açıklanmayacak bir dönem yaşanmıştır, yaşanmaktadır. İnanılmayacak olayların yaşandığı, ölümle hayat arasında her dakika seksek oynanan bir dönemin hikâyesini tüm gerçekliğiyle, yorumsuz beyazperdeye aktarıyoruz."

'Kendine özgü dinamikleri' olan Güneydoğu'da, Vietnam'da olduğu gibi kulak kesen askerler, köy yakmalar, zorla göçler, işkenceler, dışkı ve canlı fare yedirmeler, parçalanmış militan cesetleri başında yılışıkça sırtarak poz veren askerler olmadığı için, Vietnam ile Güneydoğu'yu birbirinden ayrı tutuyor yönetmen!

Vietnam ile Irak'ı aynı kefeye mi koyuyor, bu anlaşılıyor! Ama onun bilgi dağarcığına göre Vietnam'ı Küba işgal etmiş olmalı ki, Irak ile aynı kefeye konulamaz zaten!

Yönetmen, 'inanılmayacak olayların yaşandığı dönem'i bu filmle aktardığını iddia ederken, aslan payını karakol komutanına ve askerlere veriyor. Haklıdır da! İnanılmayacak olayları yaşayanlar onlardır sadece! Militan anasının evine kızlarının, oğullarının cenazesi gitmez çünkü! Kolu kırılan sabiler o coğrafyada değil Marmaris'te yaşamaktadır, taş atıkları için 30 sene hapsi istenen tüyü bitmemiş yoksul Kürt çocuklarının başına gelenler inanılmaz olaylar değildir! Sadece münferit vakalardır! İnanılmaz olayları sadece Yüzbaşı ve askerleri yaşamıştır!

Film, askerlik işine, hamasi, militarist, şan, şeref, kuvvet, kudret, yenilmezlik ile

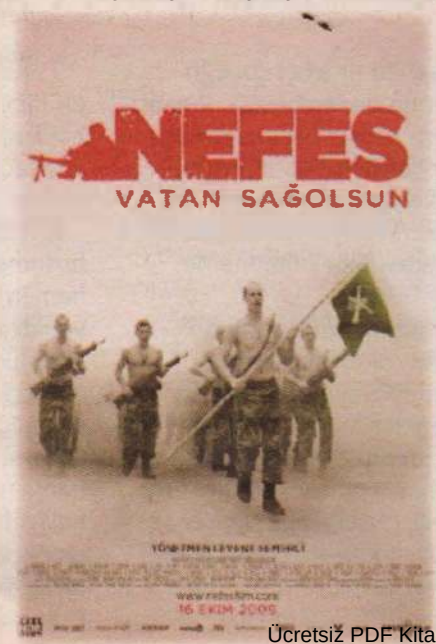
bodoslama dalmıyor. "Bunlar da sıradan insan, sevdikleri var, hayalleri var" gibi "Her Türk Polat Alemdar doğar" mitini altüst eden bir yaklaşım içindeymiş gibi gözükme çalışırken, diğer yandan güçlü ordu imajına halel gelmeyecek şekilde minimum özeni gösteriyor -ama beceremiyor.

Bu yaklaşımla, seyircinin duygu alanına sızarak, askerlerin bir baskınla ölebilecekleri tedirginliğini inşa ediyor yönetmen.

Filmin sonunda gösterilen, ölen askerlerin, bir molada iken beraberce söyledikleri Küçük Emrah'ın *Ben sensiz yaşayamam nefes bile alamam* adlı arabesk şarkısı, yaratılan tedirginliği bu sefer ahlak bir atmosfere bırakıyor.

Oysa filmin ilk bölümlerinde, askerler pusuya yatarak iki militana hiçbir teslim ol çağrısında bulunmadan ateş açıp öldürmüş ve film seyirciye, "Oh be!" dedirtmeye çalışmıştı. Büyük olasılık, bu militanlar da dağların kovuklarında, Kürtçe bir şarkıyı arkadaşlarıyla beraber okumuşlardı oysa.

Açılımın ruh halini izleyiciye yavaşça sırına eden Nefes, mağdur edebiyatı yaparken taraf seçerek açılıma ısınma turlarına çıkarıyor izleyiciyi...

Sen uyursan herkes ölür!

Filmdeki parça parçalık bir araya geldiğinde, kırık bir aynadan görülen eciş bücüş bir tablo ortaya çıkıyor. Bu kırık aynanın hangi parçasına bakmak ve filmde hangi sonuç ve duyguya ayrılmak istiyorsanız, işte orası size kalıyor!

Bundandır ki; Genelkurmay başkanı, Deniz Baykal, İçişleri Bakanı, MHP milletvekili, *Taraf* gazetesi yazarları filmi beğendiklerini söyleyerek, baktıkları kırık ayna parçasından filmi değerlendirirken ve hepsi de filme methiye diyor.

Nöbette uyurken komutanın yakaladığı asker, içtimada arkadaşlarından ayrı tutulup cezasını beklerken, komutan tarihe geçen konuşmasını yapıyor: "Sen uyursan herkes ölür!" diye askerlerini 'babacanca' azarlıyor.

Askere her dakika teyakkuzda olması gerektiğini söylerken, aba altından da izleyiciye, "Uyanık olun ha!" mesajını mecazen veriyor komutan -iyi ki yorumsuz çekmişler filmi!..

Eğer uyursa, öldürüleceğini ve cenazesinin haberlerde sadece 45 saniye görüleceğini söylüyor. Burada da aba altından silahlı kuvvetler camiasından bir sitem mesajı gönderiliyor seyirciye. Kısacası bu terör illetine karşı toplumsal duyarsızlığa dikkat çekiyor film!

Bu coğrafyadaki savaşta ölen her genç için basitlik haber yapılsa,

askerlerin ayağındaki postalların üreticisi ve askere satıcısı olan holdingin sponsor olduğu TV dizilerine ve yine o holdingin reklamlarına yer kalmaz ki!..

Oysa asker ve militan aileleri, işlerinden kovulan işçiler, yoksulluk ve açlık sınırında yaşayan emekçiler bu olumsuz durumda, yaşam koşulları gereği zaten ilgililer. Komutanın bu konuda suçlayacağı kişiler emekçi yoksul kesimler değil zengin takımı olmalı. Filmde geçen dehşetengiz çatışma sahneleri (Kubrick'in Full Metal Jacket filminden aşırı) yaşanırken, çıplak kadın üzerinden suşi yiyerek şampanya ile gargara yapanlar, emekçi insanlar değil egemen sömürücü takımıdır. İşadamları, *Nefes* filminin bu uyarısını dikkate alarak 45 saniyeyi artırmaya muktedirler sahibi oldukları TV kanallarında.

Ancak bu durumda evlat acısı ile yaşayanları, işlerinden olanları, Tekel işçilerini, madencileri, tersane işçilerini 'yatıştırarak' program ve dizileri ne zaman yayınlayacaklar?! O da ayrı bir problem!

Filmdeki komutan nöbette uyuyan askeri affettiğini ve ceza vermeyeceğini söylüyor. Oysa aynı günlerde nöbette uyuduğu için eline pimi çekilmiş el bombası verilerek öldürülen askerin annesinin iç parçalayan ağıtlarını izlemiştik haberlerde; *Aşk-ı Memnu*'dan hemen önce...

İLLÜZYONİST İLE TAVŞAN...

Külaha hikayeler

Komutanın külaha hikâyeleri devam ediyor film boyunca. Ancak karakol komutanının anlattığı külâh dondurma külâhı. Komutan bir ondan bir bundan söz ediyor film boyunca. Bir tutarlılık, bir anlam, bir bütün yok. Dondurma külâhı tutti furitti gibi rengarenk oluyor.

Aralara serpiştirilen bulut görüntüleri 'neysinil coğrafik' yapımcılarını kışkındıracak kadar güzel. Sıkışan, tıkanan her konu ardından, güzelim bulutlar nazlı nazlı hareketlerle görünüyor perdede.

Filmin senaristlerinden Mehmet İlker -ki politik sanat üzerine görüşleriyle Brecht'e dahi beş çeker!- der ki; "Bulutları izledikten sonra acaba 'Bu bulutu buraya niye koymuşlar?' diye düşünmek gerekir. Havayla ilgili değil bulutlar. Dramatik bir öge olarak kullandık." Saçmalamakla yetinmiyor senarist **tüy dikerek** devam ediyor:

"Genelkurmay başkanı bile söyledi. 'Bulutlar güzel kullanılmış' dedi. Dramatik olarak önemlidir bulutlar filmde"

Bulutların Genelkurmay tarafından bile anlaşılmış olması mutluluk verici; ama **biz rütbesiz faniler** ne anlam

çıkartırız bulutlardan bilemem!

Diğer bir sahnede, Komutan, yaralı ele geçirdikleri ve can çekişen kadın militanı sorguluyor.

Can çekişen yaralı kadın militanın boğazını sıkarak çok sevdiği arkadaşı Orhan'dan söz ediyor, "Orhan'ın bir karısı, iki çocuğu ve krediyle aldığı bir arabası vardı," diyor kadın militana. Komutan, karakola gelirken yolda çatışmada öldürülen arkadaşı Astsubay Orhan'a karşı bir anlaşmazlık takıntı içinde. Militanların nerde gizlendiklerini, kaç kişi olduklarını, itirafçılık yasaından yararlanırsa ona yeni bir yüz ve para vereceklerini söyleyerek sorgulamıyor kadın militanı. Orhan'ın arabasından söz ediyor!

Sorguya devam ediyor komutan; Doktor kod adlı militanın onu **'becerip becermediğini'** soruyor. **Serdar Turgut** görüyor sanki bu sahnede. Barış adındaki tabip subay engelliyor komutanı. Yoksa kadın militanı boğarak öldürecek komutan. Onu engelleyen subayın adı da 'Barış'!

Anlam ve imgelerin anafor olup uçuştugu film, senaristin deyimi ile, "Okumalara açık bir film" imiş! Bu yüzden film her kesime boncuk dağıtıyor. Ancak bu bir torba boncuk,

bir biri ardına, bir ipe dizilemiyor. Dağıtılan boncukların tarafları, "Benim boncuğum en güzeli," diye diyor.

Karakola özel olarak getirilen helikopterle kadın militan hastaneye gönderiliyor sonra. Koca helikopter kaldırılıyor yaralı bir 'vatan haini' için! Külâha öyküler tam gaz... Militanların, bırakın helikopterle hastaneye gönderilmeleri, cenazeleri bile verilmedi ki ailelerine. Yoksa verildi de **Kürt anaları yalancıkdan mı ağıt yakıyor hâlâ?..**

Senaryonun kırıkları; anlamların bulanıklığı, parçalanmışlık sürüp gidiyor film boyunca. Sinemacıların stok görüntü diye tabir ettikleri 'elde bulundurulmuş görüntülerin' üzerine senaryo denilen şey okunmuş bu filmde.

Askerliklerini yapan gençlerin, günlük askeri yaşam görüntüleri eşliğinde, babacan ve filozofça laflar ediyor karakol komutanı askerler hakkında. Askerlerin çetin koşullarda nasıl görev yaptıkları gözüne sokuluyor seyircinin. Ancak diğer kefe boş olduğundan terazi ağırlık merkezini bulamıyor; esas mevzu film kadrainin dışına taşıyor...

Keloğlan'dan medet ummak

Yıllardır, cenazeleri yoksul evlerine dönen asker çocuklarını resmetmede başarısız kalıyor film. Askerleri, Keloğlan'ın saf ama uyanık, cahil ama güngörmüş, eğitimsiz ama koyunları iyi sayar tiplemesini sokarak silikleştirmiş yönetmen. Bu silikleştirmeye beraber **'Anadolu'nun saf ve mert'** çocukları ile oluşturmaya çalıştığı sempatiyi filmin finalinin vuruculuğu için kurnazca biriktirmiş.

Oysa bu gençlerin çoğu, askere uğurlama törenlerinde alınlarına kan sürülerek, havalara kurşun sıkılarak, canı pahasına savaşacağına ve düşmana kan kusturacağına yemin ettirilerek, ölüm ve **'kana kan'** sloganları ile gönderilmedi mi askere?!

Yanılsamalar ile biriktirilen malzemeler, bulanık bildirilerin, kaçak iletilerin dayanak noktası olarak kullanılıyor filmde.

Filmlerdeki kimi imgeler (Osmanlı ordusu resmi; askerin, buz sarkıtından kan damlarken gördüğü sanrı, Atatürk büstü, rüzgârdan yırtılan bayrak, ölen militanların anıtsal duruşları vb.) sürdürülen savaşla ilgili kimi eleştirilerin sahiplerine boncuk dağıtıyor -ki açılımın bu kesimlere de ihtiyacı var.

Özcesi, açılımın ruhuna ve zihinsel zeminini sağlama propagandasına uygun bir film izliyoruz.

Genelkurmay Başkanlığı tarafından beğenilmiş olması, Doğu Perinçek'in bu filmle ilgili özlü sözleri gibi siyaset magazini sosuna batırılmış kimi haberleri buraya almıyor ve Pentagon ile Hollywood arasındaki ilişkilerin sıkıfırlığını hatırlatmakla yetiniyoruz.

Güneşi Gördüm denen 'şey'

Güneşi gördüm adlı film Kürt sorununa Kürt tarafından bakan bir film olarak pazarlandı. Bu konuda yapılan ilk ve tek film olarak ilan edildi!

Oysa 'Kürt sorunu' üzerine çekilen ilk film ya da ikinci film değil. Ama Kürt sorununu tahrif ederek, açılımın ruhuna uygun, gerçeğin başka gösterilmesi üzerine yapılan ilk ve tek film diyebiliriz.

Kürt sorunu gerçeğinin tersyüz ederek, gerçeklerin başkalaştırılıp, bu başkalaştırma üzerinden tespitler yaparak ve reçeteler yazarak, Kürt açılımı aldatmacasına katkıda bulunduğu için baş tacı edilip Oscar'a gönderildi bu film.

A. Dorsay'ın deyimiyle **'Yılmaz Güney damarına'** sahip **Mahsun Kırmızıgül'**ün bu filminden dumura uğratan bazı sahneleri aktaralım.

Kürt köyüne askeri bir grup tam teçhizatlı savaş düzeninde geliyor. Ancak köyde ne bir telaş, ne bir korku, ne bir tedirginlik var. Bütün köy halkı askerlere mutlu bir ifade ile koşuyor. Askerin biri elindeki poşetten çocuklara şeker dağıtıyor. Köylüler ve askerler beraber halay çekseler şaşırmayacağız. Köylüler ve askerler çay, şerbet, ayran içip birbirleriyle yarenlik ediyor. Günde onlarca kişinin öldüğü bir coğrafya değil sanki panayır.

Diğer bir dumur sahnesinde, köylüler askeri birliğin bahçesinde subayla çay içerler (Yok! Valla! Yanlış okumadınız.) Subay güler yüzle sorar: **"Karar verdiniz mi? Ne zaman gidiyorsunuz?"** (Yine yanlış okumadınız) Düğüne, çarşıya gitmeyi değil, köyü ne zaman boşaltacaklarını soruyor komutan!

Üç milyon kürdün yerlerinden, yurtlarından edildiği olayı aktarıyor Mahsun! Göçe zorlananların evleri, ambarları, bahçeleri, tarım alanları, meraları, ormanları terörle savaş

kapsamında tahrip edildiğini TBMM araştırma komisyonu bile rapor olarak yayınlamışken, 'Yılmaz Güney damarlı' yönetmenimiz göçü algılayamamış. Zaten film bu algı arızaları üzerinden yürüyor.

Köylüler köylerini neşe ile terk ederlerken, güler yüzlü komutan der ki, "Askerlerime babalık yaptınız. Sağolun! İnşallah bu işler biter. Siz de dönersiniz. Eviniz de toprağınız da emanetimizdir." Bu durumda iki seçenek var: Ya TBMM araştırma komisyonu yalan söylüyor ya da Mahsun Kırmızıgül!

Aile göç edip köyden İstanbul'a geliyor. İyi kötü bir eve yerleşiyor. Evin erkeklerine hemen iş bulunuyor! Hatta bu mutlu aile, pazar gezmesine çıkıyor. Gezi dönüşü bir vitrinde gördükleri çamaşır makinesini satın alıp

neşeyle evlerine dönüyorlar. **Büyük Kürt düşünü** **Mahsun Kırmızıgül'**ün kulağına, göç edenlerin yüzde 53'ünün ayda 100 liradan az gelirleri olduğunu ve memleketteki işsizlik oranını mutlaka fısıldanmalı. Hatta kulağının dibinde yüksek sesle bağırması!

Film, kasılarak tasvir edilen hastane ve Çocuk Esirgeme Kurumu'nun gerçeğe hiç ama hiç ilgisi olmadığını bile bile -ki hastane ve esirgeme kurumu eleştirilenler tarafından dahiyaneye bir tespitle devlet ana olarak tanımlandı- varmış gibi yedirmeye çalışıyor; ve bu 'varmış'ların üzerinden ukala reçeteler yazıyor...

İllüzyonist, tavşan ve yalancı şahit

Dile getirilen toplumsal olguların ve olayların gerçek öznesi olan emekçi kesimlerin hak mücadeleleri için yapılar toplumcu sanat. Bu keskin ayrımın arası, kıvırtılacak bir tarafı yoktur. **Gerçekliğin görüntü ve ses ayarlarıyla oynamak sanatçılık değil soytarılıktır.**

Açılımın bir şey açtığı filan yok...

Emperyalist illüzyonist sadece numarasını değiştirdi. Önceleri bir insanı üçe bölerken, şimdi de şişirdiği balondan seyircilerin bilet parası ile alınmış tavşan çıkarıyor. Bu numara ile kendisini izleyenleri hayranlıkla alkışlatırken, gösteriden sonra emperyalist illüzyonist ve yanındaki hoş hacaklı verli işbirlikçi yardımcısı, sahne

arkasında tavşanı pişirerek yutuyor...

Herkes illüzyonist yaptığı müthiş numarayı hayranlıkla konuşurken, kimse tavşanı merak etmiyor.

Bu gösteriyi filme alan, nefes alabilen ve güneş görebilen sinemacılar da sahnedeki gösterinin illüzyon değil gerçek olduğuna dair yalancı şahitliği 'sanat'larıyla yapıyor...

mantar tarlası

Şimdi devletin bir kısmı, kendi bünyesinden 'suçu' atabilmek, devleti gerçek devlet yapabilmek için uğraşüyor.

Ahmet Altan... Pabucumun sivil toplumcusu, 'gerçek devlet' sevicisi...

Size gelecek seçimde AKP'nin liste başı olacak iki kişinin adını verebilirim. Birincisi 1999'dan beri Kadir Topbaş'ın İmar danışmanı ve İDO yönetim Kurulu Üyesi FETHİ TURGUT. Geçen Ağustos ayında evi soyulmuştu. Hırsızlar büyük iki kasayı kaldıramayınca, bir adet küçük kasayı çalmışlardı. Küçük kasadan, 950 bin dolar, 280 bin euro ve 2 kilo altın çıktı. Bu kişinin milletvekili yapılıp, dokunulmazlık sahibi olması, Allahın emridir. İkinci kişi ise, Türkiye İletişim Başkanlığı, Daire Başkanı BASRİ AKTEPE. Türkiye'yi dinleyen adam. F. Gülen'e yakınlığı ile bilinir. Bunlardan inanın çok var...

Rifat Serdaroğlu, Eski Sağlık ve Devlet Bakanı... İhtiyacı olana itinayla 'dokunulmazlık' sağlanır...

Burada ağaç dikme töreni gerçekleştiriyoruz. Öyle yuhlamalara gerek yok. Aranızda birkaç kişinin galeyanına geliyorsunuz, yuhlama yapıyorsunuz. Artık Türkiye'de yan gelip yatma dönemi bitti. Yatarak para kazanma dönemi bitti. Artık herkes işini yapacak...

Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu... Manisa'da fidan dikme törenine katıldığı sırada, kapatılan Saruhanlı TEKEL deposu işçilerinin protestosu ve, "İşimiz yok. Bundan sonra ne yapacağız?" sorusu üzerine yaptığı konuşma...

İyi giyinmek, kendi modanı takip etmek, estetik bir kültür ve sosyal değerler imbiğinden geçmekle mümkündür centilmen olmak... Centilmenlerin şık giyim tarzı, spora kayan otomobilleri, içtikleri özel kokteyl içkileri, bulundukları mekanları, kış ve yazı geçirdikleri şehirleri vardır...

Reha Muhtar... Tarım Bakanlığı Ceylanpınar Centilmen Yetiştirme Çiftliği damızlığı...

Devlet Bahçeli'yi desteklerim. Çünkü o benim hocam, onu destekledim. **Tuncay Özkan... Pardon beyefendi, 'sol'culüğünüzü bir yana bırakıyoruz da, sizin ciğeriniz kaç para?..**

Mesela ben birisinden hoşlandım. O kişinin de benden hoşlanması için yüzüne bakarım ya da gözümün önüne yüzünü getirip "Ya Recep ya Recep ya Recep" diye ismi şerifi zikrederim. Bu sevgi ve muhabbet anlamına gelir. **Medyum Memiş... Mesela Recep de "Obama, Obama, Obama!" dermiş!..**

Aydın Bey bir medya patronu olarak üzerine düşen görevleri sonuna kadar yerine getirdi. Sonuna kadar diyorum bakın bunu tarih yazacak. Kendisi açıklayabilir ama Aydın Bey'in son 10 yılda oynadığı birtakım roller var ki onları ileride inşallah kendisi açıklar, demokrasi için oynadığı oyunlar. Ve çok utanacaklar...

Ertuğrul Özkök... Demokrasi kahramanı Aydın Doğan olan ülkenin genel yayın yönetmeni bu olur işte... Hürriyet Yalama-Yıkama Tesisleri'ne hoş geldiniz!..

Alevilik ilkelliktir... Bunu herkes kolaylıkla gözlemleyebilir. Dağda kalan Alevi kalmıştır, gelip yerleşen Sünnilemiştir. Aleviler, Haçlı Seferleri başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra burayı terk etmek istemeyen Avrupalılardır. Müslüman değilseniz, Türk olamazsınız. Türk demek Müslüman demektir. Türkiye Cumhuriyeti'nin şu anda İslam cumhuriyeti olması gerekiyordu, 86 yılımızı feda ettik. Türk olmayana gavur denir. Gavurda akıl olsa Müslüman olurdu... Nasıl Türk olunur? Namaz kılarak...

AKP hayranı ırkçı ve şeriatçı bezirgan İsmet Özel... Bu arada, dikkat! Aleviler için pek çok şey söylendi ama 'dağda kalan Avrupalı ilkel haçlılar' tanımını hiçbir sivri zekalı akıl edememişti. Bırak şairliği, senden kaşığı bile olmaz...

Kürt coğrafyasında epey iyi okuduğumu biliyorum... Beni okuyan tüm Kürt kardeşlerime sesleniyorum... PKK zihniyetinin kallesliklerine de siz isyan edin... DTP'ye mesafeli Kürtlerden de önce DTP gençliği, DTP örgütleri bunu yapmalıdır... Kürt gençliği kendi içindeki Ergenekon zihniyetine isyan bayrağını açmalıdır... Ergenekon avcısı, 'kamçılı adam' Rasim Ozan Kütahyalı... Kendisini Diyarbakır Bağlar Mahallesi'ndeki pistlerde görmek isteriz... Bilet bizden!..

Askeri çağırıyorklar. Sokaklara taşan öfkenin amacı bu değil belki ama böyle giderse, işlevi buna dönüşebilir...

Yasemin Çongar... "Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan'a, "Eylem yapmayın, yoksa faşizm gelir," diyen TİP-TKP tedrisatından geliyor ne de olsa... Şimdi Rasim'le beraber 'Ergenekoncu Kürt' avında... Rastgele!..

Bu da 'cin' açılımı!..

İkide bir medyaya çıkıp 'cinleri olduğunu', hatta 'cinlerle tuhaf temaslar geliştirdiğini' söyleyen 'Medyum' Memiş namı şarlatan, Kuzey Irak'taki yerel Kürdistan hükümetinin Başbakanı Neçirvan Barzani'nin davetlisi olarak Erbil'e gitmiş!.. Devlet konuk evinde kalan Memiş, Irak'ta üst düzey protokolle karşılanmış. Memiş'in 'haçla ilişkiler' şirketinden yapılan açıklamaya göre, Barzani ve Memiş, Türkiye ile Kuzey Irak ve bölgesel konularda fikir alışverişi yapmış! Vallahi denebilecek çok fazla şey yok, Memiş açıldıkça açılmış. Peki ye Barzanilere ne demeli? Neyse, anlamadığımız işler bu işler...

Karakolda ayna var!..

Mersin'de gözaltına alınan iki kardeşin, karakolda yedikleri dayak güvenlik kameralarınca kaydedildi. Düğün salonu işletmecisi 28 yaşındaki Yılmaz Koç ile kardeşi 24 yaşındaki Ali Hıdır Koç, savcılıkta serbest bırakıldıktan sonra, dayak izlerinin fotoğraflarını çektiler, karakolda kendilerini döven polisler hakkında davacı oldu. Bununla ilgili soruşturma sürerken, dayak olayının karakolun güvenlik kamerası görüntülerince kaydedildiği anlaşıldı. Bu arada, Yılmaz Koç, gözaltında iken kredi kartı ve kimliği kullanılarak bir petrol istasyonundan 80 liralık alışveriş yapıldığını, bu konuda da bankaya başvurup, alışverişi yapanlarla ilgili olarak da şikayetçi olacağını söyledi. Şüphesi üzerine TSK'nın 'yatak odası'nda bile 'kozmik arama' yapan 'demokratik' devletin bu konuda hiç de telaş etmediği dikkati çekiyor... Biz de şu 'demokrasi' denen şeyin muz mu, balık mı olduğunu tartışıyoruz... Bu arada, gözaltına alınca kredi kartına mukayyet olma devri başladı, bizden uyarması!..

Beşiktaş açılımı!

Ferman kongrenin ise dağlar tribündedir ve çeşitli türden kılkuyluklar da en nihayetinde bunu anlayacaktır...

Kenarda köşede kalmış, pek sık kullanılmayan atasözlerimizden birisidir: "Ayının kırk türküsü var kırkı da armut üstüne"... Başka hayvanoğullarının, ayının armut düşkünlüğünü müptezelliğe eşdeğer bulduklarını ve armuttan başka hayatında kayda değer bir renk olmadığını vurgulamak amacıyla dillendirdikleri bir laf öbeğidir. Ve fakat ayı olarak bakınca armuda, bu söz tamamen hayatla örtüşür. Armudu algılayış şekline hareketle ayının yaşama dair bütün biriktirdiklerini tek tek görebiliriz.

Yıllar evvel bir frenk yönetmenin *Bir sevgi filmi* sloganıyla vizyona düşürdüğü belgesel olmanın çok ötesine geçmiş yapıtı izleyenler; anılan iri cüsseli mahlukatın hiç de öyle, "Abicim nedir ki? Yerim armudumu, kış geldi miydi de bulurum bi mağara devirir gövdeyi yatarım," sığılğında bir ömür sürdürmediklerini gayet net gözlemlemişlerdir. Etrafımıza göz gezdirdiğimiz vakit, ayıya oranla, bir alay gözü yere yakın ben-i ademi gıptadan hasede kadar yığınla duygu çeşitliliğine savuracak kadar dolu bir yaşayış şekli ile ormanda arz-ı endam eylediklerine şahit olunmuştur. Ve anlaşılmalıdır ki armuttaki lezzetin ayırtına varan kocaoglan, duyduğu hazzın üzerine bin ilave etmek için arı sürülerine aldırmadan kovan patlatmayı göze alır cesaretle bir ehl-i keyiftir. Sadece beslenme güdüsüyle öğütülen armuttan ibaret sandığımız hayat; alıç, böğürtlen, alabalık, vesair, sayılamayacak kadar kalem içerir bir zenginliğe sahiptir. Ve kol kanat gerdiği yavrusunu, orasını burasını dişleyerek muhabbet oyuncağı haline getirecek kadar duygu yükü sırtlamıştır...

Uzun lafın kisası az yukarıda da dediğim gibi diğer hayvanoğullarının "Ayı la işte, ne yani?!" yollu hafifsemeleri ayının çok da şeyinde değildir. Umurunda, umurunda...

Biz de ne zaman türkü söylemek maksatlı ağızımızı açsak çıkan ilk kelime Beşiktaş oluyor. Ehl-i dil olmayan taifenin, sulandırılmış taraftarlık, suyu çıkartılmış yandaşlık, gözü dönük fanatiklik gibi ifadelerle mevzua uyanamadığını itiraf ettiği kadar varız evet. Taraftarız; geceden sabaha yol gidip cebimizdeki üç-beş kuruşu eski açıkta sıfırlarız. Yandaşız; Üsküdar'dan gelen motordan, bu yandaki iskelede anamızın kucağına atlarkenki hisle atlarız.

Fanatığız; siyah-beyaz'dan saydamlığa dönüşemeyiz. Ve bu sıfatları; gocunmak, saklamak, inkar etmek şöyle dursun, hayatın döşümünün sol kısmına yaldızlı çivilerle çaktığı madalyalar gibi taşırız. Yaşam algımızın şekillenmesinde de anılan vasıflarımızın etkisi büyük olmuştur. Ve hâlâ hayatı algılamak adına kendimize dayanak noktası ararken elimizin ilk uzandığı yer göğsümüzün sol yanındır.

Kendinden olan...

Şaşaalı dünyaların insanların güdük egolarını tatmin etmek için kullandığı sportif müsabakaların ne olduğunu uzun uzadıya anlatarak canınızı sıkmak niyetinde değilim. Sadece birkaç sosyal bilimci ve iki-üç psikolog tarafından dile getirilmiş bilimsel tespitleri anmakla yetineceğim. Aidiyet duygusunun insanın en sosyal gerekliliği olduğu konusunda hemen hemen her sosyolog görüş birliği içerisinde. Bu duyguyla yaratılan en net platformlar da sosyal oluşumlardır. Adını ne koyarsanız koyun, dernek, kulüp, cemiyet gibi birkaç kişinin bir araya gelip ortaya çıkardığı insan kalabalıklarının altında yatan gereklilik kendinden olanla buluşmak gibi basit bir çıkarsamadır. Tabii ki çiğ süttan laktöz zehirlenmesi geçiren insan çocukları kendisi gibi olanlarla türlü çeşit dalavereye bulaştıkları gruplanmaları da yaratmıştır. Ama çıkış noktasının bir bizlik yaşama gereği olması gerçeği değişmez. Doğruyu yakalama, dolayısıyla da kendini türlü vicdan dürtüklemelerinden azade etme gereği de psikolog tabir edilen

bilim kişilerinin bize hatırlattığı iç gerçekliklerimizden değil mi?

Adalet, haysiyet, dürüstlük gibi taşınması pek de kolay olmayan kavramların altına hep beraber girmek daha kolaydır. İş ki taşınan yük ağır gelip adam kendi yalnızlığına döndüğünde ne taşıdığını unutmasın. İşte biraz yakından bakınca beş-on bin kişinin bir araya gelip höykürmesine, işin başka boyutlarının da olduğu görülebiliyor. Yani sade üç beş puan toplayıp sene sonu alt tarafta araç konvoyları, üst tarafta balo tertipleriyle sığ eğlenceler peşinde değiliz. Kaldı ki birçok kimsenin aksine, ofsaydı saymazsan kuralları son derece basit, futbolun dışında da takip ettiğimiz yerler var. Altılıda bile hangi jokey'in sırtında siyah-beyaz gömlek varsa onu tek geçeriz. Abi tabelaya bile giremez belki, e olsun bizi bağlayan at ya da yarış değil ki. "Halis bizim eleman," demek bize yetiyor...

Yavrum medya...

Bakin misal bu sene futbol takımı çok da keyif vermiyor. Arka arkaya alınan maçlarda bile oynanan oyun insanı sıkmaktan öteye geçemedi. Fener maçının son on beş dakikasını çıkar, koca devreden aklımızda kalan tek güzellik yok sahada. Sahada yok tamam ve fakat tribün gene öyle bir güzelliğin altına imza attı ki keyfimizden dört köşe olduk. **Panzerli, biber gazlı görüntülere yarımşar saat, onlarca tekrar açan medya kanalizasyonları, ne hikmetse Beşiktaş-Diyarbakırspor maçında yaşananlara pek yer vermedi.** Her deplasmanda aynı alakasız tezahürata

maruz kalan Diyarbakırspor; İnönü'de tribünden sunulan çiçeklerle karşılandı. Kapalının Diyarbakır lehine yaptığı tezahürata, Diyarbakırspor seyircisi, 'Beşiktaş! Beşiktaş!' diye bağırarak karşılık verdi. Ve sonra hep beraber Türkiye diye bağırıldı. Alın işte meselenin ne şekilde çözüleceğine dair sağlam ipuçları vermiyor mu bu hadise?

Bir arada yaşayacağız ve ortak paydamız da yaşadığımız alan olacak, gerisi hikaye. Bu bile kendi aidiyet duygumuza yer bulduğumuz armutseverliğin ne denli isabetli olduğunu onaylamamıza yetiyor. Hatta açılan pankartta yazan, "Beşiktaş'lıyız ırkçılığa karşıyız!" ibaresinin, tribünden seslendirilen, "İrkçilik yapanın annesini seveyim!" sloganıyla desteklenmesini dahi rahatlıkla sahiplenebiliriz. **Tam da öyle işte, varsa ırkçılık yapan alsın evine götürsün küfrümüzü.**

Tüpçü Yeter

Ha, bizim kendi üstbenimize ait kavramları sakladığımız bu toplumsal oluşumu alaşağı etmek, ya da başka birşeye dönüştürerek önemsizleştirmek gibi hevesleri olan hayvanoğullarının mevcudiyetinden haberdarız. Süleyman Amca'nın gidişinden beri üst taraftaki sermaye prensleri tarafından hayata geçirilen senaryo, "Tüpçü Yeter"le en son aşamasına vardırdı. Telaffuzu dahi güç rakamlarla borç içerisindeyiz. Başkalarında tanık olduğumuz vakit burnumuzu tutmamıza sebep olan kokular, bir süredir bizden de yükseliyor. Gitmesine zil takıp oynayacağımız Yeter Abi'nin alternatifi diye pazarlanmaya çalışılan **sabık içişleri nazırımızın oğlunun**, arkasına destek olarak, babasının kolluk kuvvetleri kadrolarına doluşturduğu fotoş zihniyeti aldığını, *Zaman* ve *Samanyolu*'ndan anlayabiliyoruz. Ve evet bu gidişatı engelleyebilecek hiçbir gücümüz yok. Daha doğrusu onlarla aynı ringde dövüşecek kadar iktidar sahibi değiliz. Tamam da, **ferman kongrenin ise dağlar tribündedir.** Ve bu kılkuyluklar da en nihayetinde anlayacaktır ki söz konusu Beşiktaş ise taraftarın dediği olur.

Her köşesiyle bütün memleketi ilgilendiren bu dönüşüm, başkalaşma ve son aşamasında da mevcut bütün erdemlerin önemsizleştirilmesine karşı son barikat siyah-beyaz tribünlerdendir. Ve kimse heveslenmesin,

NO PASARAN!..

FİKRİ TAKİP: RASİM KENDİNİ HIYAR GİBİ HİSSEDİYOR!

“**D**üştüm işte ben, tam bir hıyar gibi...” Bu sözler Rasimime ait. Helin kızımızla yaptığı röportaj üzerine başka bir röportaj vermiş ve bu cümleyi sarf etmiş. Bir arkadaşım internette dolanırken rastlamış hemen gönderdi bana. Bir yazı yazdım, son bir aydır Rasim uzmanı muamelesi görüyorum... Ah be Rasimim, sana ne diyeyim? Vallahi akıllanmayacaksın. İlle söyleteceksin insanı. Tamam, durumunu dürüstçe ortaya koyman güzel bir şey ama sendeki sorun bunlardan rahatsız olmaman. Sana nasihatler veriyorum, diyalektikler kuruyorum ama olmuyor, anlayamıyorsun. Ben neredeyim, sen neredesin be Rasimim!..

Rasim geçen sayıda ona verdiğim nasihatleri hiç anlayamamış, hâlâ aynı tas aynı hamam devam ediyor. Ona son kez bir başka diyalektik daha kuracağım, bakalım faydası olacak mı?

Yahu hiç işimiz gücümüz kalmamış gibi geçen ay oturduk sana akıl vermeye kalktık. İnan Rasimim, Sivas'ta yüksek bir dağ köyünde, kömbeyi hâlâ tezekle yapan o mübarek analardan biri okumuş yazıyı ve ne demek istediğini gayet net anlamış, hele şu bok-tezek diyalektiğini çok net kavramış. Ya sen? Sana, “Reha Muhtarlaşma!” derken bunu kast ediyordum. Kavrıyamıyorsun, hâlâ, “Diyalektik süreci atlayayım, direkt tezek olayım,” ısrarındasın. Kısaca bir kez daha anlatayım sana...

Bak güzel kardeşim, biliyorsun ki tezek boktan yapılan bir şey. Katkı maddeleri var içinde, saman vs. ama bok ana madde. “**Bok olmadan tezek olunmaz,**” demek, “**Önce bok olacaksın,**” demek. Peki sen nereden kavırıyorsun meseleyi? Tersten... “**Yasemin ablana özenme,**” diyorum sana, “**ABD köylüsü tezeği bilmediğinden onun tezikleşme durumu yok,**” diyorum, anlamıyorsun. “**Direkt tezek olabilirim,**” diye düşünüyorsun, yapma Rasimim, bilime de aykırı be gülüm!

“**Helin iki ayağını bacaklarının üstüne koydu. Araya değil yani! Öbüründe de gömlek düğmelerimi çözmeye başladı. O an çekilmiş bir foto. Biz kendimizi kaptırmıştık, o sırada bu geyik pozlar çıktı. Kendini düşünen bir insan böyle pozisyona düşer mi? Düştüm işte ben, tam bir hıyar gibi!**” Şimdi ne demek bu? Özrün kabahatinden büyük. Yani ayaklarını nerene koyduğu çok mu önemli Helin kızımızın? Değil... Burada önemli olan, avucundaki tuzla her hıyara koşana buradayım demen

ve koşanın çok ciddi birisi olduğunu söylemendir. Gerçekten hıyarlığını tescilliyor bu laf. “Fotoğrafların röportajı gölgelemesine üzuldüm. Helin bence çok iyi hazırlanmış. Çok sağlam sorular sordu, meseleye çok hakimdi.” Gazetende bile mesele olmuş bu röportaj, maaşlarını alamayan editörler isyan etmişler de Ahmet ağabeyin devreye girip, yumuşatmış ortamı. Yapma böyle diyorum, azıcık büyük sözü dinle...

Bayağı coştuk!

“Chanel çizmelerden bahsetmişler.

Ben röportaj sırasında çizmeleri fark etmedim bile. Biz bayağı coştuk, çizmelere bakamadım. Daha fazla coştüğumuz resimler yok Allah'tan!.. Bu ne Rasimim?! Çizmeleri göremezsin tabii! Artık aklının ne gramajı varsa, onu da Helin almış. Yahu arada sado-mazoşist fotoğraflar da mı vardı yoksa?! Bak aslan parçası, hasbelkader de olsa, birileri bir köşe vermişse sana, biraz ağır ol da, en azından cühela seni efendi çocuk sansın... Hayır, “**Kürtler beni çok okuyor, onlara nasihatlerim var,**” tadında acayip cümleler kuruyorsun ya, seni tek dinleyecek Kürt, baba tarafından muhatap olarak Helin'in Chanel çizmeleri olur, üzülürsün...

Bak Rasimim şimdi sana ikinci bir diyalektik kuruyorum: Avucunda tuz olup sana doğru gelenlerden kaç, hemen uzaklaş. Her tuzum var diyene, hıyarım deme. Bu imajdan kurtulamazsın maazallah!..

“Ayşe ve Sevim'i tanırım, severim. Helin'e haksızlık yapmasınlar. Türkiye'nin siyasal gündemine hakim başarılı bir röportajcı var orada. Helin'e dair önyargılarını kırsınlar. Nuriye Hanım en mahrem soruları sorar. Helin de öyle yaptı...” Bak aslan parçası, hemen ortamlara dalmış,

Ayşe'leri, Sevim'leri ahbap tutmuşsun; genç adamsın, belli ki, arada alemlere akar, meşhurlar dünyasında playboyluk işlerine giririm diye düşünüyorsun, lakin medya aleminin tek tilkisi değilsin... Bak, bütün faça iki fotoğrafa ampul oldu... Şimdi her yazdığına, ‘acemi zıplamacı’ diye bıyık altından gülüyor herkes... Sizin ‘Taraf’ta da hakikatli dostun yokmuş, onca kaşar arasında bir nasihat veren çıkmamış sana be gülüm...

Alemin kurnazı

Ahmet Altan'a sesleniyorum. Hani şimdilerde ‘gazeteciyim’ havalarında dolanıyorsun ya, bu mesleğin saygınlığına biraz olsun inanıyorsan bu laçkalığa son ver. Gerçi, maaş vermediğin **Taraf** çalışanlarının bir de **yemek biletlerini kesmişsin**, Yasemin’le beraber, **tuttuğunuz özel ahçı size üst kattan yemek servisi yaparken ve siz de lüplerken**, “El aleme kokuyor mu acaba?” derdindeymişsin ama arada şu çocuğun durumuyla da bi ilgilenmen icap eder. Yap bi abilik...

Hadi, sana yine benden hayır var Rasimim. Geçen sefer, “Sallarken biraz dikkatli ol, baltayı taşa vurma,” mealinde nasihatler ettim. Ama sen ısrarla baltayı taşa vuruyorsun. Haddine mi düşmüş Faik Bulut’a laf söylemek? Sen daha portakalda vitamin bile değilken, Faik Bulut Siyonist İsrail zindanlarında işkence görüyordu. Bok olmadan tezeklik hevesi gibi, cin olmadan adam çarpma sevdası da iyi iş değildir. “Kürt kardeşlerim,” diye cümle kurup, Faik Bulut’u jurnallemeye kalktığın vakit, bu coğrafyanın çokça eziyetini çekenler, hani muhatap alırlarsa seni, “Bi kurnaz sen misin bu alemde güzelim?” diye sorar, sonra döner giderler, ağzın açık bakakalırsın...

Bak sana yardımcı olması için üç diyalektik kurdum. Bok-tezek, hıyar-tuz ve cin-çarpma... Otur düşün, artık gerisi sana kalmış. Tezek olamazsan fena kokarsın, hıyarlık itiraflarına devam edersin, adam çarpmaya giderken, çarpılıp dönersin... *Taraf*ına ise hiç güvenme, bu memlekette rüzgârın ne taraf’tan eseceği hiç kestirilemez!

Kim kimi sarsıyor?

Gelelim Helin kızımıza... Ah be kızım, ablan sana ortalıkta gezip uygunsuz görüntüler verme, alkolden kurtul, sabahın beşinde sokaklara kuma, elbise sat, orada oyalan diye mağaza açtı. Otur elbiseni sat, sana mı kaldı gazetecilik? Ama sende kabahat yok ki, Fatih’in gazeteciliği bu kadar! Seni de memleketim röportajcısı yapıverdi. Şu havalara bak:

“Bu röportajın Ozan’la olmasını istedim. Çünkü hem ülke gündemini sarsan bir yazar. Hem de yakışıklı bir adam... Türkiye’de sivri çıkışlar her zaman bastırılır. Ama bu röportaj beni daha da yüreklendirdi... Ucuz fotoroman denilmiş. Nesi ucuz ki? **Biz sevişmedik. Konsept neyi gerektiriyorsa onu yaptık...** Fotoğraflarda abartı yok. Burada asıl dikkat edilmesi gereken pozlar değil de **karşı tarafa nasıl böyle pozları verdirdiğindir...** Verdiğim pozlar için pişman değilim. Ama her röportajımda benden böyle pozlar beklemesinler...”

Yahu hangisine laf edeyim. Kızım sen ülke gündeminin ne olduğunu biliyor musun ki, kimin neresi sarstığını bileceksin? Sen bir Rasim’i sarsmışsın, al onunla oyalan işte. “Bu fotoğrafların nesi ucuz?” sorusuna şöyle bir şey söylerim: Rasim’in bacaklarına koyduğu çizmeler pahalı diye, yaptığın işi de pahalı mı sandın? Konseptte mi uydunuz?! Kim belirledi evladım bu konsepti? Fatih ağabeyin mi? Ne dediler sana? “Kıllarını say, çizmelerini bacaklarına koy, konsept bu,” dedilerse, fena kafaya alınmışsın; gençlere sordum, iletişim fakültesinde bu konsept okutulmuyormuş...

Helin kızımız için Fatih Altaylı’ya da seslenecektim ama Murat Bardakçı ile padişahların küçük abdestlerini sarayın hangi tuvaletine, büyüğünü hangisine yaptıklarını anlatan tarih hikayeciliğinden ya da ‘Cübbeli’ denen ‘İslami tolk şovcu’nun ne kadar sevimli olduğunu millete yutturmaya çalışmaktan iletişim adabına ayıracak vakti olduğunu pek sanmıyorum...

Ya, nasıl bir memleket be burası, bazen aklım almıyor!..

HALİM HAYATİ

HOLY CHAT!..

Diyaret görevlileri sonunda camilerdeki baz istasyonları için harekete geçmiş. Ama neden? Tanesi 5 bin dolara kiralanan baz istasyonlarıyla cinsel içerikli 900'lü hatların

Güzel yurdumuzun çok amaçlı kutsal minarelerinden biri...

arandığını ve bunun da inanca aykırı olduğunu söyleyen din görevlileri, "İptal edilmezse işin takipçisi olacağız," demişler. Din görevlilerine göre, baz istasyonları sağlığını yanı sıra inanç yönünden

zararlı ve sakıncalıymış. Meğerse, cami minarelerinde kurulan baz istasyonu 900'lü hatlara da hizmet vermekteymiş. Kötü niyetli insanlar bu hatları arayarak cinsel içerikli sohbet ediyor, cami minarelerindeki baz istasyonları da 900'lü hatları kullananların kötü emellerine hizmet etmiş oluyormuş. **İmanın derdine bakın...**

Minareyi kılıfına uydurup ayda 5 bin dolara cep telefonu şirketlerine pazarlarken iyi; sonra, "Ulan bu baz istasyonu üzerinden kimbilir kimler nereleri arıyordur şimdi?" diye düşünürken kötü... "İmanın fikri neyse, zikri de odur," hesabı olmadı mı bu biraz beyler?

BABALARININ MALI YA!

Özelleştirilmesinden sonra devletin elinde kalan yüzde 30'luk Türk Telekom hissesinin yüzde 15'inin halka arzı yönünde çalışmalar başlamış. Özelleştirilmesi 2005 yılında yapılan Türk Telekom'un yüzde 55'i, 6 milyar 550 milyon dolara Oger Telecom'a satılmıştı. Türk Telekom'un, yüzde 45'lik hissesi ise kamu denetiminde bulunuyordu. 2008 yılında yüzde bir 15'lik hisse daha halka arz yoluyla özelleştirildi ve özelleştirmeden 2,4 milyar TL gelir elde edildi. Geriye, yüzde 30'luk bir hisse kaldı. Bu hissenin yüzde 15'inin de 2010 yılında özelleştirilmesi planlanıyordu. Hükmete yakın gazeteler geçen ay, "Telekom'un yüzde 15'i daha halka açılıyor" şeklinde verdiler haberi.

Zamanında 'altın yumurtlayan tavuk' diye tanımladığınız bir kamu kuruluşunu halka sormadan satıp, sonra da kalan hisseleri gıdım gıdım borsaya sürmek 'halka açmak' mı oluyor şimdi? O halk bir gün gösterecek size açmayı-açılmayı kismetse...

GECE AZANLAR...

Yılbaşı öncesi alışverişini kışkırtmak isteyen gazetecilerin son numarası 'yeni yıl alış-veriş trendleri' haberleriydi. 'Falanca' alışveriş sitesinin gizli reklamının yapıldığı yarım sayfa bir haber ise, bunlar arasında beni en çok güldüren oldu. Gazeteciye göre, "Kısa sürede Türkiye'nin en çok tıklanan alışveriş sitelerinden birisi haline gelen malum adresten" sevdiklerine yılbaşı hediyesi alanların ilginç alışveriş notları şöyle:

"Saat 22:00'dan sonra en çok satan ürün kırmızı babydoll'lar: Kısa geceliklere, erkek müşterilerden büyük talep geldi. Erkek müşteriler, sevdiklerine yılbaşı hediyesi olarak günde ortalama 30 adet babydoll'u, saat 22:00'den sonra sipariş verdi. Yılbaşına, Bonsai ağaçları damga vurdu: Mersinliler siteden toplam 15 adet bonsai ağacını yılbaşı hediyesi olarak sevdiklerine hediye etti. İzmirli eğlenceyi seviyor: İzmirli 28 adet hediyelik dansöz kitini, yılbaşı hediyesi olarak aldı. Samsunlular nostaljiyi seçti: Yılbaşı hediyesi olarak Samsunluların tercihi, nostalji yaşatan köstekli saatler oldu, aralık ayında 145 adet köstekli saat aldılar. Gurbetçilerin hamam özlemi: Almanya'da yaşayan gurbetçiler, hediye olarak 36 tane özel Çemberlitaş hamam seti aldı." Gece saat 22.00'den sonra azıp kırmızı babydoll alan erkekleri hadi bir yana bırakalım; İzmirli'nin dansöz kiti, Samsunlu'nun köstekli saat, gurbetçinin hamam seti tutkusuna ne demeli? Allahım, buradan sosyolojik bir analiz çıkarmamız filan beklenmiyor değil mi? Ücretsiz

MÜJDE GENÇLER! ŞEMSİYE BÜYÜDÜ!

Hükümet Sözcüsü ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, geçen ay 6.5 saat süren Bakanlar Kurulu toplantısının ardından yaptığı açıklamada üniversite öğrencileri için zam müjdesi verdi. Çiçek, üniversite öğrencilerine Kredi Yurtlar Kurumu tarafından verilen kredilere zam yapıldığını söyledi. Yeni düzenlemeye göre, lisans öğrencilerinin alacakları kredi miktarı 180 TL'den 200 TL'ye çıkarıldı. Master öğrencilerinin kredi miktarı 400 TL, doktora öğrencilerinin kredi miktarı ise 600 TL'ye çıkarıldı.

Kullananlar tarafından 'yemesi güzel, geri ödemesi dertli' olan bir kredidir 'öğrenim kredisi'. Bilenler bilir... Zamanında almış, kullanmış arkadaşarlardan biri olayı ekşi'de şöyle izah etmiş nitekim:

"Almaya başlamadan önce imzalanan senedin -söylemesi ayıp-g.te girmesi. İki sene boyunca alınmış olan kredinin dört taksitte ödenmesi gereken 2.100.000.000 tl olarak bana geri dönmesi g.te giren şemsiye değildir de nedir, sorarım a dostlar." Eh, ne diyelim, yeni şemsiyeleriniz hayırlı olsun...

Öğrenim kredisi borçluları dikkat!

Yeni düzenlemelerden ne zamana kadar yararlanabileceksiniz?

KÖŞENİZİN KARİKATÜRÜ...

Akşam gazetesi yazarı ve meşhuur twitter kalemşörlerimizden Serdar Turgut, yeni yıl öncesinde yazdığı bir yazısına, **Yıl sonu teşekkürlerim** başlığını atmış. Bir süredir ertelediği bilumum teşekkürlerini yılbaşı münasebetiyle kamuya duyurmak istediğini düşündüğümüz yazarımız, mahallenin pizzacısından aşk-ı memnu dizisi yapımcılarına, karısı Rana'dan babasına kadar bilumum şahsiyete teşekkürlerini sıralamış. Bu özel ve bir o kadar da

"duygusal" mesajlar arasında eski patronu Ertuğrul Özkök'ü de ihmal etmemiş. Özkök'ün payına düşen teşekkür dizgesi şöyle: **"Sana çok şey borçluyum. Sabaha karşı 04.30'da bana SMS mesajı geçip ne yaptığımı sorup yüreğimi yerinden oynattığın için. Ben 'Sen ne yapıyordun?' diye sorduğumda pizza yiyerek Baba 3 filmini seyrettiğini söyleyerek, bende o anda buzdolabında durmakta olan ktır kenarları içinde sosis bulunan pizzayı yemek arzusunu tetiklediğin için sana çok müteşekkirim."**

Biz de Serdar Bey'e buradan teşekkürlerimizi iletiyoruz... Bilhassa, ülkemizde köşe yazarlığının içinde bulunduğu acıklı durum konusunda hâlâ canlı örneklerle ders verilememize olanak tanıdığı için...

Turgut, Halimle ağdaya geçmeden önce pedikür yaptırıyor...

Teoman, "Hobi olarak solcuyum" dediğinde gülmüş müydün? Pek çoğumuz gülmüştük. Onun kendi hesabına ne denli açık ve dürüst konuşmuş olduğunu düşünmeksizin...

Küçük burjuvaya notlar 2: Kanaat

Sistemin bir büyük meziyeti yabancılaştırmaysa, bir diğeri de önyargılardır. Önyargı, söylemeye bile gerek yok, hazır ve kolay kanaat demektir. Yani edinmek için yaşamak, deneyimlemek, akıl yürütmek ihtiyacı duyurmayan kanaatler... Burjuvazinin ahlakını, etiğini, hakkını, hukukunu işte bu kanaatler oluşturuyor. Ve burjuva, kendi dünyasını kuşatan bu kanaatlere, aksi gidilip burnuna sokulmadığı sürece doğallıkla yürekten inanıyor.

En geniş anlamıyla proletarya, bu fabrikasyon kanaatlerin önemli bir bölümüne sınıfı gereği bağışiktır çünkü sistemin üretilip yaydığı fikirlerle kendi deneyimledikleri arasında, kendi yaşamını direkt ilgilendiren her konuda mutlak çelişkiler görecektir. Sözgelimi 'kentsel dönüşüm projeleri' şehri daha düzenli, temiz, güvenli ve yaşanılır bir hale getirme kanaatini içerir (tersini arzu eden kaç manyak sayabiliriz?). Lakin bu projeler, bölge halkı ve o ya da bu ölçüde benzer kaderleri paylaşmış, paylaşmakta olan diğer yoksul kesimler için evlerinden, mahallelerinden sökülüp atılma ve şehrin çeperine sürülüp orada bırakılmaktan başka bir gerçek içermez. Kentsel dönüşümün kanaati, burjuvaya verdiği sözü görünürde tutmuştur: Muhit 'temizlenmiş' ve yeni sakinlerine açılmıştır. Bunun neye mal olduğunu burjuva her zaman görmeyebilir. Ve kanaatin aslında hiç de gerçekleşmediğini, temizliğin, düzenin ve güvenin 'henüz' tesis edilemediğini, bunun zaten bu şekilde mümkün olmadığını hiç göremez. Ta ki 'gerçek' gelip burnuna sokulana kadar. **Özdemir Sabancı o devasa gökdeleninde hiç kuşkusuz gayet güvende hissediyordu; sopayla, dayakla püskürtülüp evleri başlarına yıkılan yoksullardan kalan yerlere dikilen rezidans'larda yaşayan pek çokları gibi...**

Bir diğer örnek: Ekonomik krizin teğet geçtiği yolundaki çok bilinmeyenli kompleks Tayyip teorisi. Sermayedarı, sanayicisi vs. topyekûn 'büyük' işveren, daralan ekonomi ve tüketim hacmi karşısında düzinelere işçiyi işten çıkarma, maaşlarını-sigortalarını geciktirme yahut üretim azaltma, en olmadı kapıya kilit vurup Avrupa'ya tatile çıkma yollarından, çoğunlukla ilki olmak üzere sıradan giderek birini seçer. İşçilerin sırtında yükselen piramidin şu yahut bu

basamağındaki bir burjuva için 'Tayyip kanaati' bulunduğu basamakla orantılı olarak mümkündür, makuldür, anlaşılırdır. Lakin bu kanaat, her gün sabah karanlığında iş bulma umuduyla evinden fırlayan ve tazminatını kuruş kuruş harcayarak ailesini ayakta tutmaya çalışan bir işçi için hiçbir şey ifade etmemektedir. Şu yahut bu mertebede olsun, burjuva yine bu yoğun gerçeği göremez; ta ki 'gerçek' gelip burnuna sokulana kadar: **Fabrika işgalleri, patronların rehin alınması, bankaların kundaklanması vs...**

Ebedi imha!

"Tok açın halinden anlamaz" yollu kaba aşıkâr bir önermeden daha fazlası var burada. **Kodamanların, o post-aristokrat sınıf bilincini tüm iştahıyla taşıyan halk düşmanlarının ve devletin muhtelif mertebelerinin eteklerinden hayata tutunan o iki arada bir deredeki küçük burjuva, yaşam alışkanlıklarının ve bu yaşamın her noktasını kat eden kanaatlerin 'dışarıda' ve 'aşağılarda' bir yerlerde nelere mal olduğunu çoğunlukla hiç bilmez.** Bu onun hatası değil, geçen ayki sohbetimizde söylediğim gibi 'kişileri kendi hikâyelerine, sınıfların

hikâyesine, tarihin ve gerçeğin ta kendisine yabancılaştıran bu sistemin maharetidir'. Ve hatırla, geçen ay sana yüklenirken döne dolaşa seni o makineye bağlayan kabloların ebedi imhasından bahsetmiştim. Ufak bir tedirginlik, ufak bir kararsızlık, burjuvazinin vaat ettiği refahı, güveni, garantiyi yedekleme yolundaki o kısacık tereddüdün dahi kabloları yeniden onaracağını ve seni burjuvazinin sunduğu kürsüden burjuvazinin olanaksızlığı üzerine vaaz veren lafazan bir bar filozofu haline getireceğinden söz etmiştim. Ve çözüm, şüphesiz: **Sınıf intiharı.** Kendisini makineden koparan, yıllarla birlikte sararmış, kökmüş, ağırlaşmış o örtüyü üzerinden söküp atan sana/devrimciye düşense, hâlâ örtünün altında sistemin enjekte ettiği önyargılarla/kanaatlerle uyuşan, uyuklayan küçük burjuvayı gerçeğe yüzleştirerek, yaşadığı hayatın ve inandıklarının yol açtığı felaketi ona koklatarak, sezdirerek, alıp burnuna sokarak, tutup yüzüne çarparak uyandırmak olmalı. Değil mi?

Lakin önce kendin uyanmış, kendin inanmış, kendin ayılmış olman gerekecek. Bak, "Bu devran ya yanacak, ya yanacak; dönmek, gezegenlere

has istisnai bir eylemdir. Mesele bu yangına neresinden gireceğindir," diyerek noktalamıştık geçen ayki mevzuu hatırla. Yangına neresinden gireceğinin cevabı, yangına inanıp inanmadığın sorusunda saklı. 12 Eylül diktatörlüğünden bu yana, reformizmini güncellemek dışında hiçbir değer üretememiş küçük burjuva solunun sorunu da burada beliriyor. **Mahirlerin, İboların, Denizlerin zamanından, pazarda sebze seçer gibi siyasetlerin seçildiği, siyasetlerin harcandığı, siyasetlerin kirlendiği bir zamana nasıl gelindiğinin izahı da aynı soruda yatıyor.** Halkına küsme küstahlığını gösteren, 'bu memleket adam olmaz' irtifasında seyreden, sol aromalı bir burjuva sporu olan 'sivil toplumculuğun' sularında yıkanarak bugün ulaştığı refahın ve edindiği mülkiyetin günahını çıkaran, sermayenin o ya da bu noktasında oturdukları koltuklardan devletlûlarla pek nüktedan ve sevimli bir demokrasicilik polemigi yürüten, kümeleşmiş, kemikleşmiş, halkın güncel ve somut problemleri dışında envai çeşit zırvalığa temas eden pek renkli, pek şenlikli, pek güler yüzlü, pek kentli bir politik hat çizen ve şu aralar hangi arayışa karşılık girildiğini pek kestiremediğim bir 'Sol' oluşturma gayreti veren kalabalığın ve bu kalabalığın liberal totolojilerini 'Sol' olarak yudumlamaya teşne bir küçük burjuva kitlenin varlık sorunu da, yine ve kuşkusuz bu soruda gizli.

Teoman, "Hobi olarak solcuyum" dediğinde gülmüş müydün? Pek çoğumuz gülmüştük. Onun kendi hesabına ne denli açık ve dürüst konuşmuş olduğunu düşünmeksizin... Peki aynı netliği bulamayan başkaları? Sorup sorgulama kültürü olmayan, sınıfsal konumunu idrak edip politika kurmaktan aciz, eleştiri-özeleştiri alışkanlığı edinmemiş, inisiyatif almaktan, sorumluluk duymaktan korkan, hep büyük harflerle kurduğu cümleleri doldurup bir adım ileri taşımak, olmuyorsa bir nihayete bağlamak becerisinden yoksun olanlar? Vaktiyle mahkemelerde, "Mesleğin nedir?" sorusuna, "Devrimciyim!" cevabını verenlerle ne muazzam bir kontrast oluşturuyor günümüz reformizmi. Ve ne muazzam bir potansiyel eriyip çözünüyor bu 'Sol' hobilerle... Artık bir sonraki aya...

-Devam edecek-

Kaat'ı ve zombiler...

"Ok gibi doğru olsam,yabana atarlar
Yay gibi eğri olsam, elde tutarlar."

Elazığ'dan atasözü

"Savaş bazen gereklidir" diyor ABD Başkanı olan şahıs, Nobel Barış Ödülü'nü alırken, milâdî 2009'un sonunda... Karşısında, kâğıttan oyulmuş bir Norveç Kraliçesi oturuyor... Papyon kravatıyla ödül törenini izleyen bir diplomat eskisi, 'yorum' için stüdyoda bekliyor, "savaş bazen gereklidir" demek için, başkanın arkasından...(1)

Oturuyor norveç kraliçeleri, papyonlu erkân-ı harbiyye, kalbi/beyni genç yaşında piyasada paslanmışlar, "yaşını başını almış ama hırslarını doyuramamış kocamışlar, üç gün sonra öleceğini bile bile hayatı mülkiyetine almayı yaşam biçimi zanneden politikacılar, paragözler, patlak egolular, koca parasıyla Avrupa turuna koşan, zayıflamak için avuçla Kuşhanlara para akıtan, yağsününde orkide gelmezse hislenen teyzeler, cipe binince adam sınıfına dahil olduğunu sanan, Nişantaşı'ndan başka yerde şarabını ziftlenemeyen, futbolu her şeyin üstünde sanan dedeler"(2)... bilimum 'çakal', kâğıttan oyulmuş figürler olarak, oturuyorlar...

Oturuyor, kâğıttan oyulmuş kadınlar/erkekler televizyonlarının karşısında... "Namaz kılmasını bilip de abdest almak zoruna gidenler" de kâğıttan oyulmuş figürler olarak 'hayat ediyorlar'... Yazıyorlar, konuşuyorlar, kâğıttan oyuldukça oyuluyorlar/oyuyorlar...

Bir yanda, ırkçı sapıklığa gömülmüş "Türk Solu"ndan başlayarak değişik tonlarla 'emperyalizm'i kapitalizmle hiç alakası olmayan bir şey ve milliyetçiliği besleyen bir retorik olarak kullanan ve bizatihi 'oksimoron' olan adıyla "ulusal sol" (veya "ulusalci sol")...

Öte yanda, gün geçtikçe daha şiddetle emperyalizm/kapitalizm/sosyalizm kelimelerini anmaktan kaçınan ve baş vurduğu lügatle kapitalizmin aşılması meselesini paranteze alarak sınıfların devletle ilişkisini sise gömen bir 'demokrasıcılık' peşinde, emperyalist piramidin tepesindeki 'nasıblı' burjuva demokrasisini ufkuna yerleştirmiş, bu 'ufuk'tan rahatsızlık duyduğunda veya sıkıştığında en fazla 'radikal demokrasi'yi hatırlayanlar...

Bu ikisinin ortasında da, bir türlü sözünü ve etkisini büyütemeyen, kapitalizmi yeryüzünden bütün zehriyle (evet, 'bütün zehriyle') silemedikçe barbarlığın tepemizde inmeyeceğini bilen 'enternasyonalist sosyalist sol'...

Tablo bu... Tablo bu olunca, sosyalizmi uzak veya imkânsız veya sırasız veya manasız sayıp anmamak için bahane arayanlar bu bahanelerinin etrafında örgütleniyorlar ve herkes kendi meşrebine göre 'at'ı arabanın bir yerine ve genellikle arkasına koymayı tercih ediyor veya buna mecbur 'bırakan' zeminlere yapıyor... Demek ki, "namaz kılmasını bilip de abdest almak zoruna gidenler" üzerinden 'beynamaz' ve 'berheva' partileri giderek büyüyor...

Yazımın ilk halinde, aynı üç 'parti'nin Kürtler için de geçerli olduğunu yazmıştım... Sonra, Kürt Ulusal Hareketi'nin, kendi özel kimyasıyla, benzer 'parti'leri içerse bile bu siyasi çizgilerden özellikle ikisi arasındaki toplu salınımı yüzünden hareketin içindeki farklılıkları önemsizleştirdiğini ve 'enternasyonalist sosyalist' hattı paranteze aldığını görerek bundan vazgeçtim... Artık, 'barış' ve 'kardeşlik kelimeleri, çerçevesinin adı olmaksızın ölüdürler...

'Kâğıttan oyulmuşluk' hiç yakışmaz diye düşündüklerinizden bir yazar, "cehenneme çevirdiğimiz bu memleket bu kıyamet lehçesinden insanlık diline nasıl geçer?" diye çırpınırken, aynı yazısının içinde, "sosyalist bildiklerimiz anti-emperyalizm diye en basitinden bir zenofobinin, bir yalan bağımsızlık ülküsünün peşine düşmüş" diye yazabiliyor (3)... Bir 'tefrik' - 'tasnif' - 'tasvir' derdi taşımadan, emperyalizmi kapitalizme hiç 'değdirmeyen' ve de emperyalizm karşıtlığında 'zenofobi' dışında bir şey göremeden!..

Yoksul çocuklarımızın/yoksulların çocuklarının kamı kurşunla dolarken, bu hakikat bile bir 'gözden geçirme' ihtiyacına ve buna bağlı olarak hayatta ve politikada sınıf diliyle konuşulan bir buluşmaya yol açamıyorken... 'Çark', lanet olası aymazlıklarla ve kanla dönüyorken... Dişlerimiz habire sıkılıyorken... Habire karanlığı ısırmaya çalışırken biz dünyanın bu taraflarında... Dünyaya askerleriyle kan kusturan ve bunu yapmaya devam edeceklerini 'Barış Nobel'i' alırken dünyanın yüzüne haykırانların arkasındaki 'Yankee' sineması da boş durmuyor... Uzaklardan derledikleri 'kâğıttan oyulmuş kötüler' yetmeyince, tuzu kuru kasabacıklarında karınlarına bıçak sokacak psikopatlarını hayalleyip duruyorlar... Gecenin ortasında TV ekranlarından insanların üstüne yıkılıyor Amerikan kasabası psikopatları... "Rob Zombie gibi müstear adları oluyor muhterem yönetmenlerinin... (Bakınız: "Rob Zombie" müstear adını kullanan Robert Bartle Cummings ve benzerlerinin kan iştahları...) Pelikülden fırlamış psikopatlarıyla da, dünyanın dört bir bucağında psikopat 'mayalıyorlar' habire...

'Zombi'ye çeviriyorlar insanları... 'Zombi'leştikçe insanlar, virütik hastalığa antibiyotikle savaş açamayacağını bilenleri bile, 'gene de' dayanıyor 'antibiyotiğe'. Yaşasın kâğıttan oyulmuş Nobelli demokrasi!..

Zombisi, psikopatı, Dolapdere'de, Bulanık'ta 'filmini' çekiyor ve 'tepedekiler' ulusunun-kavminin kahramanı olmaktan başka bir dert içinde görünmüyor...

Lümpen'i, cilalı snob'u, pleb'i, patrici'siyle psikopatlaşan, zombileşen; savaşta şekillendirilip gelip daha cehennemî bir kıyamın/kıyametin kıyısında gittikçe kâğıttan

oyulmuşlukları' artan insanlar...

İsteyen 'maya'nın, 'terbiye'nin kapitalizmle alâkasını unutuversin... Geç öğrendim, geçen Ağustos'ta Z. Livaneli, "Özgürlük" bestesini telefon şirketine sattığı için kendisini eleştirenlere, "itoğluit, sen de yaz sen de sat" demişmiş... Sonra da tövbe etmiş, "patron sizsiniz. Bu parçalar benden çok size ait. Madem ki istemediniz, 'Özgürlük' artık kullanılmayacak" a çark etmiş...

Dolapdere lümpeni, "parayı verdiler, sıktım; ver beşyüz kaat, istediğin adamı rehin alayım" diyordu ekranlarda... O da çark eder ya da etmez... Vaziyet bu...

Oyulmuş kâğıt çöplüğü...

'Acz'den gelip, 'acz'den yürüyüp, 'acz'e giden ve kurumsallaştıkça 'majestelerinin yaramazı'ndan 'majestelerinin soytarısı'na evrilen 'sanat'a hiç değinmeyeyim diyordum, bir sanat adamının sözleri dikkatimi çekti... İngiliz oyun yazarı Mark Ravenhill'in "Shopping and Fucking" adlı oyununu bu sezon İstanbul'da oynayan Tiyatro Dot'un yönetmeni Murat Daltaban, "artık hepimiz hastalandık"(4) diyordu...

Türkçeye çevrildiğinde adı mecburen *Alışveriş ve S...* olan ve ezici çoğunluğun psikopatlaştırıcı/zombileştirici hayat düsturunu başlık seçmiş olan oyun hakkında konuşurken şunları söylüyor Daltaban: "*Alışveriş ve S...* 1996'da 'medeniyet paradır, para medeniyet' dediğinde bu mottunun karşısında dehşet duyup dünyanın gidişle ilgili endişeleniyorduk. Bugün geldiğimiz nokta ise bu cümlelerin kabulü noktasıdır. Son derece sıradan ve hayatımızın merkezinde bir cümle. Bu cümle karşısında dehşete kapılmıyoruz, endişe duymuyoruz. Artık hastalandık... Korkunç olan bu ve 'Pornografi' (Tiyatro Dot'un oynadığı, yazarı Simon Stephens olan diğer bir oyun) bu noktadan başlıyor. Eksen olarak seçtiğimiz temalar çoğaltılabilir; yabancılaşıma, izolasyon, atomizasyon... 80 sonrasında liberal ekonomiyi hızla bütün dünyaya yayma çalışmaları sırasında 'toplum diye bir şey yoktur, bireyler vardır' söylemi kavramsal dejenerasyona sebep olmuş, devlet, toplum, aile ve birey kavramları arasındaki kimyasal bağlar kopma noktasına gelmiş ve kavramların birbirleriyle ilişkisi başka bir kimya üzerinden tanımlanmaya çalışılmıştır."

Bir başka yazara burada yer vermeden bitirmek olmayacaktır... Yazar, 2000 yılında yazdığı yazısını hatırlatarak şunları yazmış: "O yazı, maden işçileri, 'bir zamanlar devrimci posterlerin en muteber süsüydüler, artık, yerin yedi kat altında ölmeleri kimseyi fazla ilgilendirmiyor' diye başlıyordu. Evet, o devrimci posterler altında solculuk yapanların bir bölümü hâlâ yazıyor çiziyor, ama 'onlar artık demokrat!'

'Daha iyi ya, iş, emek meselelerine daha geniş bir haklar, özgürlükler boyutundan bakıyorlardı' diyebilirsiniz. Yok, öyle değil. Emek-sömürü ilişkilerinin yerini demokrasi ilişkileri aldı. Bu yeni ilişkilerde, Kürt meselesi,

Aleviler var, kimlikler, kültürler var, ama artık, işçi yok, sömürü yok. (...) 80'li yılların ortalarından itibaren, (...) sınıf dışında, kimlik, kültür meseleleri siyasal tartışmanın konusu haline geldi. Ama bunun maliyeti ne yazık ki, sınıfsallığı yok sayma, sömürüyü mevzu dahi etmeme, hatta küçümseme oldu. Emekçiler kara bir yalnızlığa böyle mahkûm oldu. Emekçilerin, 'burjuva aydınların' birçoğunun dünyalarındaki yerleri zaten, zamanında 'solcu', 'devrimci' imajlarının nadide aksesuarları olmaktan ibaretti. 'Yeni demokrat' imajda yer bulamadılar, kaderleriyle kimse ilgilenmez oldu.

İş güvenliği bile olmadan karın tokluğuna çalışmak da 'insan hakkı' diye öne çıkamadıktan sonra, kim inanır insan hakları söylemlerine? Sendika üyesi olanın kovulduğu, her işin sözleşmeli işçi çalıştırın, hiçbir sosyal güvence vaat etmeyen taşeron firmalara havale edildiği bir ortamda ne özgürlüğü, ne demokrasisi? Demokrasi adına laf çok, ama çoğu boş. Dahası laf çok, hakkâniyet, samimiyet, vicdan yok!

Askeri vesayetten bahsedenler, 12 Eylül vesayet rejiminin, her şeyden önce neo-liberal ekonomik rejimin önündeki engelleri silip süpürmek üzere kurulduğunu ne çabuk unuttular? Güya bu vesayetten kurtulmak adına, vesayet rejiminin işbirlikçileri ile nasıl bu kadar kolay kol kola girebildiler?

Haksızlığın, hukuksuzluğun, susturmanın bir cinsine karşı çıkip, öbürünü hasıraltı etmek nasıl bir siyasettir? Ekmek parası peşinde can verenlerin anaları ağlamıyor mu? Bilemiyorum, benim aklım, ruhum, vicdanım, tüm bu olanları, tüm bu söylenenleri, tüm bu sahtekârlığı kaldırmıyor. Bazılarının canı, gördüğü zulüm, gözyaşı siyasi rant getirmiyor diye, adlarını anmadan geçebilmek, derterleriyle dertlenmemek, olanları sineye çekebilmek ne adına yapıyorsa olmaz olsun!(5)

Evet: Kavramların birbiriyle ilişkisini tanımlayan kimya çok önemlidir... 'Kimya'dan 'çakan'ın 'Yurttaşlık Bilgisi'nde iyi kompozisyon yazması kameyi düzeltmiyor... Vaziyeti de kurtarmıyor, dünyayı da değiştirmiyor!..

Egosunun üstüne "balık adam kıyafeti giyip, sokakta gördüğü insanlara 'Akdenez ne tarafa?' diye soranlar" bunu politika yapmak sayıp takdir beklemesin... Hiçbir şey de, bugün sıkıştığı noktada, bu zombiler dünyasında sıkışıp kalmayacaktır... Hatırlayacağız: Sıhhiye'de havuza dökülen Tekel işçilerinin balık adam kıyafeti yoktu!...

Notlar:

1. Y. Eralp
 2. S. K. Turan- "Her gün çocuklar ölüyor", Radikal-iki, 13.12.2009
 3. Y. Türker- "Önce çocuk", Radikal, 23.11.2009
 4. E. Bakıya- "Artık hepimiz hastalandık", Radikal, 9.12.2009
 5. N. Mert- "Laf çok, vicdan yok!"- Radikal, 17.12.2009
- * Bizim dergiden H. Hayati'yle Ç. Kılınc'a verdikleri ilham için teşekkürler...
- * Kaat'ı, 'kâğıt ve deri üzerine ince oyma sanatı'dır.
- * Zombi, 'uyuşuk,ölü gibi hareket eden kimse'dir.
- * Oksimoron, anlamı kuvvetlendirmek için zıt kelimelerin bir araya getirildiği deyiş tarzı. Örnek: "Öldürücü şefkat", "Nasyonal Sosyalist".

Lübnan Komünist Partisi'nden Mahmud Ali Halil: Bölgede

Önceki ay yaşamını kaybeden HÖC Sözcüsü Eyüp Baş'ın anısına düzenlenen 'Emperyalist Saldırganlığa Karşı Halkların Birliği Sempozyumu' vesilesiyle Türkiye'de bulunan Lübnan Komünist Partisi (LKP) Kuzey Bölge Sorumlusu Mahmud Ali Halil'le görüştük. LKP'nin geleneği ve siyasi çizgisiyle bir ortaklığımız olmamasına, özellikle Türkiye'ye ve dünya soluna ilişkin görüşlerde ciddi farklılıklarımız olmasına rağmen, Ortadoğu'daki önemli çatışma bölgelerinden biri olan Lübnan'ı ve genel olarak Ortadoğu'yu değerlendirmede Mahmud Ali Halil'in anlattıklarının yararlı olacağı kanısındayız... Bu vesileyle, İstanbul'daki mücadelelerde örnek devrimci kişiliğiyle tanıdığımız Eyüp Baş'ı da saygıyla anıyoruz...

Lübnan Komünist Partisi (LKP) bölgedeki ilk komünist partilerden biri. 85 yıllık bir partisiniz. Tarihinizi kısaca anlatır mısınız? Hangi dönemlerden, ne tür mücadele süreçlerinden geçtiniz?

LKP, 1924'te, Fransa'nın mandacılık döneminde kuruldu ve Lübnan'ın 1943'te bağımsızlığını kazanmasına kadar geçen süreçte mandacılık iktidarına karşı direnişte büyük bir rol oynadı. İlk çıkış noktasına bakacak olursak, LKP Lübnan'ın kültürel, yaşamsal ve fikrîsel alt yapısından yola çıkarak doğmuştu. İlk isimlerden en önemlisi Farajallah'tı. O da sonradan genel sekreter oldu. Sonraki aşamalarda biraz daha sınıfsal bir mücadeleye girdik ve Lübnan emekçi sınıflarının haklarını kazanması için bir mücadeleye yöneldik. Mandacılık öncesi ve sonrası pek çok baskı yaşadık. Sonrasında Siyonist İsrail kuruldu. LKP diğer komünist partilerden farklı olarak Filistin'in bölünmesine karşı çıkmıştı. 1950'lerde İsrail'e karşı bir direniş imgesi uyanmaya başladı bizde. LKP, 1964 yılına kadar Suriye KP ile birlikti. Tek bir genel sekreter vardı. Yürütme kurulu tekti. Bu birlik, 1964'te Mısır ile Suriye'nin birleşmesine kadar sürdü. LKP, buna karşı çıktı. Bu nedenle Farajallah El Helo, Mısır ve Suriye istihbaratları tarafından öldürüldü. O zamana kadar LKP illegal bir partiydi; I. Kongre 1940'larda yapılmıştı, II. Kongre 1968'de gerçekleştirildi; ardından 1970'te legalleşme süreci başladı. Bu yepyeni bir süreçti. Aynı süreçte Lübnan'da 'Umumi İşçi Birliği' kuruldu. LKP'nin bunda rolü büyüktü.

1968 itibaren yeni yapılanma oldu diyorsunuz. Bu durum Avrupa'daki gelişmelerle paralellik gösteriyor. Avrupa'da gelişen 68 gençlik hareketinin ve Avrupa sol düşüncesinin etkisi neydi bu yeni yapılanma sürecinde?

Evet hem Sovyetler Birliği'yle, hem de Batı'daki KP'lerle ilişkimiz vardı ama bizim sürecimizin tamamen bağımsız bir süreç olduğunu, Lübnan'ın özgüllüğü üzerinde yükseldiğini söyleyebilirim. Umumi İşçi Birliği'nin kurulma süreci, öğrenci hareketinin geliştiği bir döneme rastladı ve bundan dolayı LKP bunların içerisinde etkinleşti. Temel gündemimiz

1966'da başlayan Filistin devrimine destek sunmaktı. Yalnız 1975'te patlak veren iç savaşla beraber, sunduğumuz destek baltalandı. Bizim bir umudumuz vardı: Demokratik bir Lübnan yaratmak... Ama bunu başaramadık, çünkü Lübnan burjuvazisi, 'Filistin'i Lübnan'dan kovma' sloganını yükselterek, sendikal mücadeleyi ve öğrenci hareketini yok etme bahanesi olarak kullandı. Bilindiği gibi, Lübnan'daki iç savaşta pek çok uluslararası güç müdahildi; herkes kendi bölgesel çıkarları için belli kesimleri destekliyordu. Bunlardan biri de Suriye'ydi. 1980'deki Tayf antlaşmasına kadar bu böyle sürdü. Silaha sarılmak, hem kendimizi hem Filistin direnişini korumak zorundaydık. Tayf anlaşmasından sonra kurulan iç dengeler oturmadan, 1982'de İsrail Lübnan'ı işgal etti. Ve bu nedenle LKP olarak, diğer komünist yoldaşlarımızla bir 'Milli Cephe' oluşturduk İsrail'e karşı. Ve hep beraber bir deklarasyon metni yayımladık. Bu deklarasyonun ardından Beyrut'ta direniş başladı. Birçok operasyon düzenledik ve tabii İsrail Beyrut'tan çekilmek zorunda kaldı. Beyrut'ta temel direniş aslında Milli Cephe'nin direnişidir. Tabii Filistinlilerin direnişini de unutmamak lazım. Bu süreçte temel gündemimiz İsrail'di. Aslında çok fazla iç düşman mantığıyla hareket etmiyorduk. Yani Lübnan'daki iç savaşın diğer unsurlarla bir 'iç düşman' yaratma fikri yoktu bizde... Lübnan'da 18 etnik grup bulunuyor. Bunların hepsi birer kültür ve uygarlık temsil ediyor. Bu nedenle laik, modern ve elbette dış çıkar ve müdahalelerden bağımsız bir ülke yaratmak gerektiğini savunuyoruz. Lübnan'da her zaman bir güvenlik krizi yaşandı ancak ve ancak birlikte beraber bu iç güvenlik krizlerini çözebiliriz. Bu nedenle birliği savunuyoruz. Tayf anlaşmasının ardından Suriye kendi çıkarlarına göre hareket etti. Bu anlayış etnik yarıkların artmasına neden oldu. Bunun ardından LKP bir düşüş yaşadı. Çünkü LKP sınıfsal bir bakışa sahip. Bu nedenle Tayf anlaşmasını tekrar düzenlemek gerektiğini savunduk ama etkili olmadık. 2005'te Hariri suikastıyla beraber Suriye, Lübnan'dan çekildi. Daha önce uluslararası müdahaleler Suriye'de bir yapılarıkken bu sefer Lübnan açık bir sahaya

dönüştü ve tüm uluslararası çıkar ve müdahaleler açıktan, birebir yapılmaya başladı. Hariri suikastının üzerinden dört yıl geçti, eski dengeler bozulmaya başladı. Sünni -Şii ayrılığı özellikle büyük bir iç bölünmeye neden olmaya başladı. Ve artık bütün ittifaklar her an bozulabilir duruma geldi ve politik krizler yaşamaya başladık. Biz etnik gruplaşmalarda hep tarafsız durduk. En son yeni Lübnan'a yeni bir bakış açısı sağlamak için X. Kongre'mizi gerçekleştirdik...

'Etnik bölünme zararlı'

Ne zaman gerçekleştirdiniz kongreyi? Yeni bakış açısı dediniz, biraz açar mısınız bunu?

Kongremizi 2009 Şubat'ında yaptık. Komünist partilerin Lübnan'daki yerini tespit etmeye çalıştık. Biz, Lübnan'da sol değişimi öneren bir partiyiz. Marksist olsun olmasın çok önemli değil ama bizimle aynı programı savunabilecek her grupta ortak çalışabiliriz. Uluslararası gelişmeler Lübnan'a da yansıyor elbette. Hem bölgesel siyasal kriz hem de uluslararası alandaki ekonomik kriz Lübnan'ın cılız kapitalist sistemi üzerindeki etkisini gösterdiği ölçüde, sosyalizmin bir çözüm olabileceğini gösteriyor insanlara. Buradan hareket edebiliriz.

Lübnan'ın bu etnik bölünmüşlüğü ve bunda emperyalizmin payı üzerine ne söyleyebilirsiniz?

Lübnan mandacılık döneminden beri hep Batı'ya bağlı ve bağımsızlığını kazandığında bile Fransa kimi koşullar koydu. Bu koşullardan en önemlisi, birinci resmi dilin Fransızca, ikinci dilin Arapça olmasıydı. Tabii bütün emperyalist ülkeler gibi, kendi kültürünü yaymada en temel biçim kendi dillini yaymaktır. Ama buna karşı mücadele de verildi. Bu kültürel etkileşim bir yana, aslında Lübnan'ın gerçek politik zemini Batı'ya dönük değil. Tam tersine kendi coğrafyasına aittir duyusunu var. Etnik çeşitlilik Lübnan'da hükümetlerin herhangi bir tarafı yönetememesine neden oluyor. Bu nedenle bu hükümetler, Batı'ya dönük olmaları için Batı'ya dönük olsun tam olarak yönelimini gösteremiyor. Lübnan'ın

genel bir Arap kültürüne aittir duyusunu daha yaygın ki, Lübnan Arap Birliği'nin kurucularından biri oldu. Hem 1943'te etnik gruplar arasında Fransa hamiliğinde yapılan anlaşma, hem Tayf anlaşması iç bölünmelere neden olmuştu. Tüm grupların veto hakkı vardı, bu da demokratik süreci baltalıyordu. Veto hakkından, yani bu etnik gruplaşmanın her zaman sürdürülebilir olmasından dolayı her etnik grup kendi burjuvazisini iktidar yapmak istiyordu. Aslında bütün iktidarlara burjuvaziyi temsil ediyordu. Ancak, burjuva hükümetler Lübnan'ı istedikleri gibi yönetemiyordu etnik ayrışmadan dolayı ve kendi etnik gruplarının çıkarlarına göre bir yönelim belirliyorlardı; yani Batı'ya dönükler sadece

Batı'nın çıkarları için, Doğu'ya dönük olanlar Arap çıkarları için... Örneğin daha önce Batı'ya dönük kampaşma Marun'lerden müteşekkildi. Ama şu an baktığınızda Sünniler yapıyor bunu. Sünni kesimi hem neo-liberal hem de küreselleşme yanlısı olan Hariri çizgisi temsil ediyor, yani *Müstakbel* çizgisi. Ama bu Lübnan'ın genel bir Batı'ya dönüklüğü değil, iç dengelerin yarattığı çıkarlara dayalı bir yönelimdir...

Lübnan'ın güneyinde hâlâ İsrail'e karşı silahlı direniş yürüten güçlü bir Hizbullah var. Aynı zamanda parlamentoda yer alıyorlar. Okulları var, hastaneleri, yani sosyal bir örgütlenmeleri de var... Hizbullah'ın duruşunu nasıl değerlendiriyorsunuz? İlişkileriniz nasıl?

Biz, bu topraklarda direniş başlatan bir parti olarak, her zaman direnişlerin yanında olduk. Hizbullah bizim için İsrail'e karşı direniş temsil ediyor. Bu anlamda, LKP olarak hep Hizbullah'ın yanında durduk. Umuyoruz ki Hizbullah'ın direniş devam eder. Hizbullah ile ittifakımız, onun direniş çizgisinden sapmaması için bir basınç oluşturuyor. Hâlâ işgal altında olan topraklarımız var. Bu nedenle Hizbullah'ın silahsızlandırılmasıyla ilgili bir isteğimiz olmaz. Ancak ve ancak bu topraklar özgürleşince Hizbullah'ın silahsızlandırılması için bir şeyler konuşulabilir. Lübnan devletinin gücü İsrail'le kıyaslanabilecek durumda değil, bu nedenle Hizbullah'ın direniş, bir halk direniş olması itibarıyla başarıya ulaştı. Aynı zamanda ABD karşıtlığı üzerinden de bir ittifak içinde olduğumuzu söyleyebiliriz. Elbette bunlar sürerken Hizbullah'ın iç politikaya dönük tutumlarını eleştirmek durumundayız. Bu aramızda bir zıtlık yaratmıyor ama bir farklılıktan söz ediyorum. Hizbullah, ulusal bir birlik yaratmaya çabalamıyor, böyle olunca diğer taraflarla bir karşıtlığa düşüyor. Buna örnek olarak 2006'da direnişin zafere ulaşmasından sonra yaşanmış olan iç çatışmalar gösterilebilir. Bu durum, zaferin boğulmasına neden oldu. 2006'dan sonra

sosyalizm yeniden bir alternatif haline gelebilir...

neredeyse iç savaşa yol açabilecek bir silahlı güç olarak bakılmaya başlandı. Bunun da direnişe zarar veren bir iç politika olduğunu söyleyebiliriz.

Bir yandan Türkiye-Suriye ilişkilerinde hızlı bir ilerleme var ve 'Batı', Türkiye üzerinden Suriye'yi etki altına almaya çalışıyor. Bir yandan da Türkiye-İsrail ilişkilerinde gerginlik yaşanıyor. Bölgedeki bu yeni gelişmeleri, nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye'nin durumuna iki yorum getirilebilir. Birincisi, sizin de söylediğiniz gibi, ABD'nin politikalarını yürüten bir aktör olarak görülebilir. Ama ben başka bir senaryo çizeceğim buna dair. AB'ye girmeye çalışan ve hep bunu talep eden bir ülkenin reddedilişinin ardındaki bir tepkisellik de olabilir bu. Bu nedenle Türkiye'nin bölgede yeni bir rol oynama ve etkin bir yer edinme çabasında olduğunu söyleyebiliriz. Eskiden 400 yıllık bir imparatorluk vardı ve bu etkileşim daha önce sürüyordu. Şimdi ABD, burada bir Sünni-Şii ayrımı yapmaya çalışıyor, kolay yönetmek için ve özellikle İsrail'e kapı aralasin diye. Bu denge değişimi içinde Türkiye farklı bir yerden yakalamaya çalışıyor bu ayrımı ve Suriye ile ilişkisini güçlendirmeye çalışıyor. Çünkü Türkiye'ye bir Sünni denge olarak bakılıyor. Bu anlamda uzun bir süredir Suriye ile bir yakınlaşma yaşandı ardından şimdi İran'la bir yakınlaşma ve temas süreci yaşıyor. Belki şundan bahsedebiliriz. Üçlü bir yakınlaşma. Suriye-İran eksenine Türkiye'de ekleniyor gibi görülebilir. Bu süreç üçlü bir ittifak yaratırsa, ABD'nin Ortadoğu'da kurmak istediği tahakkümü engelleyebilir. Asya'yı kontrol altında tutmak büyük bir rüya ABD için. Çünkü kontrol altında tutarsa Çin'i kuşatmış olacaktır. Çin önümüzdeki dönemlerde farklı bir gelecek vaat ediyor ve yeni bir güç olabileceğini gösteriyor. Aynı zamanda Rusya'yı da kuşatmış olacaktır. Hem Rusya'nın hem de Çin'in beraber yeniden bir kamplaşma ihtimali görülebilir. Bu anlamda böylesine bir üçlü, ABD'nin stratejik hesaplarına ters de düşebilir.

Emperyalizm İslami akımları 'komünizm tehdidi'ne karşı destekledi. Bu, özellikle Ortadoğu'da güçlü İslami hareketlerin doğuşuna ve bölgedeki başlıca aktörler haline gelmesine yol açtı. Bu olgu üzerine neler söyleyebilirsiniz?..

Sovyetler Birliği aslında varlığıyla bir denge unsuruydu. Ortadoğu coğrafyasına da bu denge epeyce yansımıştı. Özellikle içine İsrail gibi, emperyalist güçlerin hem çıkarlarını hem de bölgedeki sürekliliğini koruyan, yabancı ülkenin eklendiği bir coğrafyadan bahsediyoruz. Sovyetler Birliği, bölgede, solu koruyan bir yapıydı. Ve bu sol hareketlere karşı emperyalist güçlerin yürütmeye çalıştığı bir İslami hareketlilik vardı. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla ortaya çıkan kriz, İslami hareketlerin solla savaşa son vermesine yol açtı ve artık emperyalizme karşı bir savaşa

yönelmek zorunda kaldı. El Kaide buna örnek gösterilebilir. El Kaide, Rusya ile savaşımdan sonra ABD'ye karşı konumlandı ve ABD bunu istediği gibi kullanmayı da başardı. Şimdi, İslami örgütlenmeleri üçe ayırmak zorundayız. Birincisi, 'öteki'ni kabul etmeyen, tanımayan El Kaide gibi örgütler. İkincisi, ulusal gelişimi de gözetin ve ulusal birliğin ya da ulusal kimliğin bir parçası olmaya çalışan Hizbullah gibi ılımlı bir İslam var. Üçüncüsü, politik bir etkisi olmayan, insanları hidayete çağıran bir İslam var. İslami hareketler solun krizinden sonraki boşluğu dolduramadı. Sosyalizmin başarısızlığa uğradığı söylene de şu anki duruma baktığımız zaman uluslararası ekonomik krize beraber aslında Marksizm ve sosyalizm, belki yavaş yavaş ama tekrar eski rolünü alabilecek gibi görünüyor. Çünkü Marksizm ve sosyalizm bu boşluğu doldurabilecek kapasiteye sahiptir. İslami hareketler ise her zaman bir tepkisellik üzerinden davrandı. Hiçbir zaman döneme dair bir strateji geliştirerek davranmadılar. Bu tepkisellik ileri bir rol oynayabileceği gibi, geriye de gidebilir. Bu tepkiselliğe İran'ı da dahil edebiliriz ki, İran her ne kadar İslami bir devlet olduğunu söylese de, aslında kapitalizmin bir başka tezahürüdür. İslami hareketler dünya üzerinde bir değişim hedeflemiyor. LKP olarak bu dönemin tam da bizim için fırsat dönemi olduğu düşünüyoruz. Bu anlamda eğer diğer sol hareketlerle cephesel bir birlik geliştirebilirsek, tekrar eski gücümüze kavuşabiliriz.

Peki bu 'cephesel birlik' nasıl bir enternasyonalizm çerçevesine sahip olabilir? Yani, salt ABD

Ortadoğu'daki komünist mücadelede kadının rolü konusunda ne düşünüyorsunuz?

Mevcut durum ne yazık ki bizim bakış açımızı değil, toplumun bakış açısını yansıtır. Kendi içimizde bile. Yani Ortadoğu coğrafyasındaki bütün sol partilerde, aslında Ortadoğu'nun dine bağlı gelenekleri nedeniyle, kadın her zaman zaten arka plana itilmiştir. Bu nedenle kadınlar bütün Ortadoğu coğrafyasında ileri bir rol almadı. Bizim partilerimiz de buna dahildir. Ama belki son zamanlarda kadınlar açısından kimi gelişmeler ve açılımlar oluyor Lübnan'da. Bunlar belki işe yarayabilir. Lübnan Komünist Partisi'nde çok fazla kadın üyemiz var ama kadınların liderlik konumuna çıkmak gibi hedefleri olmuyor. Çünkü toplum genel olarak onlara baskı uyguluyor ve lider rolünü oynama korkusu yaşıyorlar. Aslında haklı nedenleri de var bunun. Anne kimliğinin yanında, mücadelede çok önemli rol oynayacak bir kadın portresi çizilmesinin çok zor bir durum olduğunu söyleyebilirim, erkeklerle kıyaslandığında... Kadınlar LKP'de Merkez Komite'ye aday olduğu takdirde onları elbette destekleriz ve genel olarak da böyle bir tutumumuz var. Merkezi Komite'ye girmek isteyen bütün kadınları olabildiğince seçmeye çalışıyoruz. Bunun dışında ne yazık ki bizim politik büroda sadece bir kadın üye mevcut; yani kadın olmasından dolayı tesvik ettik ve genel sekreter oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

karşılığı üzerinden anti-emperyalist bir ittifak mı, yoksa dünya işçi sınıfı hareketinin ortaklaşacağı bir zemin yaratmak mı?..

Savunduğumuz cephesel birlik, tartışmasız bir şekilde anti-emperyalist olmalıdır. Çünkü komünist partiler içgüdüsel olarak anti-emperyalist davranmaya, kendi ülkesindeki insanların dertlerinden yola çıkarak hareket etmeye çalışıyor. İnsanlara sorunlarını çözebilecek bir program hazırlamaya çalışıyor. Ve biz bu coğrafyada yaşıyoruz, bu coğrafya emperyalizmin sömürsünün altında kalmış bir coğrafyadır. Şimdi biz açıkçası enternasyonalizmin aslında temel amaçlarından bir tanesinin emperyalist cepheyi durdurmak olduğunu düşünüyoruz. Özellikle ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin bizim için önemli olduğunu söyleyebiliriz.

Moskova'nın günahları Yani dünya işçi sınıfı hareketinin ortaklaşması 'ikincil' önemde mi?

Hepimiz farklı coğrafyalarda yaşıyoruz, farklı ülkelerle sınırlanmış durumdayız; doğal olarak bu her coğrafyada yaşayan işçilerin farklı ve özel koşullarını getirir. Bir ülkeye bile baktığınız zaman, işçilerin farklı farklı sendikaları olduğunu görürsünüz. Bu anlamda onların farklı farklı çıkar biçimleri ya da elde etmeye çalıştıkları bir şey var ama hepsinin iç sermayeye karşı birleştiği bir nokta olur. Aynı şekilde farklı coğrafyalarda olan işçi sınıfı ya da hareketlerinin özel koşullarıyla beraber mücadele ederken

bütün bir sömürgecilğe karşı birlik olması gerekir. O nedenle diyorum ki, enternasyonalizm bu noktada olabilir, yani işçilerin uluslararası alanda birliği, düşmanımız emperyalizme karşı çıkararak olabilir şu an.

Peki, dünyadaki en eski komünist partilerden LKP gibi, Ortadoğu'da başka köklü ve güçlü KP'ler vardı. Ancak bugüne baktığımızda, tamamı etkisiz ya da ortadan kalkmış durumda. Bunda, Sovyetler Birliği'ne göbekten bağlılığın payı olduğunu söyleyebilir miyiz? Latin Amerika'da hâlâ çok güçlü devrimci hareketlerin varlığı, Sovyetler Birliği'nden bağımsız bir solun varlığıyla açıklanabilir mi?

Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu'yu desteklemiş bir yapı olduğu kesin ama aynı zamanda Latin Amerika'yı da, Afrika'yı da desteklemişti. Çünkü Sovyetler Birliği 'soğuk savaş'ta yanına alabileceği tüm kesimleri kazanmaya çalışıyordu. Soğuk savaşın temel eksenini Ortadoğu'ydu. Tabii bunun birçok nedeni var. Şundan da bahsedebiliriz: Ortadoğu coğrafyası üç dinin bulunduğu bir coğrafya ve aslında komünizme karşı bir dini söylem geliştirilmesi çok kolaydı. Tabii Batı ve ABD komünizme karşı böyle bir söylemin geliştirilmesinde başarılı oldu. Böylelikle, iktidarı alma ihtimali yüksek olan Irak ve Suriye'de komünist partiler başarılı olamadı. Tabii bunun yanında Ortadoğu'da çok önemli bir olgudan, İsrail'den bahsetmek zorundayız. Ortadoğu kendi doğal gelişimini yaratamadı çünkü İsrail'in varlığını sürdürebilmesi için komünizmin yenilmesi gerekiyordu. Ama şunu da söylemek gerekiyor, bütün sol, komünist değildi. Pan-Arabizm ya da Nasırcılık dediğimiz bir akım vardı ve bu da kendini 'sol' olarak niteliyordu. ABD karşıtı idi ama aslında temel olarak ABD ve Batı bunu komünizmin yayılmasına karşı bir etki olarak destekledi. Sonra bunlar iktidara geldi. Ve Sovyetler Birliği, Nasır gibi, Saddam gibi Baas partilerinin bulunduğu ülkeleri savundu. Sırf soğuk savaş sırasında ABD'ye karşı çıksınlar diye. Ve bu ülkelerde doğabilecek olan komünist rejimlere karşı savaştı, bu hükümetleri ayakta tutmak için. Sovyetler Birliği Ortadoğu'daki komünist mücadeleye zarar verdi.

LKP bu süreçte nasıl davrandı?

LKP, en azından, tam tersi bir yerde duruyordu. Biz her zaman Sovyetler Birliği'nin bölge politikalarına muhalefet ettik. Mesela Sovyetler Birliği Filistin'in taksim (bölünme) kararını onaylamıştı biz de buna karşı çıktık; gerici Arap rejimleriyle ilişkisi ileri düzeydi ve biz Sovyetler Birliği'ni eleştiriyorduk. Hep kendi toplumlarımızın çıkarı doğrultusunda bir politika üretmeye çalışıyorduk. Özellikle biz LKP olarak tamamen Sovyetler Birliği'nden bağımsızlaşarak politika üretmeyi savunduk.

Çeviride bize yardımcı olan Filistinli arkadaşımız Nikola Saafin'e teşekkür ederiz...

Haiti'de Birleşmiş Milletler güçlerine karşı tepki!..

2004 yılından beri Haiti'de bulunan Birleşmiş Milletler (BM) güçlerini Brezilya ordusu yönetiyor. MINUSTAH diye bilenen bu kuvvet, 'anarşiyi bitirme', 'düzeni ve güvenliği sağlama' gibi görevleri yerine getirmesi üzere BM Güvenlik Konseyi tarafından görevlendirildi. Fakat Haiti'de güvenlik sağlama adına siyasi otoritenin altında çalışmak yerine kendi gündemini uygulayan BM güçleri, ülkede tepki görüyor. 2006'da başkanlığa gelen René Préval, göreve geldikten bir yıl sonra, Haitililere sorulursa, çoğunun BM gücüne, MINUSTAH'a, karşı olduklarını söyleyeceklerini düşündüğünü belirtti. Aynı şekilde çıkan bir çok çatışmada yaralılar ve ölenlerin aileleri BM güçlerini suçluyor.

Brezilya'daki PSTU'nun yayın organı **Opinião Socialista** gazetesinin editörlüğünü yürüten

Eduardo Almeida Neto, Haiti'de olup bitenleri yazdı. Neto, Haiti'nin sömürgecilik ve kölecilik tarihinde yerli direnişin emperyalist güçleri ilk yendiği yer olduğuna, ancak neticede

BM askerlerinin işgali altında yeniden bir sömürgeye dönüştüğünü vurguluyor. Daha önce Haiti'ye geldiğinde halkın BM güçlerine daha müsamahakar yaklaştığını ama geçen

son iki yıl içinde özellikle tepkinin giderek büyüdüğünü gördüğünü yazdı.

Bush'un emriyle gönderilen bu güçlerin özellikle Haiti kimliğine daha yakın olduğu için Brezilyalılar tarafından kurulduğu da bir gerçek. İşte bu noktada Lula hükümetinin hem Brezilya'da hem de dışında neoliberal politikalara sarılmasına ve kendini işçilerin yanında göstermekten alıkoymadığı için nasıl da iki yüzlü olduğuna dikkat çekiyor. Çünkü Haiti'de sosyal konularda ne bir iyileşme ne de bir düzelmeye gözlenmiyor. Akşam olduğunda sokak lambaları yanmıyor, "MINUSTAH DEFOL" yazılımaları silinmeden önce en fazla bir saat duvarlarda kalıyor. Kısacası, BM güçlerine karşı tepkinin büyüdüğünü Haiti'de, hem emperyalizmin hem de neoliberal yordakçılarının emelleri belirginleşiyor.

2010 Şili seçimi...

13 Aralık Pazar günü Şili'de genel seçimler yapıldı. Seçimleri oyların yüzde 44'ünü alan Sebastian Piñera (Değişim Koalisyonu) önde tamamladı. İkinci sırada Koalisyon Partisinden Eduardo Frei yüzde 29 oy aldı. İki turlu seçimlerin ikinci ayağı 17 Ocak 2010'da yapılacak ve başkan bu şekilde belirlenecek. Birbirinden farklı olmayan iki adayın da patronların çıkarlarına hizmet edeceğini belirten Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'in Şili partisi **Fuerza Revolucionaria - Izquierda Comunista** (Devrimci Güç - Komünist Sol), aşırı sağın da ılımlı liberallerin de ancak hırsız bir patron hükümeti kuracağını vurgulayarak, Şili'de sosyalist bir işçi hükümetinin kurulması yönünde mücadele çağrısı yaptı. Uzun yıllar Pinochet diktatörlüğü altında yaşayan Şili'de, işçiler şimdi de neo-liberal saldırılara karşı mücadele yürütüyor...

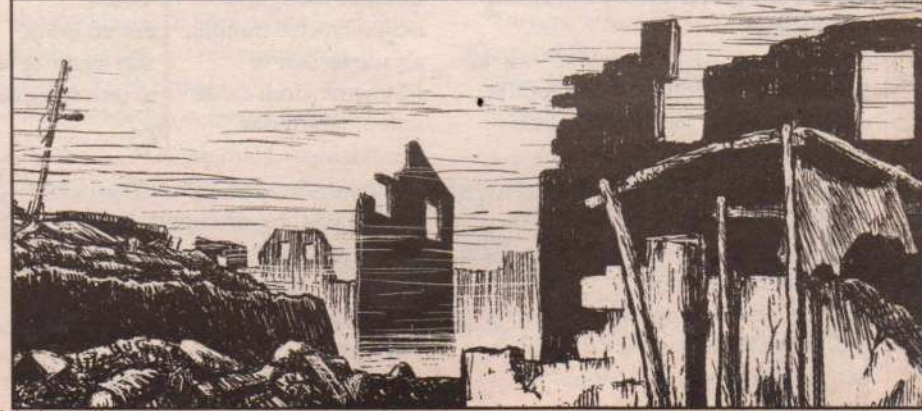
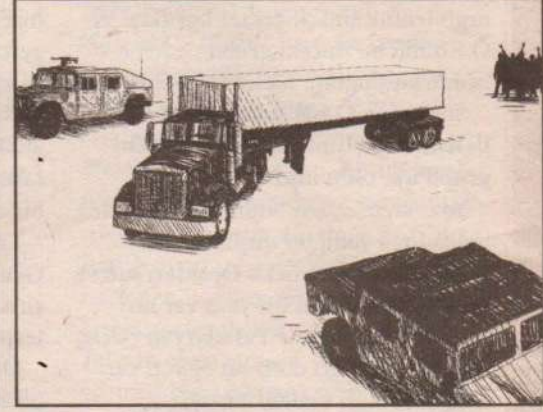
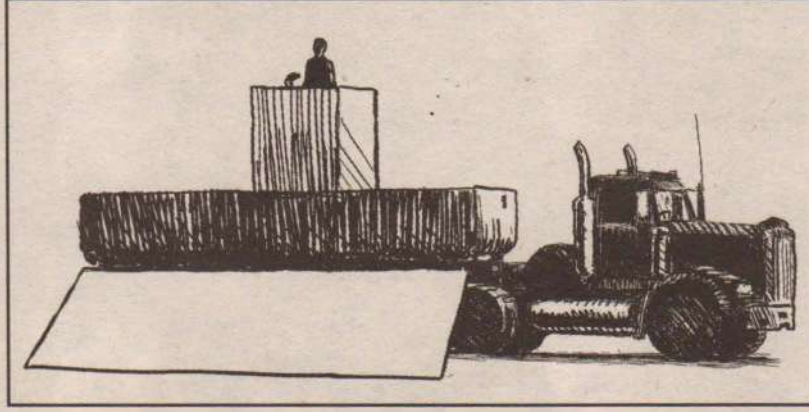
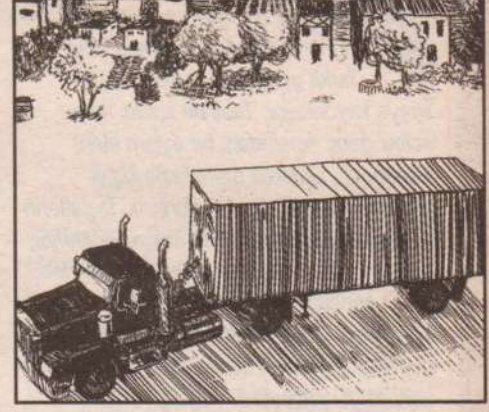
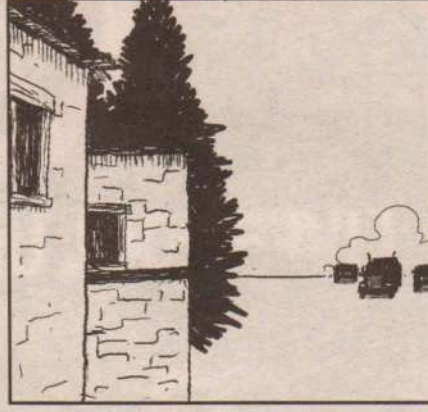
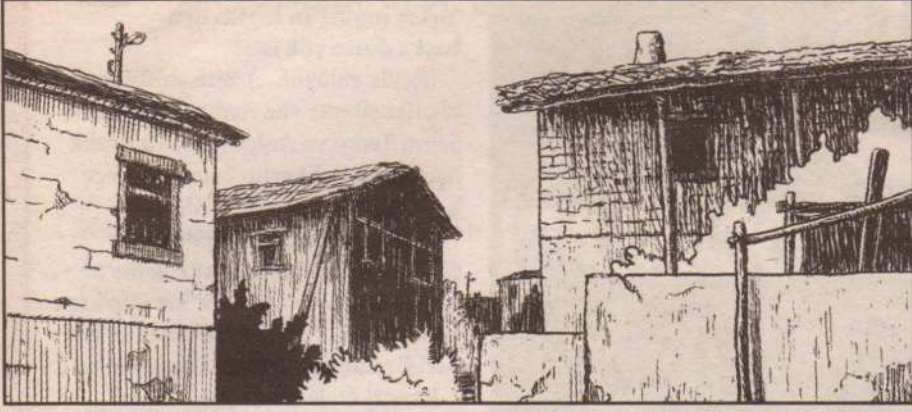

Gazze'ye yardım, Mısır'ın keyfine kaldı!

Gazze'nin İsrail tarafından 22 gün boyunca bombalanmasının ilk yıl dönümüne yaklaşırken, 'Viva Palestina' konvoyu 3 bin 500 kilometre yol kat ederek Ürdün'ün Akaba limanına kadar geldi. Ne var ki, 250 kamyonluk yardım malzemesi taşıyan konvoy, Mısırlı yetkililerin izin vermesini bekliyor. Gazze'ye yalnızca dört saat yolu kalmış olan konvoy, bombardımanın başladığı 27 Aralık gününe kadar yardımın ulaştırılmasını istiyor. Konvoyu örgütleyen kuruluşlar, ayrıca ilaç ve gıda gibi, sıcak altında bozulabilecek yük taşıdıkları için Mısırlı yetkililerden daha fazla bekletilmemelerini talep ediyorlar.

Mısırlı yetkililer ise yardımın Süveyş Kanalı'ndan geçirilip Gazze'ye götürülmesini istiyor. 250 kamyonun Sina üzerinden Gazze'ye geçmesinin Mısır açısından bir güvenlik sorunu yaratacağını söylüyorlar. Konvoyu oluşturanlar ise, araçların ve insanların birlikte kanaldan geçemeyeceğini belirterek, bu talebin mümkün olmadığını vurguluyor ve Mısır'ın İsrail'in işlediği suçlara dolaylı olarak yardım etmemesini istiyor. Sonuç olarak, Gazze'ye gidecek yardım ve sembolik zaman dilimi, Mısır hükümetinin keyfini bekliyor. Diğer taraftan, Mısır'da toplanan eylemciler, Gazze'ye yürüme hedefinde. Yılbaşında Gazze'de olmak isteyen eylemcilere izin verilip verilmeyeceği henüz belli değil...

Facebook adlı internet sitesi, son dönemin modası. Herkes farklı farklı gerekçelerle de olsa, bu siteye kaydoluyor. Tabii bir kısım 'mızır solcu' genç açısından, bir eylem alanı Facebook. Giderek daha fazla kişiyi 'kendine çeken' bir grup kurarak, faşistlerin cehaleti ve andavallılığıyla dalga geçiyorlar, böylece hem eğleniyor, hem öğreniyorlar!.. **RED** gençliğinden kardeşlerimiz de, **Liverpool Ülkü Ocakları** adlı grubu kuran bu mızır 'reyis'leri bulup, eğlenceli bir sohbet gerçekleştirdi. Paylaşıyoruz...

Puslu bir Liverpool akşamında buluştuk Harrison Reyis'le. Hiç vakit kaybetmeden Kraliçe Elizabeth'in huzuruna doğru yola koyulduk. Harrison Reyis'in sivri burun ayakkabıları bize yol gösteren bir pusula gibiydi adeta. Kraliçe'nin huzuruna geldiğimizde temsili satır sallama, kafa tokuşturma gösterilerinden sonra **Ringo Star'ın Hayaleti, Harrison Reyis, Kraliçe ve biz** koyu bir sohbete koyulduk. Az sonra, "Çomunis kanı bunlarr!" nidaları eşliğinde çaylarımız da geldi...

Öncelikle nasıl kuruldu Liverpool Ülkü Ocakları?

İlk olarak Liverpool Ülkü Ocağı'nı kuran şahıs Ö.F.B. adında gerçek bir ülkücüydü. Öyle şans eseri bulmuştuk sayfayı. Ardından birkaç arkadaş kafa yapmaya başladık. Ö.F.B. bunu fark edince, "Burası gerçek bir ülkü ocağıdır, kimse ülkücülerle dalga geçemez," deyip bizi gruptan attı. Daha sonra grubu kapattı. Biz de bunun üzerine bu grubun aynısından bir tane daha açmaya karar verdik. 'Liverpool'da örgütlenme amaçlı' tekrar kuruldu. Ve Ö.F.B.'nin bir önceki grubu neden o isimle kurduğunu hâlâ bilmiyoruz.

Sonradan Ö.F.B. adlı şahısla iletişime geçtiniz mi hiç ya da yeni gruba üye oldu mu?

Yok hayır. Zaten onun reislerinden bolca fırça yediğini düşünüyoruz!..

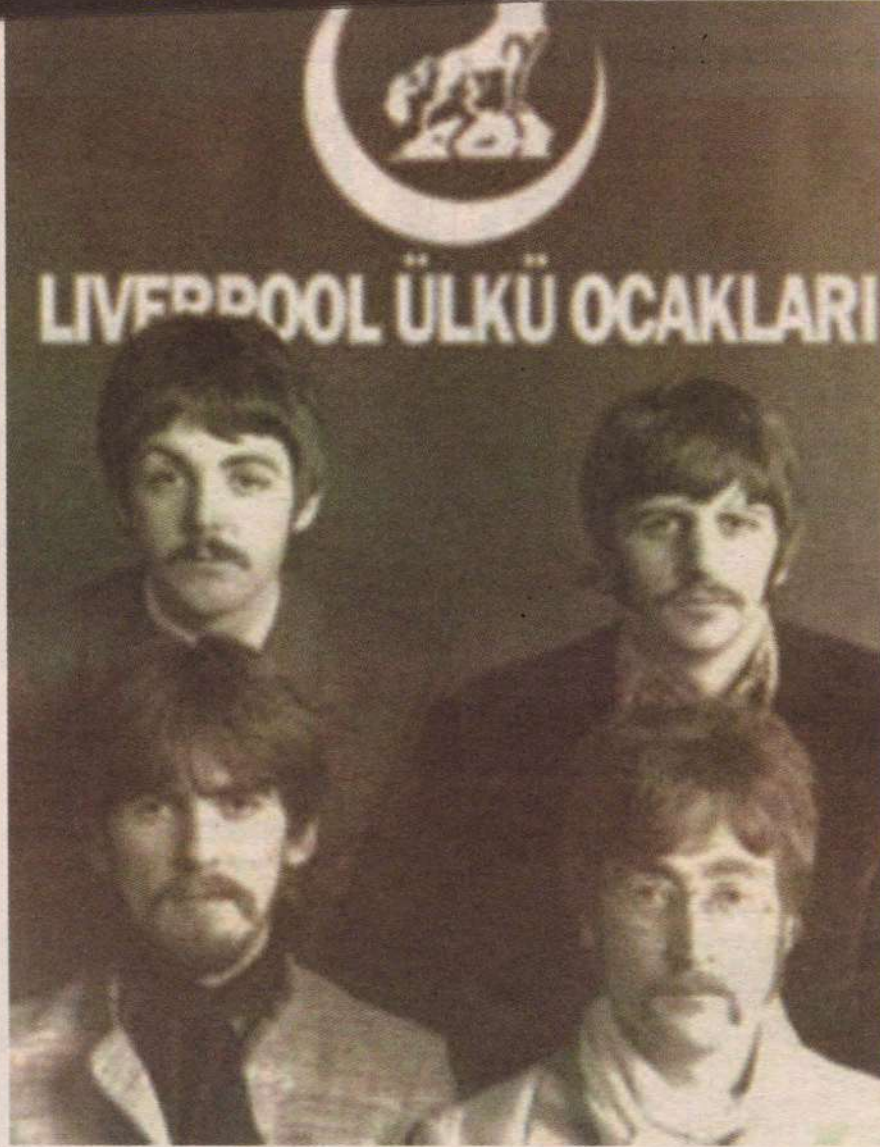
Peki Liverpool Ülkü Ocakları'nın ve bu oluşumun dini bir yanı var mı?

Grubun genelinde Pastafaryan (Uçan spagetti canavarı dini) bir eğilim var ama biz bütün dinlere karşıyız...

Peki, sizi gerçekten ülkücü sanan oluyor mu?

Çok oluyor. Mesaj atıyorlar. "Vay be kardeşim! Helal olsun! Liverpool'da da mı ülkücüler var? Dünyayı ele geçireceğiz yakında!" falan gibi... Grubu inceledikten sonra ise, "Ne biçim insansınız siz? Ananızı, avradınızı..." deyip düz gidiyorlar. Öyle komik insanlar yani...

Kurduğunuz grupta gerçekten radikal ve uzlaşmaz bir mizah var. Bu durumda, kimi dogmatik

çevrelerden size gelen eleştirileri nasıl yorumluyorsunuz?

Evet, uzlaşmaz olduğumuz doğru. Bize, "Çok gaddarsınız," diyorlar. Hatta 'hilal haber' adlı sitede bir yazar bizi yazıp açık hedef haline getirdiler. Halbuki bizim sanal kimliklerimiz bizi gaddarlıkla suçlayan kimselerin gerçek hayattaki kimliklerinin birer yansımasıdır. Ve belirtmek lazım ki, amacımız intikam falan değil, yaşanılır bir düzen ve gezegen...

Liverpool Ülkü Ocakları'nın ülkenin şu anki haliyle ilgili tespitleri nelerdir?

Öncelikle ülkede solun dip noktada olduğunu düşünüyoruz. Bundan ziyade faşizm ve İslamcılık ciddi ciddi sistem tarafından körükleniyor. Hem de sistemli bir şekilde ülkenin tümünde. Toplumdaki bu dönüşüm doğal olarak kendine bir karşıt da yaratıyor. Zaten Liverpool Ülkü Ocakları da bu ortamda oluşan bir karşıttır, bir alternatiftir.

Grupta baskın bir siyasi görüş var

mi?

Yani, grupta genel eğilim elbette sol ağırlıklı. Ancak bize sürekli sürekli yapay bi kimlik vermeye çalıştılar. Zaman zaman PKK'lı olduk, zaman zaman Fethullahçıl! Hatta bize faşist diyen bile çıktı! (Gülüşmeler...)

Peki grup üyeleri sizi sanal alemin dışında sokakta ortak hareket etmeye zorluyor mu?

Biz aslında başlangıçtaki üç arkadaş, durumun bu noktaya 7-8 bin aktif üyeli bir gruba geleceğini hiç düşünmemiştik. Bi anda oldu her şey ve şu andaki durumda grup üyeleri artık reel hayatta da birlikte hareket etmek istiyor.

Zaten biz grup kurucuları da sanal alemin samimiyetine gerçek anlamda inanmıyoruz. Bu yüzden bu isteğe biz de olumlu bakıyoruz. Sokağa dair bazı çalışmalara da başladık.

Bu süreçte size köstek olanlardan bahsettik. Peki destek olan var mı?

Yoksa İngiliz'in İngiliz'den başka dostu yok mu?

(Reyis gülüyor...) Bize yardımcı olanlar elbette var. Aydın Çubukçu, Selim Temo ve Ankara'dan 10 Aralık hareketi adlı bi grup bize bu sürece kadar açıktan destek verdi.

Peki İskoçlarla Liverpoollu ülkücüler arasında ilk sürtüşme ne zaman başladı? Yıllardır kız alıp kız vermişsiniz. Nerdeyse Malazgirt'ten beridir kardeş kardeş yaşıyorsunuz...

İskoç?! Öyle bi şey yok. Onlar aslen dağ İngilizleridir. Dağda karda yürürken ayakkabılarından çıkan 'skoç skoç' sesinden türemişlerdir. Kendilerini İskoç sanıyorlar sadece!..

Peki IRA?

IRA tümüyle İngiltere'yi bölmek için dış mihrakların oynadığı bir oyundur. Şanlı İngiliz ordusuna kurşun sıkıyor namussızlar. Kendilerini İskoç sananlardan da destek alıyorlar şimdi. İngilizlerin arasında, "Verelim toprakları, ne yapıyorlarsa yapsınlar," diyen bir grup da var ama biz misak-ı milli sınırlarını koruma taraftarıyız. 'Güçlü ordu, güçlü İngiltere!' şiarını benimsedik. IRA bebek katili bi örgüttür ayrıca. Büyük Britanya İngilizleridir. Her ne kadar IRA'lılar bizi faşist olmakla suçlasalar da, bizim yeminimizde, "Komünizme, her türlü faşizme, kapitalizme, emperyalizme karşıyız," söylemleri vardır!..

Peki dil konusundaki görüşleriniz ne?

İngiliz bilim adamlarının yaptığı çalışmalara göre dünyadaki dillerin hepsi İngilizceden türemiştir. Örneğin, Türkçedeki 'birader' kelimesi İngilizcedeki 'brother' kelimesinden türemiştir! Biz genel olarak bu teoriye Mizah Dil Teorisi diyoruz!

Galiba bir süre önce grup hacklenmiş. Bu noktadan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Evet, öyle bir olay başımıza geldi. Ancak tekrardan kurduk gurubu. Ve yeni kurulmuş grupta dahi ülkü ocaklarından daha çok üyemiz var. Buna da galiba ironi deniliyor! "Bir ölür bin diriliriz!" Hiçbir site hacklenmez değil hacklenilir, kararmasın yeter ki sol memenin altındaki cevahir. Ve son olarak da, "Hacklendik ey halkım bırakma bizi!.."

Tşkekkürler bizlere zaman ayırdığınız için. Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Tüm dünya kabul edene kadar ülkümüzden vazgeçmeyeceğiz. Uçan Spagetti Canavarı Tanrısı sizi korusun. **Sohbetimiz sona erdi. Tokuşturulan kafalardan sonra mutlu bir şekilde ayrıldık yanlarından. Onlar ise harıl harıl 'ülkü'leri için tezler hazırlamaya devam ediyordu!..**

Kan gölleri içinde bırakılmış insan yığınları bir gün üzerlerindeki ölü toprağını silkeleyip, gerçek düşmanın kim olduğunu gördüğünde, yaşanacak gerçek savaşın sonucu insanlığın zaferi olacaktır ve kendi açımından da bundan en ufak bir kuşku ve umutsuzluğum yoktur...

KAOS

Kürt meselesi
Açılım
Osmanlıcılık
S...

Altmışlı yılların başından bu yana, savaşların, katliamların, ölenlerin, öldürenlerin, çocukların fotoğrafları geliyor gözlerimin önüne.

Kıbrıs harbi, doktor binbaşı Nihat İlhan'ın ailesinin evlerinin küvetine doldurulup katledilişi -ve olayın hâlâ şaibesini koruması... Kafasına ateş edilen Vietnamlı adam... İstanbul Üniversitesi, önünde patlatılan bomba ile katledilen devrimci öğrenciler, Bahçelievler katliamı, Deniz'ler, Mahir'ler, Ulaş'lar, İbrahim'ler. Maraş, Sivas, 12 Eylül katliamları.

İran-İrak savaşları, Afganistan, Irak, işgali, Gazze... Rus- Çeçen vahşetleri...

Balkanlarda parçalanmalar, savaşlar, katliamlar. Güney Amerika -faili meçhuller, işkenceler eziyetler ölümler, kan... Patlayan tonlarca bomba... Önce insana, sonra yeraltı, yeryüzü, atmosfer tabakasına verilen zarar...

Bu nasıl bir dünya-ki, benim yarım asırda gördüğüm ve birçoğunu da yazamadığım?

Vahşet fotoğraflarının en masum yüzleri ölü çocuklar.

Bir hatırlayın ne kadar ölü çocuk fotoğrafı bıraktık geride yıllar geçtikçe.

Ve geride fonda hep analar.

Yolsuz kalındığında sermaye yapılmaya zorlanan, ergen oğlu beylerin satranç maçında piyon olarak ön saflara sürülen ve öldürüldüğünde şehit payesi verilip, "Vatan sağ olsun," dayatmasıyla geçirtilen, acılarıyla baş başa bırakılan anneler... Ve onlar üzerinden siyaset yaparak, acılarına bile saygısızlık yapan siyasiler. Utanmadan, duygusuzca ve zorlama üzüntü mimiklerine kattıkları,

gözyaşı süslemeleriyle, televizyonlara çıkıp 'analar ağlamasın' edebiyatı yapıyorlar, 'anasını ağlattıkları' vatandaşlarına.

Savaşların kökenini, ilk insandan bu yana hep sömüren-sömürülen, yönetilen-iktidar ilişkisi oluşturmuş. Bu savaşlarına geniş kitleleri dâhil edebilmenin formülleri bulunmuş sonra.

Dinler, mezhepler, etnik kökenler, pompalan kafatasçılık, ırkçılık, sınırlar...

Ve en kötüsü, sana rağmen senin sorunlarını çözdüğünü iddia eden parlamentolar ve meclislerin, katledilmiş hayvan derili koltuklarından ahkâm kesen ve içlerinden birinin de çıkıp, "Arkadaşlar biz bu koltuklarda oturalım diye, kaç ceylan telef edildi?" diye sormayı aklından bile geçiremeyen siyasiler...

Orhan Veli Kanık ne güzel tarif etmiş durumu.

"Neler yapmadık vatan için..."

Kimimiz öldük, kimimiz nutuk söyledik."

Katillerin birçoğu kendileriyle

yüzleşemese de, bir gün kalacaklardır aynanın karşısında.

Kan gölleri içinde bırakılmış insan yığınları bir gün üzerlerindeki ölü toprağını silkeleyip, gerçek düşmanın kim olduğunu gördüğünde, yaşanacak gerçek savaş insanlığın zaferi olacaktır ve kendi açımından da bundan en ufak bir kuşku ve umutsuzluğum yoktur.

Olay artık 'bir müsibet, bin nasihat' meselesini çoktan aşmıştır. İnsanlık tarihi egemen güçlerin elinde, bırakın yaşanan bunca savaştan, acıdan, ders çıkarmayı, olayları sermayeye dönüştürmeyi öğrenmiştir alçakça.

Üretimi tamamen bitirilmiş ve dış borç sarmalında kişiliklerini yitirmiş siyasi otoriteler kendileri gibi memleketlerini de emperyalizmin kuburuna çekme telaşındadır.

Ülkenin doğal zenginlikleri hızla yayılmacıların tekellerine aktarılırken, her gün yeni bir gündem yaratılarak ve satılmış yandaş medyaların kıvırmaları ile hedef saptırarak, gündemi başka kanallara kaydırması bu yüzdendir. Ülkenin gerçek sorunları, sürekli arka fondaki bulanık görüntüde bırakılıp, kaybedilmek üzere ayarlanmıştır objektiflerin odağı.

Bu yüzden göremeyiz Tekel

işçilerinin direnişini, cezaevlerinde, ölüm döşeklerinde tedavi bekleyenleri, açlık sınırı altında yaşayan milyonları, işsizleri, emekliyi, kuyrukları... Bu yüzden kızarız haklarını almak için treni durduran makiniste. Bilemediğimiz için hükümetin attığı kazığı eczacıya, eczacıya kızarız, 'ucuz ilaç satmayı istemiyor' diye.

Her şaklabanı sanatçı diye tanımlayanlara inanıp, gitmeyiz gerçek sanatçıların konserlerine, tiyatrolarına...

Bu yüzden inanırız yaratılan düşman kardeşliklere.

Kitlelerin içindeyssek ve arkamıza da iktidar gücünü aldıysak, bu yüzden cesaretlenip saldırırız gösterilen hedeflere tüm cehaletimizle. Bu kadar barış mesajları verilirken nasıl oluyor da savaş çıkabiliyor, değil mi? Dakika başı ayrımcılığa karşı olduğunu söylerken, sizlerle bizler kardeşiz diyenler, her siz-biz dediklerinde, ayrımcılık yapmıyor mu sizce? Derdimiz olmayan şeyleri, derdimizmiş gibi gece-gündüz pompalayarak, bizi herhangi bir savaşın içine çekmeye çalışanlar, yok 'domuz gribi', yok, "Aman sokağa çıkmayın bomba patlar!", "Eyvah Genelkurmay şimdi ne diyecek?", "Dünya bankası krediyi vermem dedi!", "Ağzınızı açmayın Ergenekon var..." Sonra, "Aman abi bunları telefonda konuşmayalım dinleniyoruz," korkusu. **Bütün bunlar faşizmin daniskasıdır ve yaratılmak istenen durumun adı da 'KAOS'tur.** Başlığım onun için buydu. İlk üç harfi ben buldum dördüncüyü de size bıraktım, tembellik yapmayın diye!.. Tatmin olmayanlara, dünya savaşını görmüş Nazi Almanyası'nı yaşamış bir ustadan, bir uyarı...

"Duvara tebeşirle SAVAŞ istiyoruz diye yazdılar, bunu yazan çoktan vuruldu..."
Bertold Brecht

○ Sayı 40, Ocak 2010, Aylık süreli yayındır ○ Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti. ○ İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün ○ Yazışmaları Müdürü: Hakan Gülseven ○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Görsel tasarım: Esin Tepe ○ Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) ○ Faks: 0212 245 38 06 ○ Abonelik: 0212 292 95 65 ○ Baskı: Leman Matbaası-İstanbul. Tel: 0212 858 00 93 ○ Genel Dağıtım: D.P.P. A.Ş. ○ Adres: İmam Adnan Sok. No: 14 Beyoğlu / İstanbul

○ Yazışma adresi: RED KÜLTÜR, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak No:18, Kat 2-3-4 Beyoğlu İSTANBUL

Kuzu rakıyı içti bir kere!

Bugüne dek devlet içindeki yarılmayı 'önemsiz' telakki edenlerin, şimdi 'kozmik oda'nın bulunduğu binanın önünden canlı yayın yapan televizyon kanallarına bakıp bakıp, "N'oluyoruz ya?!" diye şaşa kaldığını görüyoruz. Aslında herkes şaşırmakta haklı. Cumhuriyet tarihinde ilk kez böyle bir dönem yaşanıyor. Bugüne dek, mevcut rejime biat ederek, boşluk kollayarak, salyalı-sümüklü yalakalıklar yaparak usul usul güç biriktiren İslamcı akımlar, ABD'nin bölgesel çıkarlarına tamamen uyarlanmış, sınırsız hizmet yemini etmiş halde, tam bir iktidar talep ediyorlar. Bu, aynı zamanda bir rejim değişikliği talebidir...

Evet, Cumhuriyet'in ideolojisi olan Kemalizm şimdiye kadar hep ihtiyaca göre yeniden tarif edilmişti; devlet kendi baskıcı geleneğini yaratmış, rejim zaman zaman askeri darbelerle, muhtıralarla muhafaza edilmişti. İslamcı akımlar, daha önce defalarca işaret ettiğimiz üzere, özellikle 12 Eylül askeri darbesinden sonra devrimci harekete karşı bir panzehir niyetine beslenip büyütüldü; ne var ki, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra, sosyalizm, yani 'bu dünyadaki' kurtuluş umudu yoksul emekçi yığınların kafasında inandırıcılığını yitirdi. Ve bu dünyada insanca yaşayabileceğine olan inancını yitiren yoksullar, umudu 'öteki dünya'ya bağlamaya başladı. Bu süreç İslami akımlar açısından niteliksel bir sıçramanın zeminini yaratmıştı.

Komünizmle Mücadele Dernekleri'nden bu yana Amerikancı çizgiye sadakatini kanıtlamış olan, hatta iddialara göre CIA'dan 'kaynak' sağlayan Fethullah Gülen'in giderek geleneksel rejim karşısında bir tehdit haline geldiği, rejimin bekçilerince de fark edildi ve Fethullahçıların hicret dönemi böylece başladı. Elbette 'çağdaş Medine', günün kutsal toprakları olan ABD'deydi...

Burada, hiç kuşkusuz CIA'nın denetimi ve desteğiyle, bir karargah oluşturuldu. Yargıdan, bürokrasiden ve en önemlisi emniyetten cemaat kadrolarıyla olan hiyerarşik ve illegal bağlar buradan kontrol edilmeye başladı. Türkiye'de ele geçirilen her yeni makam ve mevzi, karargahın tahkim edilmesi için kullanılmaya başladı. Öte yandan, İslamcılarının suyunu çıkardıkları mazlum edebiyatı için kullana geldikleri 28 Şubat sayesinde millici ve geleneksel şeriatçı safralarından kurtulan ve Amerikancı çizgide güle oynaya buluşan tarikat ve cemaatler koalisyonu, nihayetinde

AKP'de kuvvetli bir siyasal partiye kavuşmuş oluyordu.

Rejimin bir türlü içinden çıkamadığı iktisadi ve siyasi kriz, demagojik bir gariban yanlısı söyleme ve sadaka örgütlenmesine sahip AKP'nin hükümete yürüyüşünü güçlendirdi. AKP hükümeti sürecinde kadrolaşmasını daha da güçlendiren, bugüne dek görülmedik bir yağma sayesinde hızla muazzam bir sermayeye kavuşan İslami akımlar, özellikle de Fethullahçı örgütlenme, artık iktidarı tam manasıyla ele geçirmeyi hedefliyordu. Emperyalizmin olurluğunu almaksızın Türkiye'de iktidar olunamayacağını gayet iyi bildiklerinden, ABD'nin Ortadoğu ve dünya siyasetlerinin koşulsuz emrine girdiler; bu, ABD açısından Kemalist doktrin çerçevesinde atması hayli zahmetli olan bir dizi adımı kolaylaştırdı. Öyle ya, kağıt üstünde bile olsa sabah akşam 'milli egemenlik ve bağımsızlık' söylemiyle yatıp kalkın geleneksel bürokrasinin kahrını çekmektense, her daim gülsuyu kokan İslamcılarla yatağa girmek daha zahmetsiz bir işti.

Kan dökülecektir

Bugün, son derece örgütlü, illegal mekanizmalara sahip, maddi imkanları sonsuz, dolayısıyla gayet ciddi bir güce ulaşmış olan tarikatlar koalisyonu ile geleneksel devlet yapısı, doktriner atışma evresini çoktan geçmiş, silahlarını kılıflarından çıkarmış, çatışmaya başlamıştır. Ve başa dönersek, çatışmanın büyüklüğünü, sağda solda intihar eden rütbelilerden, içeri atılan kuvvet komutanlarından falan anlamayan ve karşıda her daim uzlaşan yekpare bir devlet olduğunu düşünen kimseler dahi, 'kozmik odanın çarpıcılığı' karşısında durumun ciddiyetinin farkına varmıştır. Evet, bu süreç, devletin iki kanadı arasında makul sınırlar içinde bir uzlaşma imkanını çoktan tüketmiştir. Bundan sonra kan dökülecektir.

Nihai hesaplaşmayı tarikatlar koalisyonunun kazanması, ezilenler ve işçi sınıfı hareketi açısından, mevcut durumun bile çok çok gerisinde, felaket sonuçlar doğuracaktır. Çünkü geleneksel baskı aygıtlarına ve bunun örgütlenmesine sahip bir patron devletiyle, din gibi çok kuvvetli bir ideolojik dogma etrafında, üstelik illegal mekanizmalarını da yaratarak örgütlenmiş İslamcı koalisyonu, bir ve aynı şeyler gibi telakki etmek ahmaklıktan başka bir şey değildir.

Ne var ki, hükümetin son süreçten

tavır, bana, "Kuzuya rakı içirmişler, kalkmış dağa kurt aramaya çıkmış," lafını anımsatıyor. AKP, hükümet etmeye başladığı ilk zamanlardaki temkinini çoktan kaybetti. Üstelik, hükümetin kendi gerisini hiç kollamadan emperyalist politikalara harfiyen riayet etmesi, ülke içindeki iktisadi dengeleri altüst etti. Aç insanların neler yapabileceğini ve emperyalizmin hiçbir zaman tek bir ata oynamayacağını unuttu. ABD, kestaneleri AKP hükümetine aldırıktan sonra, AKP'nin halk nezdinde son kullanma tarihinin dolmasıyla birlikte, yola katırlarla devam etmeye karar verirse, bu hiç de şaşırtıcı olmaz. Sabih Kanadoğlu muadili yargı kadrolarının koltuklarının altında hayli dosya birikmiştir; AKP bir kez arenada Cumhuriyet gladyatörlerinin önüne atıldığında, paramparça edilmesi fazla zaman almaz. Yerine de derhal 'sorumlu' tutum alacak, yeni IMF ve NATO anlaşmaları imzalayacak bir hükümet geçirilir. Şunu hiç akıldan çıkarmamak lazım: Bu memlekette İsrail'le askeri işbirliği anlaşmasını Erbakan'a imzalatmışlar, Öcalan'ın yakalanmasının ardından idam cezasını MHP'ye kaldırmışlar; ABD'nin Ortadoğu planlarını uygulamak ve hatta Öcalan için bir af çıkarmak da pekala Deniz Baykal'a nasip olabilir!

O bayraklar ne olacak?

Bu durumda, ABD karşıtı oldukları savıyla Cumhuriyet mitinglerine koştura koştura giden bir sürü 'ulusalci' mız, o mitinglerde salladıkları bayrakları nerelerine sokacaklarını kara kara düşünmek zorunda kalır. Çünkü 'ulusalci' cenahta ABD'yle uzlaşmayı düşünmeyen tek bir ciddi kuvvet yoktur. 'Milli' duruş sergileyen her merkez, 'kozmik oda' örneğinde görüldüğü üzere, bizzat ABD operasyonlarıyla dağıtılmaktadır. Bu kestaneler alındıktan sonra tarikatlar koalisyonu duruma hakim olamazsa, AKP hükümetinin alternatifi, Onur Öymen'le dile gelen o 80 küsur yıllık bildik cumhuriyet geleneğidir. Elbette bu kez çok daha fazla emperyalizme bağımlı bir cumhuriyet...

Buradan hareketle, ulusalcılığın hiçbir çıkışı yoktur. Kapitalizmden vazgeçilmeksizin, bir işçi iktidarı hedeflenmeksizin, emperyalizmden kopmak ahmakların gördüğü en güzel düştür çünkü. Ölümü görüp sıtmaya razı olan cumhuriyet sevdalıları, İslamcı muarızları arenada parçalanırken zevkten dört köşe olan emperyalistlerin, "Şişme bitip de tüyler

yere düşünce, gördükleri manzara hiç de bugünkünden farklı olmayacaktır... Üstelik şimdi iktisadi şartlar ve toplumsal gerilimler çok daha berbat haldedir...

Peki, ne yapmak lazım?

Hiç tereddütsüz, yoksulların kafasında yarattığı yanılsamalar yıkılan AKP'nin kendisini de yıkmak için mücadele vereceğiz. Ancak bu tek başına hiçbir anlam ifade etmez. Ötesine geçilmelidir...

Sınıfsal olma lütfen!

Geçtiğimiz ay, Ankara'da Tekel işçilerinin eylemlerindeydim. Ülkenin pek çok yerinden gelmişlerdi. Çoğu AKP'ye oy vermiş, kısa süre öncesinin ayrıcalıklı sayılabilecek işçileriydi. İçlerinde epey MHP'li de vardı. Birkaç gün içinde, hükümete dair kafalarındaki tüm yanılsamalar yıkıldı. Sokak mücadelesi ve tazyikli su son derece uyarıcıydı: Sınıf bilincinin katalizörleri... Aynı şey İstanbul'da işini yitiren itfaiyeciler için de geçerli.

O halde, biz sokağa kıymet vereceğiz. Nerede bir işçi sokağa çıkmışsa, orada olacağız. Sendikalar üzerinde basınç uygulayacağız. Öğrenci eylemlerini yükseltmeye çalışacağız. Bunları sokağa taş atan yoksul Kürt çocuklarının eylemleriyle birleştirmek için çaba sarf edeceğiz. Bu ülkede ve tabii dünyada kapitalizm yıkılmadığı, emekçiler iktidara yürümediği sürece, ezilen, sömürülen yığınlar için hiçbir hakiki kurtuluşun olamayacağını savunacağız bağıra bağıra. Şimdi Ufuk Uras'la 'yeni sol' parti kurmaya soyunan Ahmet İnsel gibilerin, "Yeni sol parti sınıfsal olmamalı," türünden şarlatanlıklarına karşı, dibine kadar, sonuna kadar sınıfsal düşünüp, sınıfsal davranacağız... Ve kuşkusuz, sınıfsal dövüşeceğiz... Bir kez daha yenileceksek de, onun bunun kucağında değil, sınıfımızla birlikte yenileceğiz...

Son bir not: Danışmanlığını Ertuğrul Kürkçü'nün yaptığı, RTÜK uyarısıyla işkence sahnelerinin sansürlendiği, 12 Eylül ve sol satan dizide, 'devrimci' karakter, 'faşist' karakterle konuşuyordu, kulak misafiri oldum. 'Faşist', aralarının 'güzelleştiği' 'devrimci'ye gülümseyerek bir hesaplarının kalıp kalmadığını soruyordu. 'Devrimci'nin yanıtı, "Görülecek hesap kaldı mı ki?" oldu. İşte devrimciliğin 'misakı milli' sınırı burasıdır. Bizim görülecek hesabımız çok büyüktür. Hesabı ödemedi de, ödetmeden de kaçmak olmaz!..